

**Gerard de
VILLIERS**

**SAS
İNDONEZYA
ŞEYTANI**

TAY YAYINLARI

Türkçesi
E. BÜYÜKİNAL

Dizgi: Pano Grafik / Film: Ruşen Grafik
Baskı: Gündoğdu Matbaacılık
Kapak Baskısı:Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Özgürlük Meydanı'nın tam ortasında bir deli durmuş, meydanı süsleyen ve Endonezya'nın bağımsızlığını simgeleyen som altından yapılma aleve ana avrat küfrediyordu.

Malko temkinli davranarak kaldırımın kuytu bir köşesine çekildi. CIA'nın burayı buluşma yeri seçmesi, tam bir çılgınlık örneği idi.

İllerde, ışıklar içinde göğe yükselen İnter-İndonezya Oteli farkediliyordu. Malko o otele yerleşmişti. Bulunduğu meydan ise, ortasındaki bağımsızlık anıtının dışında, bomboş ve kapkaranlık bir alandı.

Hollandalıların Batavya'sı, Endonezya'nın özgürlüğünü kazanmasından sonra Jakarta adını almıştı. Üç, dört milyonluk nüfusu ve gecekondu mahalleleriyle zavallı bir görünümü vardı.

Caddelerde birkaç yer haricinde ekonomi nedeniyle ışık yanmıyordu. Bu da ezelden beri pis olan kenti daha dayanılmaz kılıyordu.

Malko alnında biriken terleri sildi ve çevresine bakındı. Jakarta'da dikkati çeken tek şey vardı: Sessizlik. Yollar bomboştu. Gelip geçen askeri kamyonların dışında tek gürültülü araç, birkaç eski taksidi. Halkın hemen hepsi çekçeklerle sağa sola gidiyordu.

Malko başını çevirdi. Bir çekçek yaklaşıyordu. Önüne geldiğinde sürücüsü yavaşladı. Araçta yolcu yoktu. Malko tekrar karanlık köşesine çekildi.

Hayal kırıklığına uğrayan çekçek sürücüsü hırsla pedallara basıp uzaklaştı. Bu geçimini sağlamaya çalışan bir köylü de olabilirdi, kazancına ek gelir temin etmeye çalışan bir üniversite hocası da. Jakarta tam bir sefalet yuyasıydı.

Malko'nun beklediği Medan adlı İndonez-yalı randevusuna yarım saat geç kalmıştı. SAS onu bir kez, yine burada görmüştü. Kısa boylu, hafif şişman, gözlüklü bir tipti.

CIA'nın Jakarta'daki ender haber kaynak-larından biriydi. Daha doğrusu sivil haber kaynaklarından biri! Çünkü bunların dışında, Pentagon'un maaşa bağladığı bir yığın subay vardı ülkede ve hepsi de CIA'ya bilgi toplamak için birbirleriyle yarışlırdı.

Adam her ayın birinci günü saat dokuzla on arası bu meydana gelir ve topladığı ya da istenilen bilgileri aktarırdı.

Bu kez onu meydana bekleyen Malko idi.

Medan, SAS'a yardım etmeye söz vermiş, ama otelde buluşmaya yanaşmamıştı. İndo-nezya Otel, Jakarta'nın doğru dürüst denebi-lecek tek oteliydi. Taş yığını olan bina, Japonlar tarafından savaş tazminatı olarak yapılmıştı.

Birden, karanlıklardan bir gölge çıktı ve biraz ilerde durarak bir sigara yaktı. Malko alevin ışığında yuvarlak bir yüz ve çekik gözler farketti.

Bir Çinli.

Adam hareketsiz duruyordu. Malko tered-düt etti. Medan kendi yerine birini göndermiş olamaz mıydı?

*

**

Aradan birkaç saniye geçti. Çinli hâlâ aynı yerde duruyordu. Malko harekete geçmeye karar verdi. O da bir sigara yaktı ve çakmağının ışığında gülümsedi.

Çinli yaklaştı. Uzun boylu zayıf biriydi. Malko'ya iyice sokulduğunda:

— Rupi ister misin? diye sordu.

Adam dolar kaçakçısıydı. Hükümetin resmi kurdan yüz otuz rupi verdiği bir dolar, karaborsada tam iki yüz kırk rupi ediyordu ve dolar karaborsası da Jakarta Çinlilerin elindeydi.

— Rupi istemem, dedi SAS....

Adam ısrar etmeden karanlıklarda kaybol-du. Malko bir başka çekçekin yaklaştığını gördü. İçinde şişman bir subay vardı ve adam tek başına kahkahalar atıyordu. Çekçek uzaklaştığında SAS'ın kulağına meydandaki delinin küfürleri ulaştı. Avusturyalı kendini son derece aciz hissediyordu. Beş dakika daha bekleyecek, sonra otele dönecekti.

Birden, meydanın diğer köşesinde bir çekçek daha belirdi. Araç ortadaki abidenin çevresini döneceğine, ters yola girerek kestir-medeyen Malko'nun bulunduğu yere yöneldi.

Aralarındaki mesafe birkaç metreye indi-ğinde, sürücü arkaya dönerek müşterisiyle bir şeyler konuştu ve aracını tam Malko'nun önünde durdurdu.

Çekçekteki yolcu hareketsiz duruyordu. Malko bir an konuşacak oldu, sonra vazgeçti. CIA plan servisi şefi Frank Thorpe ona İndonezya'da temkinli olmasını söylemişti. Resmi polisler kadar PKI'nin

(*)İndonezya Komünist Partisi

katillerine de dikkat etmeliydi.

Malko dönüp gitmek üzereyken çekçekteki adamın hareket ettiğini farkedince durdu. Adam araçtan indi. Elleriyle karnını tutuyordu. Malko dikkat edince adamın yaralı olduğunu anladı.

İlerledi ve adamın koluna girerek bir ağaç dibine çekti ve yavaşça yere oturttu. Biraz ilerdeki sokak lambasının soluk ışığı Medan'ın yüzünü aydınlattı. Adamın yüz hatları kasılmış, ağzı aralanmıştı. Gözleri kapalıydı. Malko'nun elini tutarak hafifçe sıktı ve:

— Kali... Kali... diyebildi.

— Ne demek istiyorsunuz? diye atıldı Malko.

Adamın dudakları hareketsiz kaldı. Malko adamın göğsünü dinledi, soluk almıyordu. Çakmağını yakıp söndürdü. Gözleri matlaşmıştı.

Malko çekçek sürücüsünün parasını ödeyerek adamı savdı, sonra geri dönüp Medan'ın ceplerini karıştırdı. Cepleri bomboştu.

Şimdi oradan bir an önce ayrılması gerekiyordu. Jakarta'nın ıssız sokaklarında bir CIA ajanının bir cesetle yakalanması hiç de hoş bir durum olmazdı. Endonezya hapishanelerinin nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu ve öğrenmeye de niyeti yoktu. Çevresine bakınarak meydana kontrol etti. Medan takip edilmiş olabilirdi.

Neyse ki Jakartalıları erken yatıyordu. Malko karşı kaldırıma geçip beş yüz metre ilerdeki otele yürümeye başladı.

Adam aynı kelimeyi iki kez tekrarlamıştı: Kali. Bu sözcük kafasının içinde dönüp duruyordu. Medan biraz daha açıklama

yapabilseydi, mesele daha kolaylaşacaktı. Kali... Bu bir kent adı da olabilirdi, bir insan adı ya da soyadı da...

Nihayet, yeşil boyalı Endonezya Otelı görüldü. Giriş katındaki kafeteryanın ışıkları yanıyordu. Arkasına baktı. Takip edilmediğinden emindi.

Medan öldüğüne göre, bundan sonra başının çaresine tek başına bakacaktı. Bremen adlı şilep Jakarta limanına ertesi gün geliyordu. Gemide küçük bir orduyu donatacak kadar silah vardı: Otomatik tüfekler, hafif makineli, el bombaları ve patlayıcılar. 600.000 dolarlık bir malzeme CIA'nın dikkatini çekmiş ve ortalığı karıştırmadan silahları kimin alacağını öğrenmeye karar vermişti.

Malko'nun Jakarta'da bulunmasının nedeni de buydu işte. Basit görünen iş Medan'ın ölümüyle tehlikeli bir hal almıştı.

Malko otelden içeri girerken kulağına yine delinin cıılgılığı geldi.

Otuz milyon işsiz bulunduğu bir ülkede bu gibi delilerin varlığı hiç de yadırganacak bir konu değildi.

II. BÖLÜM

Jakarta'nın limanı Tandjuk Priok'a inen Priok Caddesi, insanın içini daraltıyordu. Caddenin iki yanı kerpiç duvarlı ve saç damlı gecekonduyla çevriliydi..

Çekçeke kurulmuş olan Malko'nun iyi giyimi, yerli halkın dikkatini çekiyordu. Tandjuk Priok'ta turist görmeye pek alışık değillerdi.

Malko aslında bu yolculuğa pek taraftar değildi, ama bulaştığı iş onu buna zorluyordu. Bremen belki de çoktan limana gelmişti.

Yol birden genişleyerek limana çıkıverdi. Sahil boyu doklar, antrepolar ve gümrük binalarıyla doluydu.

Rıhtım boştu. İki Japon şilebi, paşlı bir Rus gemisi ve bir Filipin şilebinin dışında gemi görülüyordu. Malko çekçek sürücüsüne ne aradığını açıklayınca sıksa İndonezyalı hemen araçtan atladı ve çevredeki birkaç hamalla konuştuktan sonra geri döndü.

— Gemi bir saat sonra gelecekmiş, dedi kötü İngilizcesiyle. Hamallar da onu bekliyor. Şurada oturabilirsiniz.

Malko adamın gösterdiği pis banka ilişti. Kendisini izleyen dok işçileri ile hamallara baktıktan sonra düşünmeye başladı.

Medan kim ve ne maksatla öldürmüş olabilirdi?

Malko ondan sadece Bremen'in varış günü ile taşıdığı malın neler olduğunu öğrenmesini istemişti... Medan temkinli birine benziyordu.

Yıllardır CIA emrinde çalışıyordu. Ardında hiç iz bırakmamıştı. Buna rağmen öldürülmüştü. Malko'nun dikkatini çeken bir diğer şeyse, Jakarta gazetelerinin bu cinayetten tek kelime etmemeleriydi. Tuhaf!..

Yanına bir İndonezyalı yaklaştı ve Malko'ya anlamadığı bir şeyler söyledi. Çekçek sürücüsü adamın buzdolabı satmak istediğini aktardı. Malko bu mala ihtiyacı olmadığını, burada Bremen'in boşaltacağı malı görmek için beklediğini anlattı.

Buzdolabı satıcısı başını sallayarak çekçek sürücüsüne bir şeyler söyledi.

— Bremen buraya mal boşaltmayacakmış, dedi sürücü. Sadece şurada istifli duran keresteleri alacakmış.

Malko'nun aklı karışmıştı. CIA yanılmış olabilir miydi?

Sonra Medan boşaltılmayacak silahlar uğruna mı ölmüştü?

Adam yanılıyor olmalıydı. Malko saatine baktı. Geminin gelmesine yarım saat kalmıştı.

*
* *

Bremen'i gören birinin bu geminin nasıl olup da batmadığına hayret etmemesi imkânsızdı.

Gemi Birinci Dünya Savaşı'ndan bu yana hiç boyanmamıştı. Her yanı dökülüyordu. Şilebi farkedene hamallar hemen kerestelerin yanına dizildiler. Tam bu sırada yüklenecek malın yanında bir taksi durdu. Şoför aşağı indi, geminin merdivenini tırmanarak gözden kayboldu. Beş dakika sonra tekrar görüldüğünde elinde bir valiz vardı. Valizi arabanın

bagajına koyup direksiyona geçti.

Malko çekçek sürücüsüne döndü:

— Şu şoförle konuşup kimi beklediğini ve nereye gideceğini öğrenin, dedi.

Çekçek sürücüsü Malko'nun uzattığı yüz rupiyi cebine atarak yıldırım hızıyla uzaklaştı.

Bremen'in baş tarafında çalışan tayfalar vardı, ama geminin vinciyle ilgilenen yoktu. Buzdolabı satıcısının hakkı vardı: Bremen yük boşaltmayacaktı.

Birden Malko'nun ağzı bir karış açık kaldı. Geminin merdiveninde biri belirmişti.

Uzun boylu nefis bir esmerdi bu. Uzun bacaklarını saran deri eteğin yırtmacı, kadının her adım atışında açılarak dolgun kalçalarını ortaya koyuyordu.

Kadın saçlarını topuz yapmış ve ipek bir eşarpla sarmıştı. Kibar bir edası vardı. Gemiden böyle bir yaratığın ineceğini kırk yıl düşünse bulamazdı.

Kadın'ın rıhtımda bekleyen taksiye atlama-sıyla arabanın hareket etmesi bir oldu. Kadının güzelliği Malko'nun aklını başından almıştı. Hele silah beklerken böyle bir dilberle karşılaşmak onu allak bullak etmişti... Peki, kaybolan silahlar ile bu kadın arasında bir ilişki olabilir miydi?

Bremen'e çıkıp kaptana silahları ne yaptığını ve bu esmerin kim olduğunu sormak imkânsızdı.

Malko çekçekin gıcırtilı pedallarının sesiyle başını çevirdi. Sürücü aracından atlayarak Malko'nun yanına koştu.

— Bir şey öğrenebildiniz mi?

— Taksi havaalanına gitti, dedi İndonezyalı. Bayan havaalanından Denpasar uçağına

binecekmiş. Taksiyi gemiden telsizle istemişler.

Her şey birbirine girmişti. Kadının valizi 600.000 dolarlık silahı taşıyamayacak kadar küçüktü...

— Denpasar nerede?

— Denpasar, Bali'nin havaalanıdır. Siz de oraya gitmek istiyor musunuz?

— Henüz bilmiyorum. Biraz daha burada kalacağım.

Gemideki silahlar ne olmuştu? Herhalde denize atmamışlardı. Silah yoksa, Medan niye öldürülmüştü? Beyni duracak gibiydi. Bremen'in paslı gövdesi ardındaki sır neydi. Şilep silahları bundan sonraki uğrağı olan Singapur'da hiç boşaltamazdı. Çünkü orada kontrollar daha sıkıydı.

Ağzını arayıp bir şeyler öğrenebileceği tek kişi buzdolabı satıcısıydı. Keresteleri yükleyen dok işçilerine doğru ilerledi. Onu farkedenden buzdolabı satıcı ağzını yayararak gülümsedi. Ama Malko'nun işine yarayacak hiçbir şey söylemedi.

Geriye izleyebileceği tek iz kalıyordu: Esmer dilber.

Malko arkasında bir hışırtı duyarak dönmek istedi ve tam o anda sol kulağının arkasına sert bir darbe indi ve bir şimşek çaktı.

Ardından her şey karanlığa gömüldü.

*
* *

Malko gözlerini açtı, üzerine eğilmiş iki yüz farkettiler ve hemen gözlerini yumdu. Baş müthiş ağrıyordu.

Kollarına girerek kendisini ayağına kaldırdılar. Malko tek başına yürüyebileceğini söyle-

mek istediye de ağzından tek kelime bile çıkmadığını farkettiler.

Bir yere oturtuldu ve ağzına bir bardak dayandı. Damağını yakan alkolle öksürdü, yeniden bayıldı.

Neden sonra tekrar kendine geldiğinde, hissettiği ilk şey karanlık bir kuyudan çıkar gibi olduğuydu. Gözlerini açtı, karşısında duran iki yüze Almanca olarak sordu:

— Kimsiniz?

Adamlardan biri İngilizce olarak:

— Daha iyisiniz ya? dedi.

— Neredeyim?

— Jakarta limanında. Bir kaza geçirdiniz.

— Ne oldu?

Karşısındaki adamlar buzdolabı satıcısı ile çekçek sürücüsüydu. Adamın anlattıklarını sürücü tercüme etti. Kafasına işçilerin dikkatsizliği sonucu bir kereste çarpmıştı. Kazaya neden olan işçiler kovulmuştu.

— Kimdi bu işçiler? diye sordu Malko.

Buzdolabı satıcısı olarak bildiği dok işçisi adamları hiç tanımadığını, daha önce de rıhtımda hiç görmediğini açıkladı.

Malko adamın sesinde bir sıkıntı farkettiler. Konuşurken gözlerini kaçırıyordu. Kısacası, onu öldürmek istemişlerdi. Neden, Medan'ın ölümüne yol açan aynı nedendi: Hayali silahlar.

— Bremen yük boşalttı mı? diye sordu SAS.

Hayır, Bremen yük boşaltmamıştı. Sadece keresteler yüklenmişti ve gemi akşam hareket ediyordu.

Malko adamların şaşkın bakışları altında ayağa kalkmayı başardı. Çekçek sürücüsüne

dönerek kendisini otele götürmesini istedi.

İndonezya'nın yeşil boyalı binasını gördüğünde içinin sevinçle dolduğunu hissettiler... Ceplerini karıştırarak bir tomar rupi çıkardı. Kendisini haklamaya kalkanlar soymaya zaman bulamamış olmalıydılar.

Sürücüye beş yüz rupi uzattı. Parayı alan adam sevinçten titremeye başladı. Malko'nun koluna girerek araçtan inmesine yardım etti ve ayrılmak üzereyken kulağına yaklaşarak:

— Size saldıranlar polisti, dedi. Sizi öldürmek istediler...

Malko şaşırdı. Bir tuhafılık daha. Sallanarak otelin holüne girdi. Bugünlük bu kadar macera yeterliydi.

*
* *

Taksi Malko'yu kentin güneyindeki kışlânın önünde bıraktı ve hemen hareket etti. CIA iyi bir numara ayarlamış, Malko'yu General Unbung ile tanıştırmak için geçerli bir neden bulmuştu. Malko Generale New York'ta Birleşmiş Milletler'de görevli yeğeninden hediye olarak altı çift naylon çorap getiriyordu.

General Unbung, West Point Askeri Akademisi'nde yetişmiş başarılı bir generaldi. İndonezya ordusunda onun gibisine rastlamak imkânsızdı. Kendisine Malko'nun görevi ve yetenekleri hakkında bilgi verilmişti. Malko paravan olarak Avusturya'daki bir turizm şirketinin memuru olarak biliniyordu. Bir prensin böyle bir iş yapması da hiç yadırganacak bir şey değildi.

Malko generale esrarengiz silah hikâyesin-

den söz edecek ve İndonezya'daki siyasi durum hakkında bilgi alacaktı. Sonra, bu konuda bir rapor hazırlayıp Amerika'ya gönderecekti.

Kapıdaki nöbetçi Malko'nun yolunu kesti. Malko generali görmek istediğini söyleyince asker telefon edip nöbetçi subayını çağırdı.

Beş dakika sonra, kötü bir İngilizce konuşan İndonezyalı teğmen Malko'yu karşıladı.

— Generali görüp kendisine elden bir paket verecektim, dedi Malko.

Teğmen üzüntülü bir tavır takındı.

— General burada yok.

— Öyleyse daha sonra gelirim. Birkaç gün Jakarta'dayım.

— General Java'da değil. Başkan tarafından altı haftalık bir göreve gitti. Moluques adalarında Menado'da paraşütçüleri eğitecek.

Malko şaşkınlığını güç gizledi. Generalin gittiği yer Jakarta'dan iki bin üç yüz kilometre uzaklıktaydı. Yani, hemen hemen Ay'da sayılırdı!

— Gideli çok oldu mu?

— Üç gün, dedi teğmen. Size ben yardımcı olabilir miyim?

Subay samimi görünüyordu. Kaldı ki, generalin yokluğunu doğrulamak çok basitti. Malko getirdiği paketi ve mektubu subaya teslim ederek:

— Bunları dönüşünde kendisine verin lütfen, dedi. Kendisini göremediğime çok üzüldüm.

Teğmen kapıya kadar kendisine eşlik ederek nöbetçiden SAS'a bir çekçek çağırması-

nı istedi. Malko şehir merkezine dönerken düşünceliydi. Kendisine yardım edebileceklerden biri öldürülmüş, diğeri cehennemine gönderilmişti.

Silahları bulmanın tek yolu kalıyordu: Bremen'den inen esmer dilberi ele geçirmek. Arkasına bakıp izleyen olup olmadığını kontrol etti. Yol bomboştu.

Cehennemden farksız bu ülkede şimdi bir salyangoz kadar korunmasızdı.

III. BÖLÜM

Malko kendisini Bali'ye götüren uçağın koltuğuna gömülmüş düşünüyordu. Frank Thorpe şatosuna telgraf çekerek onu göreve davet etmişti. Kopenhag'tan uçağa binerek Taşkent, Bangkok yoluyla Endonezya'ya gidecekti. Kopenhag'ta uçağa binmeden önce bir CIA görevlisi yaklaşıp kendisine bir dosya teslim etmişti. Görevle ilgili açıklamalar içindeydi.

Her zamanki gibi klasik bir işti bu da.

Bu kez tehlike işareti Prag'tan gelmişti. Yıllardır CIA'ya hizmet eden elli yaşlarında bir memur, görev yaptığı Omnipol adlı milli dış ticaret şirketinin silah ve teçhizat bölümüne yüklü bir sipariş verildiğini duyurmuştu.

Sipariş, Çekler tarafından memnurlukla kabul edilmişti. Sipariş verilen silahların uzakdoğudaki gergedanların ve kaplanların imhasında kullanılacağını bildiren Singapur'daki Schuller Şirketi, malların Hamburg'tan Bremen adlı şilebe yüklenmesini istemişti.

Haberi alan CIA hemen harekete geçmiş ve Singapur'daki şirket sahibinin bir Panamalı olduğunu ve şirketin hiçbir iş yapmadığını saptamıştı. CIA bu silahların kime gittiğini ne pahasına olursa olsun öğrenmek istiyordu.

İşte, Malko'nun Endonezya'da bulunmasının nedeni de buydu. Endonezya hükümeti fazla solcu değildi. Ama Amerikalıları sevmediklerini de göz önünde tutmak gerekirdi.

Malko'ya Kopenhag'ta dosyayı veren gö-

revli şöyle demişti:

— Endonezya'da halktan kişilerle ilişkinin dışında, görüşebileceğiniz ve güveneceğiniz tek kişi General Unbung'tur. Kendisi bizdendir.

Ve General Unbung görevli olarak cehennem dibine gönderilmişti!

Malko yanına yaklaşan genç hostesin sesiyle irkildi.

— Bir şey içmek ister misiniz?

— Dom Perignon var mı?

— Maalesef. Ama isterseniz, Moet et Chandon getirebilirim.

Malko başıyla olumlu bir işaret yapınca genç hostes hemen harekete geçti. Beş dakika sonra elinde bir kadeh ve bir şişe şampanya ile geri döndü. Malko kadehe akan altın renkli sıvıya bakarak:

— Endonezyaca bilir misiniz? diye sordu.

— Elbette. Niye sordunuz?

— Kali sözcüğünün anlamı nedir?

Genç kız kaşlarını çatı, sonra:

— Kali mi? Bir isim bu. Bir kadın ismi. Başkanın bir zamanlarki dördüncü karısının adı Kali idi. Jakarta gazetelerine bakarsanız, şimdi Bali'de yaşıyor olmalı. Belki onu orada bulursunuz...

Malko kadehi kafasına dikti. Endonezya'da milyonlarca Kali olmalıydı.

— Sık rastlanan bir isim midir?

— Yo, pek değil. Hayli ender bir isimdir. Malezya kökenlidir.

Malko'nun düşünceli halini görünce gülümsedi.

— Madem ki bu kadınla bu kadar ilgilisiniz, size bir fotoğrafını göstereyim. Çok

güzeldir.

Kabinin dip tarafındaki bölmeye gidip elinde bir dergiyle döndü. Bir sayfayı açtı. Koskocaman renkli bir fotoğraf vardı.

— İşte, Kali bu!

Gerçekten güzel bir kadındı.

— Artık dergilerde pek görülüyor, diye devam etti hostes. Başkan kadın değiştirmeyi sever. Birkaç gün önce Jakarta'da bir davete gitmişim. Başkan'ın yanında çok güzel bir kız vardı. Dewa adlı yarı Japon bir kızdır. Daha önceleri hosteslik yapıyordu. Şimdi ise sarayda...

Malko başını dışarıya çevirerek düşünmeye başladı.

Bali'de neyle karşılaşacaktı?

Başkanın güzel karısının silah kaçakçılığına karışması olacak şey değildi. Bu ancak bir rastlantı olabilirdi. Ama, mesleğinde rastlantılara yer yoktu.

Gözlerini yumdu, dinlenmesi gerekiyordu.

* * *

Uçak Bali'nin başkenti Denpasar'a indiğinde bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağıyordu. Uçaktan küçük havaalanı binasına gidene kadar sırsıklam oldular.

Neyse ki, Bali-Beach Oteli'nin minibüsü kapının önünde bekliyordu. Beş dakika kadar sonra yola koyuldular. Bali-Beach, deniz kenarında bir yerdi.

Hale girdiğinde üzerine bir düzine yeşil kurbağa saldırdığını gören Malko, dünyanın bir ucunda ne işi olduğunu düşündü. Holü geçip resepsiyonun tezgâhına dayandı, önüne

uzatılan fişi doldurmaya başladığında bir kadın sesiyle durakladı.

— Bana 214'ü verir misiniz?

Ses nefes kesici güzellikte olan bir esmere aitti. Dudakları ve tırnakları aynı renkte boyanmıştı. Üzerindeki ince giysi bütün vücut hatlarını ortaya koyuyordu. Ela gözlerinde belirgin bir azamet vardı.

Kadın, Bremen'den inen esrarengiz yolcudan başkası değildi.

Malko soluğunun kesildiğini hissetti. Bu kadının burada ne işi vardı? Kadının asansöre yürüdüğünü görünce önündeki fişi imzalayıp o da yürüdü. Asansöre birlikte bindiler. SAS'ın gözleri kadının yarı aralık dudaklarına takılınca içinde karşı koyulmaz arzular hissetti. Kadın başını çevirerek umursamaz bir tavır takındı ve elindeki kırmızı çantayı daha sıkı tuttu. Bremen'den inerken elinde yine bu çanta vardı.

Malko odasının bulunduğu kata gelmişti. İndikten sonra omzunun üstünden genç kadına bir göz attı. Hiç osalı değildi.

IV. BÖLÜM

Bali-Beach'in havuzu kenarında bir şilteye uzanmış olan Malko, güneş gözlüğünün ardından İndonezyalı garson kızlara takılan tombul adamı seyrediyordu. Kızların soğuk gülüşlerinden cesareti kırılan adam içkisini alarak Malko'nun yanına yaklaştı.

— Ne dersin dostum, bu fıstıklar her zaman ele geçmez.

Malko adama kendisini bir turist ajanı olarak tanıtmıştı. Tombul Danimarkalı da Bali'de bir elektrik santrali satmak için bulunuyordu. Malko üç gündür oteldeydi ve bu zaman zarfında otel müşterilerini inceden inceye gözlemiş, silah kaçakçılığıyla ilgili olabilecekleri saptamaya çalışmıştı. Sonuç sıfırdı.

— Kızlar harika! dedi Danimarkalıya.

Sonunda konu dönüp dolaşıp otelde kalan esmer afete geldi. Bütün erkeklerin gözü ondaydı. Kadın hiç kimseyle konuşmuyordu. Bazen havuza iniyor, bazen de kumsalda yürüyordu. Geceleri her defasında yeni bir elbiseyle yemeğe iniyordu. Elbiselerinin hepsi kısaydı. Silah kaçakçılığında böyle güzellere yer yoktu. Ama, bu kadının Bremen'den indiği de yabana atılmazdı.

Birden, mahalli kıyafetli garson kızların kapıya doğru koşmaları Malko'nun dikkatini çekti. Yanındaki Danimarkalıyla birlikte başlarını o yana çevirdiler.

Kapıda çok hoş bir İndonezyalı kadın

vardı. Üzerine kırmızı bir sari geçirmişti. Peşinde ikisi üniformalı, ikisi çok yaşlı dört adam vardı. Kadın yürüdükçe, garson kızlar yerlere kadar eğiliyorlardı. Malko kadının profiline hayran kaldı. Yanındaki Danimarkalıya dönerek:

— Kim bu fıstık? diye sordu.

Diğeri şaşırdı.

— Nasıl, tanımıyor musunuz onu? Adı Kali. Başkanın dördüncü karısı. Onu zenginlere hizmet veren bir randevuevinde bulduğunu söylerler. Orospuluk yapıyormuş.

Bu kadar rastlantı saçma, diye düşündü Malko. Medan'ın sözlerini hatırladı. Kali... Kali... Ve şimdi de Kali, Bremen'den inen esrarengiz kadınla aynı yerde bulunuyordu.

Fakat bir başkan karısının silah kaçakçılığıyla ne işi olabilirdi?

Kali geçip gittikten sonra Bali-Beach'in havuzu yine eski haline döndü. Danimarkalı kendine bir viski ısmarlarken Malko da cüzdanını çıkardı ve dolar dışında hiç parası olmadığını gördü. Gerçi, otelde para bozuyorlardı, ama yarısını da çalışıyorlardı.

— Otel dışında para bozdurabileceğim bir yer var mı? diye sordu Danimarkalıya.

Diğeri bir kahkaha attı.

— Elbette. Josephine'e gidin. Hem para bozdurur, hem de prim alırsınız.

— Kim bu Josephine?

— Tatlı bir kız. Eğer onunla yatmak istersen, geri çevirmez. Böylesi burada zor bulunur. Çünkü İndonezyalılar fuhuşa yatkın değildir.

Malko'nun konuşmasına fırsat vermeden devam etti:

— Bu akşam onu görün. Evi çok kolaydır. Hangi taksiye sorsanız götürür.

Malko teşekkür edip gözlerini kapadı Aynı yerde dönüp duruyordu. Bir yığın silah yokolmuş ve o şu ana kadar hiçbir ipucu bulamamıştı.

Bali'de soru soracağı kimse de yoktu. Adada gazete bile çıkmıyordu. Dünya ile bütün bağlar kopmuş gibiydi. İnsanlar sakın görünümlüydü. Akşamları tertemiz giyimli gençler tapınaklara duaya gidiyorlardı. Silahların burada ne işi vardı?

Yapacak şeyi olmayan Malko gidip dolarlarını değiştirmeye karar verdi. Hafta sonuna kadar Bali'de kalmaya değer bir şey bulamazsa çekip gitmeyi kararlaştırdı. Jakarta'ya dönecek ve her şeye sıfırdan başlayacaktı. Kendini havuza bıraktı. Akli Kali ile Bremen'den inen dilberdeydi.

*
* *

Taksi engebeli yolda sarsılarak ilerliyordu. Malko çevresine bakınarak ne yönde ilerlediklerini kestirmeye çalıştı, ama beceremedi. Sokaklar zifiri karanlıktı. Hava karardı mı, Bali kopkoyu bir karanlığa gömülüyordu. Elektrik denen şey, Bali-Beach gibi birkaç yerin dışında büyük lükstü.

Malko şoföre "Josephine" der demez adam hareket etmişti ve on beş dakikadır yoldaydılar.

Farların ışığı altında yoğun bir orman örtüsü farkediliyordu. Araba metalik dar bir köprüyü geçtikten sonra bir tepenin yamacında durdu. Şoför Malko'ya dönerek:

— Josephine orada! dedi.

Ahşap bir binayı işaret ediyordu. Önünde asılı zayıf ışıklı bir lamba merdiveni aydınlatıyordu. Malko bir bahçeyi geçip merdivenleri tırmandı. Sahanlığa ulaştığında güzel kokulu bir kadın yolunu kesti. Yumuşak bir sesle İngilizce olarak:

— Kimsiniz? diye sordu.

— Josephine'i arıyorum.

— Benim.

Sesinde iç gıcıklayıcı bir yan vardı. Malko birden üzerine kuvvetli bir el fenerinin çevrildiğini gördü. Görünüşü inandırıcı olmalı ki, ışık hemen söndü.

Birlikte evin holüne girdiler. Malko gaz lambasının ışığı altında otuz yaşlarında çok güzel bir kadınla karşılaştı. Üzerinde kalçalarını ortaya koyan siyah lasteks bir pantolon vardı. Bluzunun altından göğüslerinin ucu belli oluyordu. İri siyah gözleri, dolgun dudaklarıyla çekici bir kadındı. Parmaklarının herbirine bir yüzük takmıştı.

— Yanımdaki dolarları bozdurmak istiyordum...

Melez kadın bir kahkaha attı.

— Elbette. Ne kadar var?

— İki yüz dolar.

Josephine dudak büktü.

— Daha fazla yok mu?

— Şimdilik hayır. Ama yine geleceğim.

Elini Malko'nun çıplak koluna koyunca, Avusturyalı kanının kaynadığını hissetti.

— Gelin!

Malko'yu bir yatak odasına soktu. Odanın dip tarafına giderek yere diz çöktü ve bir kasanın kapağını açtı. İçinden aldığı bir yığın

rupiyi yatağın üzerine attı.

Kasa açık kalmıştı. Malko içinde bir servet olduğunu gördü. Josephine rupileri saydı, sonra Malko'dan aldığı dolarları kontrol etti ve kasaya tıktı.

— Hoşuma gittiniz, dedi Malko'ya. Niçin biraz daha kalmıyorsunuz?

Göğüs uçları sanki daha da irileşmişti. Kokusu Avusturyalının başını döndürüyordu.

Parlak gözlerine pek az erkek dayanabilirdi. Josephine bambaşka bir yaratıktı.

— Bana sahip olmak istemez misin?

Malko'nun cevabını beklemeden elini tuttu ve göğüslerinin üstüne bastırdı.

— Güzel olduğumun farkındasın, değil mi? dedi.

Üzerindeki bluzu başının üstünden çıkardı ve siyah sütyenle kaldı. Ardından onu açıp çıkardı.

— Ee, ne diyorsun?

Vücudunu Malko'nunkine yaslamıştı.

— Göğüslerimi okşa. Eğer zevk almazsan senden para istemeyeceğim.

Malko'nun elini tutarak yeniden göğüslerine götürdü. Malko elinde olmadan dolgun göğüsleri avuçladığını hissetti. İnsan sabrının da bir sınırı vardı.

Birden yan odadan bir kadın sesi duyuldu. Genç kadın arı sokmuş gibi SAS'tan ayrıldı.

Göz kırparak bluzunu giydi ve:

— Beni burada bekle, dedi Malko'ya. Kimseye görünmemen gerek. Birazdan dönerim.

Genç adamın cevabını beklemeden dışarı çıktı..

Malko meraklanmıştı. Josephine neden bu

kadar korkmuştu. Bir süre bekledi, sonra gaz lambasını söndürerek kapıyı araladı. Merak kötü bir huydur, ama bazen insanın hayatını kurtarır.

Malko birkaç kadın sesi duydu ve gözünü kapının aralığına yerleştirdi.

Aynı anda soluğunun kesildiğini hissetti.

Josephine'in sırtı dönüktü. Karşısında ise, Kali ile Bremen'den inen dilber vardı.

Malko ne konuştuklarını duyamıyordu. Yine de sevinçten bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Bu kez şans ondan yanaydı. Artık, Başkanın karısı Kali'nin silah kaçakçılığına katıldığı kesindi.

Esmer dilberin gidecekmiş gibi aniden ayağa kalkmasıyla Malko kendini geriye attı. Şu an tehlikedeydi. Eğer Kali ya da esmer güzeli onu burada bulacak olurlarsa, hayatı tehlikeye girerdi. El yordamıyla bir pencere bulup açtı. Yeterince şey öğrenmişti.

Şimdi bütün mesele kayıp silahları bulmak ve durumu CIA'ya iletmektir.

Bahçeye çıktığında derin bir soluk aldı. Gökte parıldayan yıldızlar dışında tek bir ışık yoktu. Geldiği patikayı bulmakta gecikmedi. Josephine gidişini beklemekten sıkıldığına bağlayacaktı. Ona adını da vermemişti.

Malko arabasına ulaştığında şoför uyukluyordu... Üç dakika sonra Bali-Beach yolundaydılar. Bir süre ilerledikten sonra şoför aniden frene bastı.

Önlerinde birkaç yerli belirmişti. En öndekinin elinde zayıf bir fener vardı. Başlarındaki sepetlerde bir şeyler taşıyorlardı. Yerliler yolu katedip ormana daldıklarında araba yeniden hareket etti.

Malko'nun beyni durmadan çalışıyordu. Ne yapmalıydı? Başkan karısının bu işe bulaşması işini zorlaştırıyordu. Kadının kendini koruması bakımından sonsuz güce sahip olduğu belliydi...

Malko Bali'de yapayalnızdı. Adadan gönderilen mektuplar Jakarta'ya çok uzun süre sonra varıyordu ve okundukları da kesindi. Kim olduğu ve neyle ilgilendiği anlaşıldığı takdirde, ölüm kaçınılmazdı.

Bali-Beach'in holü boştu. Malko karnını doyurmak için kafeteryaya yöneldi.

*
* *

Uyandığında güneş çoktan doğmuştu. Bütün gece yağmur yağmış, şimdi ise rutubetin yarattığı bir sis perdesi çevreyi sarmıştı.

Yataktan çıkıp aynada kendini seyretti. Yüzünün yanık teni gözlerinin altın sarısı rengini daha da belirginleştirmişti.

Üzerine bir gömlekle pantolon geçirdi. Silah gömlek altında belli olacağından onu çantasının dibine yerleştirdi. O sırada kapı çaldı.

Gelen kat hizmetçilerinden biriydi. Her zamanki gibi ayakkabılarını boyamaya götürmeye gelmişti. Kapının yanındaki beyaz ayakkabıları alarak uzaklaştı. Malko bir gün öncesini düşünüyordu. Esmer dilberle kartları açık oynamak gerekecekti. Her şeye rağmen, güçlü bir organizasyonun ajanıydı. Hiçbir silah kaçakçısı başını CIA ile derde sokmak istemezdi.

Kapı aralandı ve az önceki kız görüldü. Ayakkabılarını boyamıştı. Malko sol teki alıp

ayağına geçirdi. Sağ tekini giyeceği sırada, ayakkabısının içinde kımıldayan sarı bir şey farkettil. Ayakkabıyı sallayınca yere bir şey düştü.

Malko ani bir hareketle kendini odanın öbür ucuna attı.

Yere düşen, koskoca bir örümcekti. Uzun kıllı bacaklarıyla halıyı yoklayarak yatağa doğru ilerlemeye başladı. Malko bembeyaz kesilmişti. Bu hayvanın sokması, ölüm demekti.

Sol yerine ayakkabısının sağ tekini ilk giyseydi, şimdi önlenmesi imkânsız bir ölüm yolculuğuna çıkmıştı! Zehrinin panzehiri yoktu. Borneo'lu Dayaklar ve Murutlar bu zehri oklarının ucuna sürerlerdi.

Malko'nun ilk aklına gelen şey, ayakkabılarını boyaya götüren kızı yakalayıp sorgulamak oldu. Sonra vazgeçti bundan.

Ne işe yarardı bu?

Kızın her şeyi inkâr edeceği açıktı.

Malko Kali'yi düşündü. Ölüm fermanını imzalayan kesinlikle oydu. Ve bunu yeniden deneyecekti. Başkan karısı olduğu için kendini yenilmez görüyordu. Basit bir silah kaçakçısı bir CIA ajanına böyle saldırmazdı. Kaldı ki, karşı taraftakiler Medan'ın ölümünden bu yana onun kim olduğunu biliyorlardı.

Tek çare, silah tüccarlarıyla ilişki kurup malı onlardan tekrar satın almaktı. Ama bu da hiç kolay iş değildi.

Cennetten farksız bu güzel ada ölüm tuzağına dönüşmüştü. Güzel Kali başarısızlığı sineye çekecek bir tip değildi. Malko onun avantajlı durumda olduğunu düşündü. Burası onun ülkesiydi. Malko ise hiç iz bırakmadan

öteki dünyayı boylayıverirdi. Kozlar karşı taraftaydı.

Ama yine de Bali'yi terketmeye ve meydanı onlara bırakmaya niyetli değildi.

Yavaşça ilerleyen örümceği ezdi ve dışarı çıktı.

Ayakkabı boyacısı kız onu görünce çok şaşıracaktı.

V. BÖLÜM

Malko otelin havuzuna indiğinde, esraren-giz esmerin kısa boylu bir Japonla kumsalda ilerlediğini farketti. Kadının elinde yine o kırmızı çanta vardı.

Malko birkaç dakika bekledi, sonra o da kumsala inen yola saptı. Deniz çekilmiş, mercan kayalıkları meydana çıkmıştı. Kumsala ulaştığında kalbi delice çarpmaya başladı.

Elli metre ötesinde serili havlunun üzerinde kırmızı çanta duruyordu.

Çevreyi kontrol ederek sahibesini aradı. Kadın üç yüz metre ilerde, suda Japonla oynayıyordu.

İnanılmayacak bir fırsattı bu. Malko birkaç adımda havlunun yanına ulaştı, sonra kızgın kumların üzerine uzandı. Kadınla Japonun sırtı ona dönüktü.

Elini uzattı, çantanın fermuarını açtı. İçinde büyükçe siyah bir defter vardı. Dikkatle defteri çıkardı.

Kadın ve Japon hâlâ aynı yerdeydiler. Malko defteri açtı, ilk sayfasında koskoca bir yazı vardı:

INTERNATIONAL ARMAMENT CORPORATION

İmport-Export-Transit

Hamburg. 26 Salzbourgstrasse

Evet, aradığı kadın buydu!

Defteri hızlı hızlı açarak kontrol etti. İçeride telefon numaralarıyla doluydu.

Defteri çantaya koyup fermuarı kapadı ve sırtüstü uzandı.

Kadın silah satıcısıydı, ama silahlar neredeydi ve burada vakit öldürmesinin amacı neydi?

Duyduğu ayak sesleriyle gözünü açıp başını çevirdi. Kadın yaklaşıyordu. Tek başınaydı. Japon otele gidiyordu. Kadının yürürken çalkalanan kalçaları insanın aklını başından alabilirdi.

Malko'ya bakmadan eğildi ve göğüslerini olduğu gibi ortaya koyarak çantasını aldı ve doğruldu. Mat teninde su damlacıkları parılıyordu.

Geri dönüp birkaç adım attı ve aniden durarak Malko'ya İngilizce olarak:

— Anladığım kadarıyla benimle çok ilgileniyorsunuz? dedi.

Eliyle bikinisinin altını çekti. Malko şaşkınlıkla doğruldu. Bu ani saldırıya hiç hazırlıklı değildi.

— Nefis bir kadınsınız ve şu an ıssız bir adada bulunuyoruz, dedi Malko.

Genç kadın SAS'ın gülümsemesine karşılık vermemişti. Ciddi bir tonda:

— Teşekkür ederim, dedi. Ama anladığım kadarıyla ilginizi çeken şey, sadece vücudum değil... Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?

Sesi sertleşmişti. Uzun bir sessizlik oldu.

— Bu uzun bir hikâye, dedi Malko. Gelin barda bir şeyler içelim. Bu arada ben de sorunuzu cevaplarım...

— Barda oturmaktan hoşlanmam, ama yine de teklifiniz fena değil. Gelin benimle.

Bali-Beach yönüne gideceğine aksi tarafa yöneldi. İlerde Bogor adlı bir motel vardı. Küçük bungalovlarıyla çok sevimliydi.

— Bogor'da daha rahat ederiz.

Malko kalçalarının salınışını izleyerek peşine düştü. Bungalovlardan birinin önünde duran kadın çantasından bir anahtar çıkararak kapıyı açtı.

— Girin.

İçersi çok güzel döşenmişti. Kadın köşedeki küçük bardan iki viski doldurup divana yerleşmiş olan Malko'nun yanına oturdu.

— Tanışmamızın şerefine!

Sesinde alaylı bir ifade vardı.

— Kendimi tanıtayım, dedi Malko. Ben Prens Malko.

Kadının gözlerindeki alaycı ifade sürüyordu.

— Memnun oldum. Ben de Kontes Sophia.

Malko eğilip hafifçe elini öptü. Kadın bir kahkaha atarak Almanca devam etti:

— Kibarlığı bir yana bırakalım, prens benden ne istiyorsunuz?

Malko kartları açık oynamanın gereğine inanıyordu.

— Yolladığınız silahlarla ilgileniyorum, dedi. Ve kime gönderildiğini öğrenmek istiyorum.

Genç kadın biraz sarardı, ama kendini hemen topladı.

— Ne diye işlerime burnunuzu sokuyorsunuz?

— Bunun için birçok nedenim var. Örneğin, mesleki bir neden.

— Siz de silah satıcısı mısınız?

— Pek sayılmaz.

— Peki nesiniz?

— Silahlarla yalnız tüccarlar mı ilgilenir?

Sophia sabırsız bir hareketle içkisini başına dikti.

— Laf cambazlığını bırakın da kim olduğunuzu söyleyin.

Malko bu soylu kadının adı bir şekilde konuşmasına şaşırdı.

— Sanırım CIA adını duymuşsunuzdur.

Genç kadın Malko'yu baştan aşağı süzerek:

— Ah! dedi..

Bir anlık tereddütten sonra devam etti:

— Patronlarınıza şunu söyleyin. Bu iş onları ilgilendirmiyor ve ben de siyasetle uğraşmıyorum.

Malko kibarca güldü.

— Tazanın ve CIA'nın ne istediği bilinmez, dedi. Sanırım bu konuda farklı düşünüyoruz. Şimdi söyleyin. Bu silahlar kime teslim edilecekti ve şu an neredeler?

Sophia öyle hızlı kalktı ki viskisi beyaz mayosunun üzerine döküldü.

— Bakın, yeterince yorgunum, daha fazla canımı sıkmayın. Eğer silah istiyorsanız, size temin ederim. Ama ilgilendiğiniz silahlar artık bana ait değil. Onlarla işim bitti.

— Peki, burada ne işiniz var?

— İş icabı geldim, dinleniyorum.

— O silahlar kimin içindi?

— Bu sizi ilgilendirmmez.

Sesinde hiçbir tavize yer yoktu.

— Bense, bunları öğrenmek zorundayım.

Malko kadının aracı mı, yoksa dediği gibi gerçek satıcı mı olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Kaçak silah satışlarında böylesi-ne güzel bir kadına ilk kez rastlıyordu.

— Patronunuz kim? diye sordu. Belki onunla anlaşırım.

— Patronum yok, diye dikleştirdi kadın. Benimle de anlaşmanız imkânsız.

— Pekâlâ, yine de sizinle anlaşmayı isterdim. En azından sizi bazı sıkıcı durumlardan kurtarmak için. Hoşça kalın!

Sophia ayağa fırlayarak yolunu kesti.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Benim de bazı küçük sırlarım olsun, öyle değil mi?

Kadının vahşi bir hayvan gibi üstüne atılacağını beklerken tam tersi oldu.

— Prens Malko, sayısız sıkıntıların pençesine düşmüş benim gibi yalnız bir kadına acımıyor musunuz?

— Acımaz olur muyum? Ben size yardım etmek istiyorum, ama siz bana güvenmiyorsunuz.

Sophia bütün dişiliğini kullanarak Malko'ya sokuldu.

— Böyle çekip gidemezsiniz. Bir ateş-kes anlaşması yapalım. İşlerden söz etmekten bıktım...

Sophia şeytanı bile baştan çıkarabilirdi. Mayosuna viski döküldüğünü farkedince bir çılgılık attı.

— Aman Tazanın, mayom lekelenmiş! Hemen değiştirmeliyim.

Doğal bir hareketle bikinisinin altını indiriverdi. Malko kalçalarının yuvarlaklığı ve bombeli karnının çekiciliği karşısında soluk alamaz oldu.

Şu anda, M 48 tankı ile dikiş makinesi arasındaki farkı bile görmekten acizdi!

Sophia bikinisinin üstünü de çıkardıktan sonra Malko'ya yaklaştı. Saati sorar bir umursamazlıkla:

— Niçin yatıp sevişmiyoruz? dedi. Bunu herhalde siz de istersiniz?..

Malko cevap vermek üzereyken sustu. Karşısındaki kadının yüz çingiraklı yilandan daha tehlikeli olduğunu biliyordu. Bu düşünce tüm arzusunu yok etti. Sophia düşüncelerini silmek ister gibi üstüne abandı.

Vücudundan ender rastlanır bir koku yayılıyor, bu da Malko'nun başını döndürüyordu. Sophia umulmaz bir el çabukluğuyla Malko'nun mayosunu sıyırdı ve önünde diz çökerek ona yaklaştı.

— Hayatta silahtan başka şeyler de var, diye fısıldadı.

Malko kadını saçlarından kavrayarak başını kaldırmaya zorladı.

— Bu oyuna ne gerek var? Sevişsek bile bu bir şeyi değiştirmez...

— Seni istiyorum, okşa beni. Haydi!

Malko kadının isteğine uyarak onu okşamaya başladı. Parmaklarının her hareketinde tiz çılgınlık atıyordu. Haz dolu birkaç dakika sonra Sophia'yı sırtüstü çevirdi ve tam sahip olmak üzereyken kadının gözlerinde tarifi imkânsız bir ifade farkettiler. Korku ve tiksinti dolu bakışlardı bunlar. Ne olduğunu anlamadan kadının dizini kasıklarında hissetti, can acısıyla kendini yana attı ve gözlerinin karardığını hissetti.

*
* *

Malko kendine geldiğinde Sophia vücudunu okşuyordu. Hafifçe inleyince hareketlerini daha da hafifletti.

— Beni bağışla, dedi Malko'ya. Canımı yakmak istemezdim, ama elimde değil.

— Niçin sevişmek istemediniz?

— Uzun hikâye, dedi Sophia. Savaştan

önce Doğu Prusya'da yaşıyorduk. Halamın şatosundaydık...

— Gerçekten kontes misiniz?

— Elbette. Babam Smolensk önünde öldürüldü... Rusların şatomuza ulaşmalarından önce...

Malko içinin burkulduğunu hissetti. Bu tür hikâyeleri çok dinlemişti.

— Anlıyorum, dedi.

Sophia kuru bir kahkaha attı.

— Hayır, anlamıyorsunuz. O zamanlar küçüktüm. İşgalci askerlerin anneme ve halama yaptıklarına tanık oldum. Erkeklere karşı içimde büyük kin besledim. Sonra, Doğu Berlin'e gittik. Genç kızlığımda çok güzeldim. İşgalci askerler her fırsatta ırzıma geçtiler. O günden beri de bir erkekle oldum mu kendimi kaybediyorum. Daha sonra Amerikan bölgesine geçip Batı'ya sığındım...

— Tuhaf, dedi Malko. Ben de prensim ve sizinle daha uygun yerlerde pekâlâ karşılaşabilirdik.

— Gerçekten prens misin?

— Elbette.

— Dünyanın bu ıssız köşesinde karşılaşmamız çok ilginç! Burada valse yer yok. Nasıl oldu da bu işlere bulaştın?

Malko hayatının kısa bir özetini yaptı ve şatosunu kurtarmak için CIA'da çalıştığını anlattı. Sonra gözlerini Sophia'ya dikerek:

— Peki, siz nasıl oldu da silah kaçakçılığına girdiniz? dedi.

— Bir gece zengin bir adamın koynuna girmiştim. O zamanlar on sekiz yaşımdaydım. Gece yarısı adamın cüzdanını çalarak kaçtım. Elime çok para geçti. Parayı ne yapacağımı

düşünürken bir Amerikalıyla tanıştım. Kaçak silah tüccarıydı. Bana işi öğretti. Beraber çalıştık. Deli gibi aşıkta bana. Evlenmek istedi, ama ben kabul etmedim...

Sophia bir sigara yakıp daldı. Sanki o günleri yeniden yaşar gibiydi.

— On yıl onunla çalıştım. Her şeyi öğrendim. Tuzak nedir, kalleşlik nasıl olur ve bunlardan nasıl sakınılır, para nasıl tahsil edilir, mal ne şekilde verilir, hepsini Roy öğretti...

— Sonra?

— Roy öldü. Vietnam'da roketatar satıyorduk, Roy'u vurdular. İş ben bitirmek zorunda kaldım. Çünkü bu işe iki yüz elli bin mark bağlamıştık... Böylece ilk kez yalnız çalışmış oldum..

Elindeki sigarayı söndürüp Malko'yu öptü.

— Her şeye rağmen, bana büyük zevk verdin, dedi.

Malko da bu içten kadınla senli benli konuşmaya karar verdi.

— Sen de bana, dedi.

— Bu güzel günü unutmaman için bir hediye vereceğim sana.

Malko genç kadının kolunu yataktan aşağı sarkıttığını gördü.

— Ne tür bir hediye bu?

Malko gözlerini Sophia'nın sağ eline çevirdi. Parmaklarının arasında 38'lik bir Beretta tutuyordu. Namlunun göğsüne dayandığını ve genç kadının fısıltılı sesini hissetti.

— Seni öldüreceğim, dedi Sophia umursamaz bir tonda.

VI. BÖLÜM

Malko bir anda ağzının kuruduğunu hissetti. Sophia gözlerini ondan ayırmadan biraz geriledi.

Ela gözlerinde en ufak bir ifade yoktu. Çıplaklığını unutmuş gibiydi. Tabancasının namlusuyla Malko'ya mayosunu işaret etti.

— Giyin.

Malko ayağa kalktı, mayosunu giydi.

— Beni niçin öldüreceksin?

— Başıma dert açmak istemiyorum da ondan.

— Sana ne gibi dert açabilirim?

— Aptallığı bırak. Buradan çıktığın anda beni öldüreceksin. Ama ben yaşamak istiyorum. Az önceki gibi zevk anlarından yararlanmak hoşuma gidiyor.

— Teveccühünüz! dedi Malko gülümseyerek.

Sophia işi ile duyguları birbirine karıştırmıyordu.

— Buradan beraber çıkacağız, dedi genç kadın. Dışarda bir Jeep var. Kaçmaya kalkarsan kurşunu beynine yersin...

— Bir CIA ajanını öldürmek başına dert açmaz mı dersin?

Kadın omuz silkti.

— Seni benim öldürdüğümü kim bilecek.

Malko zaman kazanmaya bakıyordu.

— Bana sıkıntı içinde olduğunu söylemiştin. Eğer istersen elindeki silahları ben satın alırım.

Kadın bir anlık tereddüitten sonra başını salladı.

— Ben kendi başımın çaresine bakarım. Beni atlatacak kadın daha anasından doğmadı. Haydi, yürü artık.

Tabancasını Malko'ya çevrili tutarak kapıyı açtı ve bağırdı.

— Raka!

Dışarda yağmur başlamıştı.

Sırılsıklam olmuş bir adam koşarak geldi. Gözlüklü bir İndonezyalıydı bu. Sophia çıplaklığına aldırmandan:

— Şuna göz kulak ol, dedi adama.

Adam cebinden bir P 38 çıkarıp Malko'ya çevirdi. Sophia banyonun içinde kayboldu. Döndüğünde üzerinde nefis bir elbise vardı. Malko'ya döndü.

—Biraz hareket et, yoksa sıırılsıklam olursun.

Malko istenileni yaptı. Jeep birkaç metre ötedeydi. Koşarak araca yaklaştı. Şoför direksiyona geçmişti. Malko kolay kaçabilmek için öne oturdu. Aynı anda Sophia'nın sesi duyuldu.

— Arkaya geç.

İstemeyerek boyun eğdi. Koltuktaki çantada bir pantolonla ceket vardı.

— Giy onları, diye emretti kadın. Sakın bir çılgınlık yapayım deme, Raka, Başkanın şoförüdür. Aynı zamanda gizli polistir. Kaçarsan seni anında vurur.

— Her şeyi ne güzel de ayarlamışsın, dedi Malko.

— Senin kim olduğunu bilmiyordum. Raka'ya beni bungalovun önünde beklemesini söylemiştim.

Denpasar'a doğru yola koyuldular, ama

kente varmadan önce sağa saptılar. Yağmur nedeniyle yollar bomboştı.

Arabada aralıksız sarsılan Malko'nun kafası meşguldü. Sophia ile şoför sırtlarını resmi makamlara dayadıkları halde onu niye böyle ıssız yerlere getirmişlerdi?

Sonra, İndonezya Başkanının gizliden silah almasına ne gerek vardı?

Jepte olduğu sürece bir şey denememeye karar verdi. Ön koltukta oturan kadının gözü sürekli üzerindeydi. Orman yoğun biçimde devam ediyor, arada bir rastladıkları yaşlı kadınlar ağaç altlarında tütün içiyorlardı. Malko bir tabela farkettiler. Üzerinde "Karagansem, 97 Km" yazıyordu.

Jeep, Agung yanardağının dört yıl önce yakıp kuruttuğu bölgeye ilerliyordu. İyi fikir! Onu volkana atmak herkesin akıl edebileceği bir şey değildi!

Bir saat boyunca hiç konuşmadılar. Malko bir çıkış yolu arıyor, ama bulamıyordu. Birden, şoför frene basarak aracı durdurdu. Malko doğrulup ileriye baktı. Yatağı kurumuş bir nehrin kıyısında idiler. Az ilerde depremden yıkılmış bir köprünün kalıntıları vardı. Birkaç araç nehri katettikleri noktada kuyruk oluşturmuştu. Askeri bir birlik kontrol yapıyordu.

Malko iyice doğruldu. Ya şimdi harekete geçerdi, ya da hiçbir zaman bunu gerçekleştiremezdi. Askerlerden birinin silahını doğrultmuş vaziyette üzerlerine geldiğini gördü. Raka hemen aşağı atlayıp askerin yolunu kesti. Sophia silahını çantasından çıkararak Malko'ya doğrulttu.

Raka askerle bir şeyler konuştu. Sonra cebinden çıkardığı birkaç banknotu adama uzattı. Sonra geri döndü ve direksiyona geçip hareket etti. Kuyruktaki araçları sollayarak ilerlediler. Askerler selam verdi. Jeep nehir yatağından çıktıktan sonra kıvrımlı toprak yolda ilerleyerek dağa ilerlemeye başladı. Yağmur durmuş, rutubet sıcaklığın etkisiyle buhara dönüşmüştü.

Malko bir an Sophia'nın üzerine atlamayı düşündü. Ama kadın hep tetikteydi. Ayrıca, Raka'nın silahlı olduğunu da unutmamalıydı. İkisini aynı anda haklayamazdı.

Sophia sanki düşüncelerini okumuş gibi ona döndü.

— Hiç kendini yorma. Seni nasıl olsa öldürürüm. Buna çoktan karar vermiştim.

— Bence gereksiz bir karar, dedi Malko.

— Beni öldürmen gereksiz, diye ısrar etti Malko. Ben tek başına ve güçsüz biriyim. Oysa, senin arkanda güçlü Kali var...

Kadın güldü.

— Sen tehlikelisin. Eğer aptal biri olsaydın, sana dokunmazdım bile.

Malko elinden geldiğince soğukkanlı görünmeye çalışarak:

— Peki, beni bu kadar uzağa götürmene ne gerek vardı? diye sordu.

Kadın bir an tereddüt etti, sonra düşüncesini açıkladı:

— Az ilerdeki vadide bir nehir var. Nehirde de otobüs büyüklüğünde timsahlar yaşar. Bu işime gelir.

Malko sırtından aşağı süzülen soğuk terleri farkedince paniğe kapıldığını anladı. Yolu gözleyen Raka tek kelime etmiyordu.

Ağaçlar seyrilmeye başladı. Kurban yerine yaklaşmışlardı.

İlerde bir mabedin kalıntıları vardı. Onun hemen yanında da nehir. Çevredeki otlar ve çalıklar lavlar ve kızgın küllerle kavrulmuştu. Onların arkasında heybetli bir şekilde yükselen Agung yanardağından hâlâ duman çıkıyordu.

Yani, adam öldürmek için ideal bir yerdi!

Raka aracı durdurdu ve el frenini çekti.

Sophia elinde silahıyla aşağıya atladı ve Malko'ya:

— İn! emrini verdi.

Sesi son derece sakindi. Malko emre uyarak Jeepten indi. Kadın biraz ötedeki nehrin kıyısına geldi. Mabedin yıkıntılarından maymun çığlıkları geliyordu.

— Nehre ilerle ve sakın arkana dönme! dedi kadın.

Malko öleceğine inanmıştı. Kadın ona en küçük bir şans bile tanımamıştı.

Soluğunu kontrol etmeye çalışarak nehrin kıyısına geldi. Kadın birkaç metre açığında duruyordu. Malko Beretta'yı tutan kolun kalktığını ve silahın üzerine çevrildiğini gördü. Vakit gelmişti. Gözlerini yumup ölüme hazırlanmak üzereyken gözü arkada duran Raka'ya takıldı. O da elindeki P. 38'i doğrultmuştu. Ama namlu kendisine değil, Sophia'ya çevriliydi ve kadın bunun farkında değildi.

— Sophia, dikkat et!

Kadının silahı patladığı anda Malko kendini yere attı. Ani haykırışı kadını şaşırtmış, namlu hedefinden kaymıştı. Ondan sonra her şey çok çabuk olup bitti.

Sophia kendini yere atarken yan döndü ve silahı üst üste iki kez patladı. Raka'nın elindeki tabanca uçtu ve İndonezyalı olduğu yere yığıldı. Malko bunu fırsat bilerek genç kadının üzerine atıldı, ama aynı anda Beretta'nın namlusuyla burun buruna geldi. Bu arada Raka kalkmış, tavşan gibi kaçmaya başlamıştı.

Tabanca bir süre yüzüne çevrili durdu, sonra yavaş yavaş aşağı indi.

— Bu olay birçok şeyi değiştirir, dedi kadın. Ne aptalmışım!

Sesi öfke doluydu. Malko fırsatı kaçırmadı.

— Belki anlaşılabiriz.

Sophia Jeepe doğru ilerledi, ön koltuğa geçti.

— Arabayı sen kullan. Bir an önce otele varmak istiyorum.

Almanca bir küfür savurdu.

— Anladığım kadarıyla sen temkinli bir kadınsın. Nasıl oldu da bu oyuna geldin?

Bir anlık suskunluktan sonra devam etti:

— Kali her ikimizi de öldü biliyor. Raka'nın otele dönmesi uzun sürer. Bana sorarsan, Gilimanuk'a gidip bir tekne bulalım ve Java'ya geçelim. Havaalanı kontrol altında olabilir.

— Peki, benim param ne olacak? diye bağırdı kadın. İki yüz bin dolar bu!

İşte, Sophia'nın Bali'de sallanmasının nedeni buydu!

— Ne yapmayı düşünüyorsun?

— Paramı almayı ve mümkünse bu çürümüş ülkeden ayrılmadan önce o orospuyu gebertmeyi.

İşte, Malko'nun karşı çıkmayacağı bir

düşünceydi bu! Zehirli örümceği henüz unutmamıştı.

— Onu öldürmek zorundayım, diye devam etti kadın. Bu meslekte haberler çabuk yayılır. Bundan sonraki müşterimin de borcunu kurşunla ödemeye kalkmasını istemem.

Yol düzelmişti. Malko biraz daha hızlandı. Şimdi tek avantajları karşı taraftakileri şaşırtmaktı. Bu da Kali'ye karşı saldırıya geçmelerine fırsat veriyordu.

— Raka kimdir? diye sordu Malko.

— Kali'nin adamı. Onu benim emrime vermişti.

— Silahları gerçekten Kali mi satın aldı?

Sophia şaşkınlıkla ona baktı.

— Elbette. Niye sordun?

— Peki, bir devlet başkanının resmi yoldan silah alması mümkünken bu işi gizliden gizliye yapmasının nedeni hiç aklına gelmedi mi?

— Ama silahları Başkan almıyor ki. Alıcı Kali.

— Onun bir ihtilal yapmaya hazırlandığını söyleyebilir misin?

Sophia omuz silkti.

— Bilemem ve beni de hiç ilgilendirmez.

— Peki, seni nasıl yaş tahtaya bastırdı?

— Silahların bedelini rupi olarak ödemeye kalktı. İndonezya dışında metelik etmeyen bir yığın kâğıt parçası. Bana dolar vermesini söyleyince biraz mühlet istedi. Josephine diye birine gittik. Kadın dolarları ancak Jakarta'dan getirtebileceğini söyledi... Kali silahları geri götürmeyeceğimi biliyordu. Anladığım kadarıyla beni oyalayıp fiyatlarda indirim yapmaya mecbur edecekti...

Kurumuş nehri geçtiler. Hava kararmıştı ve

Denpasar'a bir saatlik yolları vardı.

Malko bütün bu olup bitenlerin bir rüya olup olmadığını düşündü. Fitili söndürmüşlerdi, ama hâlâ dinamit fıçısının üzerinde oturuyorlardı. Kontes Sophia ideal bir müttefik değildi. Kesin olan tek şey vardı, o da silahların Bali'de bulunduğu.

VII. BÖLÜM

Kali tırnaklarını ojeledikten sonra dudaklarını şampanya kadehine daldırdı ve ağzına aldığı yudumu lavaboya giderek çıkardı. Aslında, şampanyadan nefret ederdi.

“Ben başkan karısıyım” diye tekrarlayarak odada dolandı.

Kendini son derece huzurlu hissediyordu. O iki yabancidan kurtulmuştu. Aynanın önünde durarak üstündeki bornozun önünü açtı. İçinde hiçbir şey yoktu. Hayranlıkla kendini seyretti. Küçük dik göğüslerini, bombeli karnını, kalçalarını okşadı.

On üç yaşından beri onu güzel bulurlardı. İlk müşterileri Glokoklu Çinli tüccarlardı. Kali onlar sayesinde hiç açlık çekmemişti. Oysa açlık, bu bölgede beyin humması kadar tehlikeliydi. Anne ve babasını hiç tanımamıştı. Bir bilezikçinin yanında büyümüş ve on iki yaşına gelince erkeklere satılmaya başlamıştı.

Başkan tarafından eş seçildiğinde, kirli geçmişini silmek için hatırladığı sevgililerini tek tek yakalatarak öldürtmüştü. Sonra da kendisiyle röportaja gelen dergilere çocukluğu hakkında Pamuk Prenses ile Kırmızı Şapkalı Kız arası bir masal uydurmuştu.

İhtirası ve zekâsı sayesinde Başkanın dikkatini çekmiş ve onun vazgeçilmez eşi olmuştu. Şimdi ise bir an önce Jakarta'ya dönmek istiyordu. Çünkü, Başkanı fazla yalnız bırakmak istemiyordu. Şansı açılmış sayılırdı. Bu silah işi sayesinde ona yalnız

yatakta değil, iş hayatında da başarılı olduğunu ispatlayacaktı.

Can sıkıcı o iki yabancı ortadan kaldırıldığına göre, mesele halledilmiş sayılırdı. Sophia bu olayın en şaşırtıcı yanıydı. Başkan onu karşılamaya Kali'yi göndermişti. Çünkü silah satıcısının erkek olduğunu sanıyordu. Alışveriş kolaylıkla halledilecekti, zira hiçbir erkek Kali'ye dayanamazdı. Ama, evdeki hesap çarşıya uymamıştı.

Amerikan ajanının temizlenmesi çok iyi olmuş, böylece bir taşla iki kuş vurulmuştu.

Kali sabırsızlığın etkisiyle sinirlendiğini farketti. Saatine baktı. Saat dokuzu geçmişti. Bu sersem Raka da neredeydi?

Kapı çalındı. Kali hemen bornozuna sarıldı, ciddi bir edaya büründü.

İçeri uşaklarından Peta girdi.

— Raka nerede?

Adam yapmacık bir tavırla ikikat oldu.

— Ekselansları, şimdi garajdan geliyorum Raka henüz dönmedi.

Kali çıldırarak gibi oldu.

— Yıkıl karşımdan ve Raka'yı almadan yanıma gelme.

Yalnız kalınca çocuklar gibi tepinmeye başladı. Silahları almalıydı, ama Raka gelmeden hiçbir şey yapamazdı.

Kapı vuruldu. Kali yıldırım gibi giderek kapıyı açtı.

Önce kimseyi göremedi. Sonra başını yere çevirdi ve Raka'yı farketti. Adam yaralı bileğine kan içinde kalmış bir bez bağlamıştı. Tir tir titriyordu.

Kali dayanılmaz bir öfkeye kapıldı. Adamı saçlarından tutarak odanın ortasına çekti.

Sonra çevresinde dönerek tekmelemeye başladı.

— Kalk ayağa ve bana olanları anlat.

Raka bir şeyler geveledi.

— Yabancılarla ne oldu?

Cevap yok.

Ayakkabısının sivri topuğunu adamın bileğindeki yaraya dayadı, sonra ayağını sağa sola çevirerek bastırdı. Raka inledi.

— Ne oldu be adam? Anlatsana!

Raka kekeleyerek olanları baştan sona aktardı. Kelimeler Kali'nin beynine ok gibi saplanıyordu.

— Yani her ikisinin de sağ olduğunu ve o kadının kendisini öldürtmek istediğini öğrendiğini mi söylemek istiyorsun?

Adamın "evet" diyecek cesareti yoktu. Kadın hırsla sağ kulağına bir tekme attı.

— Hain!

Öfkeden soluk alamıyordu. Amerikan ajanına aldıracağı yoktu, ama Sophia'nın durumu onu tedirgin ediyordu. Raka denen köpek o kadının şu an nerede olduğunu biliyor olmalıydı. Onu konuşturmalıydı.

Zili çalıp uşağını çağırdı. Bir saniye sonra içeri Peta girdi.

— Peta, Mercedes'i hazırlasınlar. Prakan'a gidiyoruz.

Raka özür diler gibi Kali'nin eteğine tutunmak istedi. Kadın burnunun üzerine bir tekme attı. Raka'nın kendisine ihanet ettiğine inanıyordu. Avrupalı kadınla yatmış olmalıydı. Bu nedenle onun sağ kalmasına göz yummuştu.

Şoför devamlı ağlıyordu.

Bu işi halledebilecek tek kişi Prakasan idi.

Prakasan, İndonezya Komünist Partisi PKI'nin Bali'deki en acımasız şefiydi.

Uşak şoförü yerden kaldırıp dışarıya sürükledi. Raka korkudan titriyordu.

Mercedes'e ulaştıklarında Raka'yı arkaya sokup döşemeye uzattılar. Kali de bindikten sonra kapılar kapandı.

— Ubud'a gidiyoruz! emrini verdi Kali.

*
* *

Prakasan'ın elindeki pala hızla indi. Raka canhıraş bir feryat kopararak yere düşen parmaklarına baktı ve yere yığıldı. İki PKI militanı yaklaşarak adamın elini paçavralara sardılar. Kan kaybedip zamanından önce ölmemesi gerekiyordu.

Kali bir taşın üzerine oturmuş, işkenceyi seyrediyordu. Ubud yakınlarında orman içinde bulunan eski bir mabetteydiler.

İşkence yarım saat önce başlamıştı. Raka soyulup ağaca çırılçıplak ters olarak asılmıştı. Prakasan kurbanının çevresinde dönerek elindeki palayla sürekli olarak vücudunu çiziyor ve aynı soruyu tekrarlıyordu.

— Avrupalı kadın nerede?

Raka inleyerek aynı cevabı veriyordu.

— Bilmiyorum. Anlattıklarımın hepsi doğrudur.

Sonra, işkence yeniden başlıyordu.

Şimdi ise, tam anlamıyla şiddetlenmişti. Raka adamların kendisini öldüreceğini biliyordu.

Prakasan palasını beline takarak cebinden bir ustura çıkardı ve Raka'nın kafasını kazıyarak dazlak bıraktı. Sonra kırmızı bir

likitle üzerine PKI harflerini yazdı, çenesinden tutup başını kaldırdı.

— Konuşacak mısın?

Raka dizlerinin üzerine çöktü.

— Doğruyu söylüyorum.

Prakasan Kali'ye baktı. İşkencenin devam edip etmemesi ona bağlıydı. Kadın allak bullak olmuştu. Bu işkenceye kimse dayanamazdı. Oysa, Raka devamlı aynı şeyleri tekrarlıyordu. Acaba gerçekten doğruyu mu söylüyordu. Kali bu tehlikeyi göze alamazdı. Prakasan'a devam işareti verdi.

Raka'nın ellerini arkasına bağlayıp ayağa kaldırdılar. Prakasan'ın palası bir daha indi ve bu sefer kurbanın erkeklik organını kopardı.

PKI militanları bile gözlerini kapadılar. Aslında, Balililer insan hayatına hiç kıymet vermezlerdi, ama böylesi vahşete de çok az tanık olmuşlardı.

Raka boğuk bir ses çıkardı. Yere yığılırken militanlar koluna girerek adamı ayakta kalmaya zorladılar.

Prakasan palasını yukardan aşağı savurarak Raka'nın karnını yardı. Raka kendinden geçerek yere yığıldı. Açık yardan bağırsakları dışarı çıkmıştı.

Kali bu anı bekliyordu. Yerinden kalkarak ağır adımlarla şoförüne yaklaştı, ayağıyla dürterek ölmüş olduğuna iyice inandıktan sonra:

— Bunu arabamın bagajına koyun! dedi Prakasan'a.

VIII. BÖLÜM

Mide bulandırıcı ceset kokusu kapının altından geçerek Malko'nun uyanmasına yol açtı.

Sophia yüzükoyun yatmış uyuyordu hâlâ. Malko genç kadının inatçılığına karşı koyamamaya Bali-Beach'e gelmiş ve birlikte Bogor'daki bungalova sığınmışlardı. Oysa şu saatlerde Java'ya doğru yola çıkmış ve Kali ile katillerinden kurtulmuş olacaktı.

Malko doğruldu. Bungalovun içini korkunç bir koku kaplamıştı. Ayağına pantolonunu geçirdi ve dışarı çıktı. Kapının önünde bir çuval vardı.

Mide bulantısını bastırmaya çalışarak çuvalı açtı ve yayılan yoğun kokuyla birlikte başını çevirdi.

Raka'nın karnı boydan boya yarılmıştı.

Kazınmış kafasında PKI harfleri okunuyordu. Yüzü işkenceye maruz kalmadığından kim olduğu kolaylıkla anlaşıyordu. PKI'nın anlamı neydi? Bunun İndonezya Komünist Partisi olduğunu biliyordu. Raka onlar tarafından mı öldürülmüştü? Tuhaf! Eğer öyleyse, Raka'nın iktidardaki parti PNI yandaşı olması gerekirdi. Zaten görünüşte de öyleydi.

Bu durumda gizli silah kaçakçılığı PNI ile ilgiliydi. İktidardaki bir parti ne diye gizli işler yapıyordu? Esrar gitgide kalınlaşıyordu. Bremen'deki silahlar kime yollanmıştı?

Bu soruya cevap verecek tek kişi Kali idi.

Bungalova geri döndü. Sophia'yı uyandırmaya gerek yoktu.

Bali'ye geri dönmekle enayilik etmişlerdi. Başkanın karısı çok güçlüydü. Bu ceset de bunun bir kanıtıydı.

Malko duşa girdi ve düşünmeye çalıştı. Önce silahları bulmalıydı. Yani, Sophia'yı konuşturması gerekiyordu. Silahların Bali'de olduğu kesindi. Aksi halde, kontes buralarda dolamp durmazdı.

Sophia gözlerini açtı ve hemen yerinden fırlayarak elini çantasına attı. Silahı yoktu. Koşarak duşa gitti, Malko sakın sakın yıkanıyordu.

— Ne yapıyorsun burada?

— Duş alıyorum. Korkacak bir şey yok. Uyuyan güzel kadınları öldürmek alışkanlığım yoktur. Ama, benim gibi düşünmeyenler bulunabilir. Bir ziyaretçimiz var...

— Kim?

— Raka..

Sophia'nın gözlerinde yoğun bir kin belirdi.

— Onu öldürdün mü?

— Bunu benden önce yapmışlar.

Cesedin ne durumda olduğunu anlattığında konteste en ufak bir değişiklik olmadı. Sadece:

— Orospu beni küçük bir çocukmuşum gibi korkutmaya çalışıyor, dedi.

Çırılçıplak bir halde aynanın karşısına geçip saçlarını taramaya başladı. Bu sahne Malko'ya tüm sıkıntılarını bir an için olsun unutturdu.

Saçlarını topuz yapan Sophia Malko'ya döndü.

— Kali'yi görmeye gidiyoruz.

— Niye?

— Önce bana olan borcunu ödemeli. Sonra da fırsat doğarsa onu geberteceğim.

— Niye o silahları bana satmıyorsun? Bu hem daha kolay hem de tehlikesiz olacak. Kali seni öldürmeye kalktı. Bunu yine deneyecektir.

— Eğer o kadını dize getiremezsem silahları sana satarım. Daha önce imkânsız.

— Peki, silahlar nerede?

Sophia kuru bir kahkaha attı.

— Sen beni enayi mi sanıyorsun? Parayı ödediğin zaman öğrenirsin bunu.

— Ya Kali? Silahların yerini o da biliyor mu?

— Evet.

— Peki, niye gidip almıyor?

— Beni öldürmedikçe buna cesaret edemez.

Sophia duşa girdi. Beş dakika sonra giyinmişti. Malko'nun masanın üzerine bıraktığı Beretta'sını çantasına attı.

— Korkunç bir koku bu. Haydi, gidelim.

Jeepe atlayıp hareket ettiler. Sophia suskun, Malko ise kaygılıydı.

— Sana ödeyecek parası olduğunu nereden biliyorsun?

Sophia omuz silkti.

— Bilmiyorum. Parası yoksa bulabilir. Beni atlatamaz.

— Kali Başkanın karısı. Başına dert açabilir.

— Bu konuda kaygılanma. Silahlara ihtiyaçları varsa, bu parayı ödemek zorundalar.

Malko genç kadına olan hayranlığını gizleyemedi.

— Sen gerçekten cesur birisin...

Sophia güldü.

— Hayatta tek korktuğum kişi dadımdı, dedi. Yaramazlık yaptım mı beni döverdi.

Beş dakika sonra Bali-Beach'in holündeydiler. Malko çevresine bakındı. Kali kendileri için ne gibi bir tuzak hazırlıyordu?

Holde etrafı süpüren iki hizmetkâr dışında kimse yoktu.

Malko üzerine kendi elbiselerini geçirmek için sabırsızlanıyordu. Resepsiyona giderek anahtarını istedi.

Tuhaf bir şey oldu. Memur bir şeyler mırıldandı, sonra anahtarı vereceği yerde koşarak müdür yardımcısı Bay Lim'in odasına daldı.

Bay Lim bir Çinliydi. Bürosundan çıkarak Malko'ya yaklaştı. Cebinden bir kâğıt çıkararak SAS'a uzattı.

— Bu sabah validen sizinle ilgili bir emir aldım, dedi. Denpasar kışlasına teslim olmanız isteniyor. Yeni bir emre kadar orada kalacaksınız.

Malko kulaklarına inanamıyordu.

— Şaka ediyorsunuz. Ben Avusturya vatandaşıyım. Bu ülkeye bağlı değilim.

— Elbette, elbette, dedi Çinli. Ama Bali'de tek güç validir. Emri bizzat kendisi verdi. Herhalde bir yanlışlık olmalı...

Yanlışlık değil, Kali'nin bir hediyesiydi bu. İşler sarpa sarıyordu. Çinliyle tartışmanın bir anlamı yoktu.

— Teşekkür ederim, dedi kâğıdı cebine koyarak. Ben hallederim.

Çinli koluna yapıştı.

— Sakın Bali'den ayrılmaya kalkmayın, diye uyardı. Pasaportunuzu aldılar...

Malko öfkeyle sıçradı.

— Kim aldı?

— Polis. Odanızı araştırdılar.

Malko Çinliye baktı. Adam gerçekten korkmuşa benziyordu.

— Bu durumu Jakarta'ya bildirip büyükelçiliğimle irtibata geçeceğim.

— Elbette ki buna hakkınız var, dedi Çinli. Hemen bir mektup yazın, ben valiye teslim ederim. O da Jakarta'ya yollar...

Bunu büyük bir ciddiyetle söylemişti. Valinin Kali'nin emrinde olduğu belliydi. Anlaşılan bir CIA ajanını öldürmenin başına iş açacağını düşünmüş ve iş sonuçlanıncaya kadar Malko'yu Bali'de tutmaya karar vermişti.

Ne yapıp yapıp, bildiklerini Bali dışına aktarmalıydı. Çinlinin yakasına yapıştı.

— Jakarta'ya telefon etmek istiyorum.

— Validen izin almalısınız.

Malko da böyle bir şey bekliyordu. Tuzak iyi hazırlanmıştı. Tek çare adadan yüzerek uzaklaşmaktı.

Malko'nun beyni bilgisayar gibi çalışıyordu. Çinli'ye yaklaşarak:

— Bay Lim, dedi, Denpasar'da Çinliler var mı?

— Elbette var. Burada çok mutlular.

— Bay Lim, beni tekneyle Bali'den çıkaracak kişiye bin dolar vermeye hazırım. Nereye götürse olur.

Çinli bir süre sessiz kaldı, sonra ellerinin titremesini gizlemeye çalışarak:

— Ama bu çok tehlikeli, dedi.

— Ben de onun için bin dolar dedim ya!

— Sonra kanunsuz bir iş. Çinliler valiyle başlarının derde girmesini istemezler. Böyle

birini tanımıyorum. Biz vatanımıza ihanet etmeyiz.

Malko gülmemek için kendini zor tuttu. Birden aklına başka bir yol geldi.

— Bay Lim, Josephine'i tanır mısınız?

Çinlinin gözleri yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

— Eğer bana yardım etmezseniz, diye devam etti Malko, polise gidip bana Josephine'in adresini verdiğiniz ve dolar kaçakçılığına karıştığınızı söyleyeceğim.

— Ama bu doğru değil ki!

— Elbette değil, ama polis sizi dinlemez ki!

Çinli sanki vali kendini dinliyormuş gibi çevresine bakındı, sonra alçak sesle:

— Denpasar'da bir dostumun işlettiği bir lokanta var. Çarşının hemen yanında. Oradaki tek Çin lokantasıdır. Dostumun büyük bir balıkçı teknesi var, sık sık balığa çıkar... Ama...

— Bu kadarı bana yeterli, dedi Malko.

— Sahi, valiniz hangi partiyi tutar?

— PKI yanlısı olduğu söylenir, ama çok zengindir ve geniş arazileri vardır. Başkanın yakın dostudur.

Buna çıkarıcı denirdi! PKI, Bali'deki düzenli tek partiydi. Malko durumu yavaş yavaş anlıyordu. Silahların kime geldiği yakında ortaya çıkacaktı. Başkanın karısından sonra ortaya şimdi de vali çıkmıştı. Malko adamdan ayrılıp holde kendisini beklemekte olan Sophia'nın yanına gitti.

— Başkanın karısı bizi bekliyor, dedi kontes. Orosu utanmadan bana Jeepini niçin çaldığınızı sordu....

Asansöre binip en üst kata çıktılar. Kali'nin

dairesinin kapısı aralıktı. İçeri girerlerken Malko Sophia'nın elini çantasına soktuğunu ve Beretta'yı kavradığını farkettiler.

Sophia salonun ortasına ilerleyerek kendilerini karşılayan uşağın alnına silahı dayadı. Aynı anda Malko belinde hissettiği bir sertlikle arkasına döndü ve Çekoslovak malı bir makineliyle karşılaştı. Silahın sahibi dev gibi biriydi. Malko'yu duvara doğru iterek ellerini havaya kaldırmasını emretti.

Salonda ellerinde pala bulunan iki İndonezyalı daha bitti.

— At elindeki o silahı, yoksa buradan sağ çıkamazsınız!

Malko ile kontes sesin sahibine döndüler.

Kali büyük bir hışımla salona girmişti. Üzerinde sarı bir sari vardı. Son derece güzel görünüyordu.

Sophia'nın elindeki silah yön değiştirerek Kali'ye çevrildi. Kontesin sesi sakindi.

— Maymunlarına söyle dışarı çıksınlar. Yoksa beynini dağıtırım.

Parmağı yavaş yavaş tetiğin üzerinde kasılmaya başlamış ve bu da Kali'nin gözünden kaçmamıştı.

— Ateş edersen, Prakasan arkadaşını öldürür, ardından da seni temizler, dedi Kali.

Sophia hiç tereddüt etmedi.

— O benim arkadaşım değil. Ayrıca, olacakları görecektin de olmayacak. Haydi, adamlarına söyle, terketsinler burayı.

Uzun bir sessizlik oldu. Kali emre boyun eğmezse, kontes ateş etmek zorundaydı. Bu da Malko'nun ölümü demekti.

Kali kendi dilinde bir şeyler söyledi. Malko sırtındaki silahın indiğini hissetti. Başarmışlar-

dı. Tabii, şimdilik.

Adamlar odadan çıktıktan sonra Sophia ile Kali karşı karşıya kaldılar.

— Ne istiyorsun? diye sordu Kali.

Sophia birkaç adımda yanına geldi ve elindeki silahı bırakmadan İndonezyalı kadının suratına müthiş bir tokat attı.

— Orospu!

Malko bir an Kali'nin kontese saldıracağını sandı. Oysa Sophia'nın dudaklarında şeytanca bir gülümseme vardı. Malko kadının silah kaçakçılığında niçin bu kadar başarılı olduğunu anladı.

Kali şaşırılmıştı.

— Ben Başkanın karısıyım, diye kekeleydi.

— Yok canım! diye güldü Sophia. Sen hırsızın tekisin. Para ödememek için beni temizlemeye kalktın.

Kali'nin gözlerinde kin vardı.

— Sana para versem de buradan kurtulamazsın, dedi.

— Eğer silah istiyorsan, parayı ödeyeceksin. Bu kokuşmuş ülkede daha fazla kalmaya niyetim yok...

— Para ödemiyorum, dedi Kali. Silahlara hükümet adına el koyuyorum.

— Hiç böyle komik şey duymamıştım, dedi kontes. Peki ben ne olacağım?

— Ülkeden serbestçe çıkıp gideceksin.

— Ya kabul etmezsem?

— Seni öldürtürüm.

Siyaset dilinde buna ultimatoma denirdi.

Malko söze karışma zamanı geldiğini hissederek:

— Niye bu silahları bu kadar istiyorsunuz? diye sordu.

— Bundan sana ne?

— Burada bu nedenle bulunuyorum ve...

Kali alaylı bir sesle sözünü kesti.

— Biliyorum Bay Amerikan casusu. Ama burası bağımsız bir ülkedir. İşimize burnunu soktuğun için hapislerde çürüyeceksin. Ama bir şansın daha var. Buradan hemen defolursan paçayı kurtarırısın. Giderken bu orospuyu da götür...

Sophia sinirden kuduracak gibiydi. Geri dönüp dışarı yöneldi. Kali arkasından bağırdı:

— Silahları teslim etmeyi kabul etmen için yarın sabaha kadar vaktin var.

Holde buluştuklarında Malko genç kadını kolundan tuttu.

— Ne yapacaksın?

— Silahları ona asla vermem.

— Kendini tehlikeye atıyorsun. O kadın çok güçlü.

— Böyle bir şey başıma ilk kez gelmiyor.

— Sana iyi şanslar dilerim, dedi Malko. Ben üstümü değiştirip havuza ineceğim. Görüşmek üzere.

Koşarak asansöre bindi. İşleri yoluna sokmak için önünde yirmi dört saati vardı.

IX. BÖLÜM

Sophia özenle makyaj yapıyordu. Sakinleşmek için sık sık başvurduğu bir yöntemdi bu. Hava nefisti. Bali-Beach'in önü beyaz yelkenli balıkçı tekneleriyle doluydu.

Kali'nin verdiği mühlet birkaç saat sonra sona erecekti ve kontes hiç de kendini koyun gibi boğazlatmaya meraklı değildi.

Aynada çıplak vücudunu seyretti, sonra kültürafizik hareketlerine başladı.

Önünde zor bir gün vardı. Durumu enine boyuna tekrar gözden geçirdi. Eğer şans yardım ederse bu işten sıyrılabilirdi... Başardığı takdirde Kali'nin suratını görmek isterdi.

Üzerine bir blucin geçirdi, beline altı şarjör soktu ve bluzunu giydi.

Bu haliyle saf bir turistten farksızdı. Odaya son bir kez göz attı. Bırakmak zorunda kaldığı altı Pucci elbisesine acıyarak baktı.

Sonra, silahını çantasına atıp dışarı çıktı. Raka'dan aldıkları Jeep hâlâ otelin parkındaydı. Kali arabayı aldırılmayı unutmuş olmalıydı.

Direksiyona geçti, motoru kısa bir süre ısıttıktan sonra Denpasar yolunu tuttu. Ubud'a kadar bir saatlik yolu vardı.

*

* *

Malko havuz kenarında rezalet bir kahvaltıyla başbaşıydı. Canı müthiş sıkılıyordu. Otelin müdür yardımcısı Lim'den aldığı adresle Çin lokantasına gitmiş ve lokantanın kapanma saatinde içeri girmişti. Amacı

patronu ikna edip tekneyle adayı terketmekti. Ama şans bu ya, Çinliyi daha önceden ziyaret edenler olmuştu. Zavallı adamın boğazı bir kulağından diğerine kadar açılmıştı.

Az önce Sophia'nın odasını aramış, ama cevap alamamıştı. Güzel Alman iz bırakmadan nereye kaybolmuş olabilirdi? Otelden sariye bürünmüş güzel bir İndonezyalı çıktı ve Malko'ya doğru ilerledi. Yanına geldiğinde:

— Bay Malko Linge siz misiniz? diye sordu. İngilizce olarak.

— Evet.

— Adım Wintija Taman. Konforlu arabalarla adada geziler düzenlerim. Otel müdürü birkaç gün burada olduğunuzu söyledi. Sizi dolaştırmamı ister miydiniz?

Wintija Taman'ın sevimli bir yüzü vardı. Malko onu masaya davet ederek çay ikram etti.

— Müşterilerinizi kendiniz mi gezdirirsiniz?

— Bazen. Önemli biri olursa, ya da şoförlerim dolu olduğu günler.

— Yalnız mı çalışıyorsunuz?

Başını salladı.

— Evet. Dulum. Kumsalda büyük bir evim var. Doğma büyüme Baliliyim.

Malko'nun aklına bir fikir geldi.

— Şoförsüz bir arabaya ihtiyacım var. Mümkün mü bu?

— Olmaz. Yabancıların burada araba kullanması yasaktır. Hemen tutuklanırsınız. Ama üzülme, şoförlerim çok iyidir.

— Araba kullanmayı kim yasaklıyor?

— Vali.

Her şeyin altından vali çıkıyordu. Kıza dönerek:

— Bu vali hakkında kötü şeyler duydum, dedi.

— Evet, söyleyenler var. Ama kanun böyle. Değiştiremem ki!

Validen hoşlanmadığı belliydi. Ama ona karşı çıkacak da değildi. Malko kızın yardımından yararlanmaya karar verdi.

— Pekâlâ, yapacak bir işim olmadığına göre bugün adayı dolaşabilirim. Ubud'a gitmek istedim.

Ubud, Josephine'in oturduğu yerd. Kali ile ilişkisi olduğuna göre ondan bir şeyler öğrenebilirdi.

— Bu kolay, dedi genç kadın. Size iki saat sonra bir araba yollayacağım. Sizce de uygun mu?

— Uygun, dedi Malko.

Ayağa kalkarak genç kadını geçirdi. Malko düşünüyordu. Josephine belki silahların nerede olduğunu biliyordu.

*
* *

Sophia Jeepi küçük meydanda durdurdu. Yol burada son buluyordu. Çevre, dünyanın dört bir köşesinden gelme ressamaların oturduğu birkaç villa ile çevriliydi ve burası Bali'nin en sosyetik mahallelerinden biriydi.

Sophia arabadan indi ve Josephine'in evine doğru ilerlemeye başladı.

Josephine bu sırada aynanın karşısında kendini seyrediyordu. Üzerinde her zamanki gibi dar bir pantolon ve bir bluz vardı. Saçlarını düzeltti, göğüslerine baktı.

Birden, arkasında birinin varlığını sezerek geri döndü ve Sophia'nın elindeki Beretta ile

burun buruna geldi. Alman kadın oraya kadar bir kedi sessizliğiyle gelmişti.

— Yalnız mısınız?

Josephine korku içinde titredi, sonra:

— Evet, diye kekeledi. Neden sordunuz?

Sophia tek kelime etmeden kapıyı kapadı ve silahını İndonezyalının çenesine dayayarak:

— Kasayı açın! dedi.

Josephine gözlerini yere indirdi. Bir gün böyle bir durumla karşılaşacağından emindi. Sophia gözlerini bir an olsun, ondan ayırmıyordu. Alman kontesin planı basitti. Silahların parasını almak ve kaçmak. Thai Hava Yolları'nın 15.50'de kalkan bir uçağı vardı. Akşama varmaz, Singapur ya da Bangkok'ta olurdu. Bu da tehlikeyi atlattığı anlamına gelirdi.

— Bunu yapamam, dedi İndonezyalı.

Sophia hiç orali olmadı. Sadece:

— Yapamazsan, seni öldürürüm, demekle yetindi. Hem de şimdi ve hiç acımadan.

Silahın namlusunu sert bir biçimde kadının midesine gömdü. İndonezyalı acıdan iki kat oldu. Sophia silahın kabzasını kadının şakağına indirdi. Kadın çuval gibi yatağa devrildi.

Josephine kendine geldiğinde cırılçıplaktı. Sophia onu kolları ve bacakları açık şekilde yatağa bağlamıştı. Bir biyoloğun bir böceği incelemesi gibi genç İndonezyalıyı süzüyordu.

— Kasayı açacaksın. Fazla vaktim yok.

Korkuya kapılan Josephine başını salladı. Sophia acımasız bakışlarını kadının bacak aralarına kaydırdı.

— Hata edersin! dedi.

Sonra mutfakta bulduğu kalınca bir oklavayı masadan alarak İndonezyalının bacakları arasına soktu.

Josephine boğazlanan bir domuz gibi bağırdı. Sophia oklavayı çevirerek biraz daha ittirdi. İndonezyalının çığlıkları arttı. Sophia oklavayı kadının bacak arasında bırakarak geri çekildi.

— Oh! Lütfen yapmayın, diye yalvardı Josephine. Kasayı açamam. Yoksa beni öldürür o.

Sophia hiç konuşmadı. Yaklaştı ve sert bir hareketle oklavayı biraz daha itti. Josephine canhıraş bir feryat kopardı.

— Acele et, yoksa iş işten geçecek, dedi Sophia.

Josephine Almanın kararlı olduğunu anladı.

— Kasayı açacağım, diye inledi.

Sophia kadını çözmeden kasaya yaklaştı. Josephine kesik kesik bir sesle şifreyi söyledi. Alman yere diz çöküp numaraları çevirdi, kapak koluna asıldı ve kasayı açtı.

En üst gözde yüz dolarlık banknot desteleri vardı. Sôphia gülümsedi. Planının ilk kısmı yürümüştü.

Josephine yatağın üzerinde inliyordu. Sophia paraları çantasına doldurup doğruldu.

Silahı elinde, odadan çıktı. Bahçeye ulaştığında açılıp kapanan kapıların gürültüsünü duydu.

*
* *

Arabanın her sarsılışında Malko'nun midesi ağzına geliyordu. Araba inanılmaz bir yavaşlıkla ilerliyordu. Şoför hemen her virajda duracak gibi oluyor ve SAS'a manzara hakkında bilgiler vermeye çalışıyordu. Tabii, kendi dilinde.

Bayan Taman şoförünün İngilizce bilgisini gereğinden fazla abartmıştı. Adamın bütün İngilizcesi “yes” ve “no”dan ibaretti.

Yol ilerde kesif bir ormana giriyordu. Biraz hızlandılar. Yüz metre sonra, önlerindeki virajda karşılarına bir araba çıktı. Yolun ortasında durmuş, geçişi kapamıştı.

— Hey, dikkat et! diye bağırdı Malko.

Araba yolun ortasından kımıldamıyor ve Ford da hızla üzerine gidiyordu. Çarpışma kaçınılmaz gibiydi.

Öne eğilen Malko birden Sophia’nın Rus malı Jeepinin tanıdı. Direksiyonda bir kadın vardı.

*
* *

Sophia ağzına gelen tüm küfürleri sıralıyordu. Peşindekilerden bir an önce kurtulması gerekirken arabasının benzini bitmişti. Çevrede benzin de yoktu.

Kali ile katilleri her an gelebilirlerdi. Kali, kurşun yemiş yaşlı filler gibi çıldırmıştı.

Alman dilber çantasındaki dolarlara baktı. Bir bidon benzin için bunların yarısını seve seve verirdi. Ormandan çıkmak üzereydi. Biraz sonra Jeepi bıraksa da çevrede saklanacak bir yer yoktu.

Son viraja girdiğinde aşağıdan yaklaşmakta olan Ford’u farkettili.

Şans işte! Yanındaki Beretta ile benzinli bir arabaya kavuşacaktı. Hırsla frene bastı ve Jeepi yolu kapatacak şekilde durdurdu.

Biraz sonra Ford durdu. Sophia Malko’yu hemen tanıdı. SAS’ın ağzını açmasına fırsat vermeden para dolu çantayı arka koltuğa atıp

arabaya eğildi.

— Parayı aldım. Yalnız Kali peşimde. Ben devam ediyorum.

Malko’nun cevap vermesine fırsat bırakmadan tekrar Jeepe döndü ve yıldırım gibi hareket etti.

Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki, Malko şoförün bu sahnenin farkına varıp varmadığından bile emin değildi.

Şoföre hareket emri verdi. Ford ileri atıldı. Biraz ilerde sağ tarafta bir köye inen dar bir yol vardı.

— Sağa sap! dedi Malko.

Müşterisinin ilk kez turistik çevreyle ilgilendiğini gören şoför çok sevindi.

Yola sapıp gözden kaybolduklarından iki dakika sonra, Kali’nin Mercedes’i hızla geçti. Balili çılgın, Sophia’nın peşindeydi.

Daha doğrusu, dolarlarının peşinde.

X. BÖLÜM

Sophia'nın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Kasları gerilmiş, çeneleri kasılmış bir durumda acıya ve paniğe karşı koymaya çalışıyordu. Öleceğinden emindi. Hem de en vahşi bir biçimde haklayacaklardı onu.

Gırtlığını sıkmakta olan İndonezyalı adam kollarını biraz daha gerdi. Adam arkasına geçmiş, gitgide artan bir güçle boğazını sıkıyordu.

Saman damlı, penceresiz, ahır gibi bir yerdeydiler. Burası PKI'nın Ubud'daki merkeziydi.

Sophia'nın belden üstünü soyup demir bir iskemleye oturtmuşlar ve sıkıca bağlamışlardı. Sağ memesi sigara yanıklarıyla doluydu. Bu yaraları Kali bizzat açmıştı. Hem de büyük bir zevkle yapmıştı bunu. Gururu nefretini daha da artırıyordu. Bir Avrupalı orospunun önünde yenik düşecek değildi.

— Devam et! emrini verdi cellata.

Adam yeniden boğazını sıktı. Sophia soluğunun iyice kesildiğini, ciğerlerinin patlamak üzere olduğunu hissetti. Birden gözleri karardı ve hiçbir şey hissetmez oldu.

— Sersem! diye bağırdı Kali. Onu öldürdün.

Şaşırان Prakasan kollarını gevşetti. Almanın boğazı şişmiş ve mosmor olmuştu. Baş göğsünde, güçlkle soluk alıyordu. İşkenceye birkaç saniye daha devam etseler, Sophia ölmüştü. Kali yaklaşıp Alınana bir tekme attı,

ama hiç bir tepki alamadı.

— Konuşması gerek, diye mırıldandı.

Yarım gündür Sophia'nın inadını kırmaya çalışıyorlardı. Jeepi Denpasar girişinde ele geçirmişlerdi.

Sophia konuşmamakta direniyordu, ama Kali onun işkenceye dayanamayarak öteceğine inanıyordu. Acıya dayanmanın da bir sınırı vardı. Fakat dikkatli olmaları gerekiyordu. Eğer kadını öldürecek olurlarsa, paraları asla bulamazlardı. Bu da felaket demekti.

Çünkü Başkan paraların kaybolma hikâyesine asla inanmazdı!

*

**

Sophia yavaş yavaş kendine geliyordu. Kali onu saçlarından kavrayarak çekti.

— Para nerede?

Sophia içini bir sevinç dalgasının kapladığını hissetti. Balili çılgının sesindeki panik ona cesaret veriyordu.

Gözlerini yeniden kapadı. Yakalandığından beri devamlı bunu tekrarlıyordu. Bedeninde dayanılmaz acılar vardı, ama bunların şimdilik bir hiç olduğunu, asıl işkencenin daha sonra başlayacağını biliyordu.

Kali öfkeden çıldıracak gibiydi.

— Gebert onu! diye emretti.

Prakasan belindeki bıçağı çekip kadının saçlarına yapıştırdı, başını arkaya yatırdı. Sophia'nın boynu kesilmeye hazırdı, ama o çoktan bayılmıştı bile.

— Dur! diye emretti Kali.

Başkanın karısı soğukkanlılığına kavuşmuştu. Sophia'yı öldürmek hiçbir işe yaramaz-

di.

— Aklıma bir fikir geldi, dedi. İki saatliğine gidiyorum. Kadının dinlenmesine fırsat vermeyin. Ayılır ayılmaz dövmeye başlayın, ama sakın öldürmeyin.

Dışarı çıkıp arabasına atladı ve şoförüne Bali-Beach'e gitmesini emretti. Amerikalı ajan oradaydı. Belki paranın nerede olduğunu o bilirdi. Batılıların ne kadar duygusal olduğunu çok duymuştu. Adam Sophia'yı kurtarmak için konuşabilirdi.

*
* *

Maymun gibi kılı iki makinist eski Beechcraft'ın sancak motoruna sözüm ona bakım yapıyorlardı.

Jakarta'dan gelen Electra'nın dışında piste inen tek uçak buydu işte. O da askeri bir uçaktı.

Umudu kırılan Malko ılık birasını bitirip havaalanı binasından çıktı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Thai Hava Yolları'nın Jakata-Singapur-Bangkok seferi yapan Caravelle'ine ya da Garuda'nın günlük sefer yapan Electra'sına da binemezdi, çünkü pasaportu yoktu.

Fakat yine de Bali'den çıkmak ve CIA'ya haber vermek zorundaydı. Dolarlarını çaldırın Kali deliye dönmüş olmalıydı. Paraları Bali-Beach kumsalının tam karşısında iki, üç metrelik bir derinlikte karaya oturmuş olan Liberty adlı teknenin içine saklamıştı. Şimdi dolarlar için tek tehlike yengeçlerdi. Otelin önünde taksiden iner inmez yürüyerek kumsalda ilerlemiş ve suya girerek yarısı dışarda olan tekneye kadar yüzmüştü. Su geçirmez çantayı teknenin başaltına bir kirişin ardına sıkıştırıp

saklamıştı. Sonra kuşku uyandırmamak için yarım saat kadar daha yüzmüştü.

*
* *

Havaalanı binası insan kaynıyordu. Malko binanın önünde durarak bir taksi aramaya başladı. Tam o sırada, kaldırımında duran bir kadın ona seslendi.

— Bay Linge!

Wintija idi bu. Garuda Hava Yolları'nın bir kaptan pilotuyla çene çalıyordu. Malko selam vererek yanlarına gitti.

— Otele dönüyorsanız sizi bırakabilirim, dedi.

Sevimli yüzlü genç pilotu tanıştırdıktan sonra hep birlikte bir Mercedes 190'a bindiler. Genç kadın pilotu işaret ederek:

— Malang benim çok iyi bir dostumdur. İki gün burada kalacak. Bana Jakarta'dan gazete getirmiş.

Malko kibarca gülümsedi.

Yarım saat sonra Wintija Malko'yu otele bıraktı ve pilotla birlikte hareket etti:..

Malko hızla otele girdi. İçinden hazinesini kimselerin keşfetmemesini diliyordu.

Odasının kapısını açtı ve durdu. Çıkarken çalıştırmamasına rağmen, klima cihazı şimdi açıldı.

— Merhaba! dedi tanıdık bir ses. Ben de sizi bekliyordum...

*
* *

Kali bir koltuğa gömülmüş, bacak bacak üstüne atmıştı. Makyajı Jackie Onasis'i bile kıskançlıktan hasta edebilirdi. Tavırlarından

ve sesinden son derece sakın görünüyordu. Öfkesini ele veren tek yanı gözleriydi.

Malko sinirlerine hakim olmaya çalıştı.

— İnsanın odasında son derece çekici ve güzel bir kadına rastlaması ne büyük bir mutluluk! dedi kendini zorlayarak.

Kali sert bir hareketle ayağını yere vurdu.

— Susun!

Malko onun dolarları bulmuş olabileceğini düşünerek kaskatı kesildi.

— Size bir pazarlık teklifinde bulunmaya geldim, dedi Kali.

— Ne pazarlığı bu? diye sordu Malko. Pazarlık edecek bir malım yok ki! Tek istediğim buradan çekip gitmek.

Kadın şeytanca gülümsedi.

— Önem verdiğiniz birinin hayatı sizin elinizde, dedi kadın.

— Anlayamadım.

Bal gibi anlamıştı, ama açık vermek istemiyordu.

Kali ağır ağır ayağa kalktı.

— Bayan Sophia yakında ölecek. Beni dolandırdı ve adamlarımdan birini de ağır şekilde yaraladı. Onu bir tek kişi kurtarabilir: Siz.

— İyi ama nasıl? Ayrıca, o kadın sandığınız gibi beni pek ilgilendirmiyor. Üstelik, beni öldürmeye de kalktı...

Kali bu sözlere aldırmadığını belirten bir mimik yaptı. Yüz ifadesinden blöf yapmadığı ortadaydı.

Başkan karısının burada bulunmasının tek nedeni olabilirdi: Dolarların kaybolmasında Malko'nun parmağı bulunduğundan kuşkulanıyordu. Ama bundan emin değildi. Öyle olsa,

davranışı çok daha değişik olurdu.

Demek ki, Sophia henüz konuşmamıştı.

— Bayan Sophia'ya karşı kayıtsız görünüyorsunuz, diye devam etti Kali. Ama, onunla seviştiniz. Bu bir şey ifade etmez mi?..

Kali tereddütlüydü. Malko şu an Elko'nun, Chris ile Milton'un yanında bulunması için neler vermezdi! O zaman her şey bambaşka olurdu! Gözlerini İndonezyalı kadına çevirdi.

Siyah gözlerinde kin ve nefret vardı.

— Sizi öldürmek istediğini söylediniz, dedi Kali. Bunun intikamını almak istemez misiniz? Gelin, ölümüne tanık olun o halde.

Sophia ile karşılaşması bir aksiliğe yol açabilirdi. Ne yapacağına karar vermeye çalışırken genç İndonezyalının elinde bir tabanca belirdi.

— Haydi, gelin!

Malko tereddüt etti. Kali bir adım geriledi.

— Sakın kaçayım demeyin, sizi vururum. Sevgili orospunuzu son bir kez görmek istemez misiniz?

Malko çıkar yol olmadığını görünce, kadının peşine takıldı. Otelin önünde bekleyen Mercedes'e atladılar.

Araç hemen hareket etti.

Yarım saat kadar yol aldıktan sonra, araba dar bir patikadan orman yoluna girdi ve biraz ilerde bir açıklıkta durdu.

Kali Malko'yu itti.

— Geldik. Çıkın.

Malko iki İndonezyalı adamın arasında saman damlı bir ahıra yöneldi. Kapıdan geçtiğinde önce loşlukta bir şey seçemedi. Biri bir el feneri yaktı ve Sophia'yı aydınlattı.

Sophia kurumuş bir kan yığını halindeydi.

Yüzü tanımayacak şekilde şişmiş ve morarmıştı. Memelerinde sigara yanıkları vardı. Sırtı kamçı izleriyle doluydu. İçerde kan ve ter kokusu dayanılmaz bir hava oluşturmuştu.

Genç Almanın dikkati çeken tek yanı gözleriydi. Ela gözlerinde son derece sakın bir ifade vardı. Malko'ya kumsalda tanıştıkları ilk günkü gibi bakıyordu.

Sophia gücünü korumak için yavaş yavaş soluk alıyordu.

Malko duyduğu sesle arkaya döndü.

— Soruşturmaya katılmak istemez misiniz?

— Çözün onu! diye bağırdı Malko. Bu vahşiliktir!

Kali'nin gülüşü yılan zehirinden farksızdı.

— Josephine'den yürüttüğü paraları nereye koyduğunu söylerse çözerim.

— Bunu söyleyeceğe pek benzemiyor.

— Belki siz söyletirsiniz ona.

Malko'nun suskunluğunu görünce, köşede beklemekte olan Prakasan'a kendi dilinde bir emir verdi.

İndonezyalı adam bıçağını çekerek Sophia'ya yaklaştı. Bıçağın ucunu kadının sağ memesi üzerinde dayayarak bastırdı.

Biraz kan çıktı. Sophia belli belirsiz inledi. Prakasan biraz daha bastırdı.

Dayanılmaz bir manzaraydı.

Malko ileri fırladı. Sophia'nın göğsündeki bıçak birden Malko'ya çevrildi. Kali bir kahkaha attı.

— Çok duygusal bir erkeksiniz. Prakasan şimdilik eğleniyor sadece. Birazdan bir bıçak darbesiyle memesinin tekini kesecek...

Malko'nun beyni süratle çalışıyordu. Sophia'nın işkence gören bedeni üç metre

önündeydi. Eğer susacak olursa, Kali'nin işkenceye devam edeceğinden emindi. Hem de onu öldürene kadar.

Peki, parayı Kali'ye teslim ederse ne olurdu?

— Bırakın onunla biraz konuşayım, dedi Malko.

Kali bir işaret yaptı, Prakasan uzaklaştı. Malko Sophia'nın başını avuçlarının arasına aldı.

— Sophia, beni duyuyor musun?

Genç kadın gözlerini araladı, dudakları kıpırdadı. Sophia'nın ne dediğini duymak için kulağını yanaştırdı.

— Git buradan! dedi Sophia.

Malko son derece duygulandı. Başını çevirerek doğruldu. Hayatında ilk kez bu durumda bir kadını bırakıp gidecekti.

Olacak şey değildi bu.

Kali içindeki çelişkili duyguları sezmiş gibiydi. Nitekim, hemen atıldı.

— Avrupalı dilberinizin gözlerini oymasını emrettim, dedi.

Prakasan kadının başını arkaya atarak bıçağını yaklaştırdı, sonra Kali'ye baktı.

— Önce sol göz, dedi Kali.

Bıçağı gözüne bir santim daha yaklaştırdı. Malko Sophia'nın gözlerindeki korkuyu farketti.

— Durun! diye bağırdı boğulur gibi. Bunu yapamazsınız.

Malko elinde olmadan konuşmuştu. CIA'nın silahlarının cehenneme kadar yolu vardı.

Kali, Prakasan'a durmasını emretti.

— Bana söyleyecek bir sözünüz mü var?

Sesi gergindi. Birden, Sophia'nın sakın sesi

duyuldu:

— Silahları size teslim ettikten sonra Bali'den gitmeyi kabul ediyorum, dedi.

Malko ağzı bir karış açık kalakaldı. Kali genç kadına yaklaştı.

— Ne zaman teslim edeceksin?

— Ne zaman isterseniz.

Malko, Sophia ile göz göze geldi. Genç kadının bakışlarındaki anlamı çözmek imkânsızdı.

XI. BÖLÜM

Arabanın her sarsılışında Sophia'nın yumuşak vücudu Malko'ya yaslanıyordu. Araba hareket eder etmez, kontes hemen uykuya dalmıştı. Başı Malko'nun omzundaydı.

Yüzünün şişi biraz olsun inmişti. Geceyi PKI kampında hamaklarda uyuyarak geçirmişlerdi. Bu uyku bile genç kadına çok yararlı olmuştu. Prakasan başlarında nöbet tutmuş, Kali ise ortalıktan kaybolmuştu.

Sabah uyandıklarında Sophia'nın ilk işi parfüm sürünmek olmuştu. Arabanın içi "Miss Dior" kokuyordu.

Kali Mercedes'in ön tarafında oturuyordu. Hareket ettiklerinden bu yana hiç ağzını açmamıştı. Malko da konuşmuyordu. Sophia'nın tutumundaki değişikliğe hâlâ aklı yatmış değildi.

Yalnız ortada bir gerçek vardı: Malko'nun paranın yerini söyleyeceğini sezdiği anda ağzını açmış, ve böylece Malko'nun konuşmasını engellemişti.

Ama planının ne olduğu hâlâ açıklık kazanmış değildi. Kali'nin bir metre yakınında da bunun ne olduğunu soracak hali yoktu.

Bali'nin kuzeyindeki en büyük kent olan Singaraca'ya doğru gidiyorlardı. Önlerinde üç saatlik yolları vardı. Son derece dar ve virajlı bir yoldu. Karşılaştıkları ya da solladıkları kamyonları kıl payı geçiyorlardı.

Yolun iki yanı sık ağaçların oluşturduğu doğal duvarlarla çevriliydi.

Kali geri dönerek Sophia'ya kinle baktı. Malko bir anda doğal güzelliği unuttu. Kali'nin boynu yarım metre ötedeydi. Şoförün müdahalesine fırsat vermeden onu boğabilirdi. Casusluk okulunda bu konuda yeterince eğitilmişti. Ama, ya sonra?

Buna rağmen, yine de bir şeyler bulması ve bu durumdan kurtulmaları gerekiyordu. Kali'nin onlara acımayacağı kesindi. Dolayısıyla ölüm tehlikesi içindeydiler.

Mercedes fren yaptı ve yolu kateden yabandomuzu sürüsünün geçişini bekledi. Sophia gözlerini açarak kayıtsız bir tavırla yola baktı. Malko genç kadının soğukkanlılığına saygı duymaya başlamıştı.

Sessizliği bozmak için:

— Silahlar nasıl oluyor da bu tarafta bulunuyor? diye sordu Malko. Oysa, sen Jakarta'ya inmiştin.

Kontes umursamaz bir sesle cevap verdi:

— Bütün bunları Roy'dan öğrendim. Malları hep dolaylı yollardan teslim ederdi. Ayrıca, Bremen'in kaptanı da silahları Jakarta'ya indirme tarafı değildi...

Bütün bunları sanki kendisiyle hiç ilgisi yokmuş gibi anlatıyordu. Malko merakla ona baktı. Gözlerinde daha önceki ifadeden eser kalmamıştı. Silahlarını kurtarmaya kararlı gözüküyordu. İşkence etkisini kaybetmişti.

Zaten silahlar İndonezya'nın eline geçtiği anda onları temizleyeceği kesindi. Eğer bunu yapmazsa, bir tek düşüncesi var demekti: Dolarlarını da kurtarmak.

Bu da hemen ölmeleri için küçük bir şanstı.

Malko öne doğru eğilerek Kali'ye yaklaştı.

— Bu silahları ne yapacaksınız?

— Milli ihtilal için kullanacağız.

Malko düşünmeye başladı. Kali'nin söylediği tek kelime kafasına takılmıştı: "İhtilal".

Ne ihtilali? Bir başkan yönettiği bir ülkede ne diye ihtilal yapacaktı?

Bunun tek bir cevabı olabilirdi: İhtilali Kali kendi hesabına yapacaktı. Ama bu da saçmaydı. İndonezya gibi bir yeri hiçbir kadın yönetemezdi. Hatta Kali gibi bir şeytan bile. Malko bu olayda eksik olan bazı şeylerin farkındaydı.

Hem de çok önemli şeylerdi bunlar.

Birden, Sophia'nın bakışlarıyla karşılaştı. Kendisine bir şeyler anlatmak ister gibiydi.

— İyi misin? diye sordu Malko.

Sophia başını salladı. Şiş dudaklarında bir gülümseme belirdi. Malko içinin sevinçle dolduğunu ve orada bulunmaktan pişmanlık duymadığını hissetti.

Kibar bir erkek bir kadını bu durumda bırakamazdı.

— Korkak biri değilmişsin, dedi Sophia Almanca olarak. Erkekler genellikle korkaktır...

Almancayı farkedenden Kali arkaya döndü. Hain hain baktı. Sustular.

Araba bir tepeyi aştı, sonra sahile doğru inmeye başladı. Hedefe yaklaştıkça, Kali'nin gerginliği de artıyordu. Sophia'ya dönerek:

— Eğer bir tuzaksa bu, ikinizi de canlı canlı yengeçlere yem yaparım.

Bir köyün uzağından geçtiler. İlerde yol ikiye ayrılıyordu.

— Sağa sapın, dedi Sophia.

Kali şoföre emir verdi. Silahı dizlerindeydi,

ama Sophia'nın buna aldıracağı yoktu. Çevre bomboştu.

Yarım saat kadar sonra:

— Geldik, dedi Sophia. Sola sapın.

Mercedes yavaşça patikadan ayrılıp kuma girdi ve biraz sonra da patinaj yapan tekerleklerinin zorlamasıyla stop etti. Arka tekerlekler yarıya kadar kuma gömülmüştü.

Kali tabancasını doğrulttu.

— Bana ihanet ettiniz! diye bağırdı.

Sophia omuz silkti.

— Şoförün araba kullanmasını bilmiyorsa ben ne yapayım, dedi.

— Kımıldamak yok. Bekleyeceksiniz.

— Neyi?

— Peşimizdeki kamyonu. Adamlarım gelinceye kadar dışarı çıkmak yok.

Malko çevreye bakıyordu. Önlerinde kayalıklar vardı. Doğal bir mendirek oluşturan kayalıklar denize dimdik iniyordu.

— Niye burayı seçtin? dedi Malko.

— Burası Japonların döneminden beri kullanılır. Kayaların arasında bir geçit var. Gemiler mercan kayalıklarına çarpmadan sahile iki yüz metre yaklaşabilirler.

Kali'nin sesiyle konuşmaları yarıda kaldı.

— Silahlar nerede?

Sophia kolunu uzatarak kayalık burnu işaret etti.

— Orada. Suyun iki metre altında bir mağarada. Mağaranın girişi şu tarafta, sahilde.

— Ne? Silahlar suyun içinde mi? diye sışradı Kali. Benimle alay mı ediyorsun?

— Merak etme. Hepsi çinko sandıklarda. Su geçirmez şekilde ambalajlı.

Kali arkasına dönerek kamyonun adam indiren şoföre bağırdı:

— Beş adam al ve gel.

Kamyonun direksiyonundan inen Prakasan, döşemeden Alman malı bir makineli alarak aşağı atladı. Adamlarının hepsinde pala vardı. İçlerinden yalnızca biri Rus malı bir tüfek taşıyordu.

Prakasan mağara girişinin on metre yakınında durdu. Sophia gülümseyerek:

— Ne o, içeri girmeye korkuyor musunuz? dedi.

Kali yerinden fırladı, sonra tabancasıyla Malko ve Sophia'ya ilerlemelerini işaret etti.

Bir iki dakika sonra küçük gruba ulaşmışlardı.

Etrafta pelikanların çığlıklarından başka ses yoktu.

Malko heyecan içindeydi. Bir şeyler olacaktı, ama ne?

Kali Prakasan'a bir şeyler söyledi. Adam diğerleriyle birlikte mağaraya biraz daha yaklaştı.

Mağara girişine birkaç metre kala durdu ve:

— Mağarada kimseler yok! diye bağırdı.

Sevinçten yerinde duramıyordu adam. Malko göz ucuyla Sophia'ya baktı. Kadın son derece sakindi.

Birden, Sophia bir çığlık atarak çöktü. Kali hızla döndü ve silahını üzerine doğrulttu.

— Ayağım burkuldu, diye inledi Sophia.

Kali arkasını döndüğünde, Malko genç Almanın dudaklarının kıpırdadığını ve "yat" demek istediğini gördü.

İlerde, adamlar mağaraya girmek üzerelerdi.

Ondan sonrası akılmaz bir biçimde hızlı geçti.

Malko kendini yere attığı anda büyük bir patlama oldu. Prakasan bir kum bulutu arasında havalandı. Silahı hâlâ elindeydi, ama sağ bacağı patlamanın olduğu noktada kalmıştı. Bunu diğer patlamalar izledi.

Malko başını kollarının arasına almış, kendini mümkün olduğunca kuma gömmüştü. Neden sonra patlamalar kesildi.

Kali sırtüstü hareketsiz yatıyordu. Tabancası elindeydi. Kasıklarına kadar sıyrılmış etekliğinin ortaya koyduğu bacaklarından biri yaralıydı. Malko kadının külotsuz olduğunu farketti.

Adamların hepsi ya ölmüş ya da ağır yaralanmıştı.

Sophia yattığı yerden doğruldu. Elinde Çekoslovak malı bir makineli vardı. Tekrar diz çöktü ve yattığı noktayı eşelemeye başladı. Biraz sonra kendininkinin aynı bir makineli daha çıkardı ve Malko'ya attı. Tetik muhafazasına bağlı iki şarjör vardı.

— Çabuk, bir yere sinelim. Hepsi ölmedi, diye bağırdı Malko'ya.

İki kat koşarak ilerdeki kayaların arkasına sindiler. Derin bir soluk aldılar. Silahını kuran Sophia başını uzattı ve Kali'nin Mercedes'in arkasına sindiğini farketti. Tetiğe bastı. Kali'yi korumaya çalışan adamlardan biri kanlar içinde yere yıkıldı. Ardından tekrar ateş etti. Bir İndonezyalı daha devrildi.

Bu arada Mercedes'in şoförü kamyonun da yardımıyla arabayı battığı yerden çıkarmıştı.

Geri manevra yaparak yola girdi ve döndü. Hareket etmek üzereyken Sophia tekrar tetiğe

bastı. Kuru bir "klak" sesi duyuldu. Şarjör boşalmıştı. Süratle yeni bir şarjör takıp kayalığın üzerinden uzandı. Mercedes hayli uzaktaydı. Kamyon da sağ kalanlarla peşine düşmüştü.

Kumsal sonsuz bir sessizliğe kavuştu. Kumlar üzerindeki cesetler olmasa, burada olup bitenlere inanmak zordu.

Malko ile Sophia ayağa kalktılar. Malko alnında biriken terleri sildi. Cesetlerin üzerinde daha şimdiden sinekler toplanmıştı.

— Her an geri dönebilirler, dedi Malko.

Sophia gülümsedi.

— Onları rahatlıkla karşılarız.

Malko mağara girişine doğru ilerledi. Tam içeri girmek üzereyken genç kadının sesiyle olduğu yerde kaldı.

— Dikkat et! Sakın kımıldama.

Koşarak yanından geçti, Malko'nun iki metre önünde yere eğilip kumları karıştırdı ve gerili bir tel çıkardı.

— Tuzaklarımın hepsi patlamadı, dedi Malko'ya.

Malko sırtının ürperdiğini hissetti.

— Nedir bu hikâye? diye sordu.

— Mağaranın önüne savunma bombalarından oluşma bir ağ döşemiştım. Bu gibi durumların olabileceğini önceden hesaplamak gerek. Düşüğüm noktaya da naylona sarılı iki silah bırakmışım. Bombalar mayın gibi çalışıyordu. Birinin patlaması, diğerlerini otomatik olarak havaya uçuruyordu. Mesele bu kadar basit.

Birlikte mağaraya girdiler. Tam ortada, denizle bağlantılı bir kanalın oluşturduğu derince bir su birikintisi bulunuyordu. Su çok

berraktı ve dibindeki çinko sandıklar kolaylıkla görülüyordu. Birden tavandan iri siyah bir şey düşerek Malko'yu sıyrıp dışarı çıktı. Malko ürpertiyle geriledi. Sophia güldü.

— Bir yarasa. Sen de İndonezyalılar gibisin. Onlar bu hayvanlardan çok korkar. Mayınlar olmasa da buraya girmeye korkarlardı.

Malko düşünceli düşünceli sandıkları seyre diyordu. Görevinin birinci kısmını başarmış, silahları bulmuştu. Şimdi onları devredışı bırakması gerekiyordu ki, bu da son derece güçtü.

— Bu silahlar ne olacak şimdi?

— Kali kuvvet toplayıp geri dönecektir. Artık yalnız olduğumu biliyor. Oysa şu ana kadar silahları koruyan adamlarım var sanıyordu.

— Silahların asıl sahibi kim? diye sordu Malko.

— Bilmiyorum, dedi Sophia. Benimle Avrupa'da temasa geçen Kali idi. Ona aracılık yapan da Garuda'nın bir pilotuydu. Ciddi havaları vardı. Kendilerinden istediğim peşinatı hiç düşünmeden bir Zürih bankasına yatırdılar. Bunun basit bir silah kaçakçılığı olduğunu düşünüyordum.

Malko sıkıntılıydı. Eğer Kali bu işle resmi olarak görevlendirildiyse, birazdan ordu birlikleri tarafından sarılabilirlerdi. Singaraca yirmi dakikalık bir mesafedeydi.

Malko mide bulantısını bastırmaya çalışarak Pranakasan'ın ceplerini karıştırdı. Birkaç rupinin yanısıra üstünde sadece bir PKI kimliği vardı.

Sonra sırayla diğer cesetleri araştırdı.

Hepsinin üzerinde PKI kimliği bulunuyordu. Adamlar İndonezya Komünist Partisi üyesiydi...

Sophia meraklanmıştı.

— Bunların hepsi komünist! dedi Malko. Bu da bir gerçeği ortaya koyuyor: Kali kocasına ihanet ediyor. Amacı komünist güçlerin desteğinde bir darbe yapmak. İhtilale başlangıç olarak da burayı seçtiler. Çünkü Bali'de güçlüler.

Sophia omuz silkti.

— Komünist olup olmamaları bana vız gelir! dedi. Söyle bakalım, parayı ne yaptın?

— Bali-Beach yakınlarında bir yere sakladım.

— Bali-Beach yakınlarında ha!

Bu sözü üç kez tekrarladı, sonra Malko'ya dönerek:

— Sanur'a dönmemiz gerek, dedi. Hem de hemen.

— Kali'yi unutuyorsun galiba?

Sophia hızlı hızlı yürümeye başlamıştı bile.

— Bali'de komünistlerin dışında da güçler var, dedi. Hükümet bu silah hikâyesini duyunca çok memnun olacaktır. Kali bizi ele veremez. Çünkü o taktirde kendini ele vermiş olur.

Malko genç kadının peşine takıldı. Sıkıntıdan patlayacak durumdaydı. Bu cehennemde CIA'nın tek adamıydı ve her an bir komünist darbe yapılabilirdi.

Kali'nin adamlarını taşıyan ikinci kamyon biraz ilerdeydi. Yaklaştılar. Neyse ki, kontak anahtarı üzerideydi.

XII. BÖLÜM

Molotova birkaç kez sarsıldı ve on metre sonra zınk diye durdu. Malko birkaç kez boş yere marşa bastı. Motor çalışmıyordu. Benzin ibresi uzun zamandır sıfırı gösteriyordu. Kamyonda bir damla benzin kalmamıştı. Bali'de benzin bulmak ise, Alaaddin'in sihirli lambasını bulmaktan zordu...

Uykusundan fırlayan Sophia:

— Ne yapacağız? diye sordu.

Malko derin bir iç çekti. Arabanın sıkıntısından böbrekleri ağrıyordu.

— Yaya devam edeceğiz, dedi. Hem böylesi daha emniyetli olur. Sanur'a on kilometre mesafede filan olmalıyız. Kali bize tuzak kurmuş olabilir.

Yirmi dört saat boyunca hiç kimse tarafından durdurulmadan ilerlemişlerdi. Karşı tarafı atlatmak için çok uzun bir yol seçmişlerdi. Yollar o kadar bozuktuk ki, her iki saatte bir mola verip dinlenmişlerdi. Geri kalan zamanda da ancak saatte otuz kilometre hızla ilerleyebilmişlerdi.

Yol boyunca sadece iki otobüse rastlamışlardı. Demek Kali, resmi güçlere henüz haber vermemişti. Bu onların tek ve küçük kozlarıydı. Denpasar ve Bali-Beach tehlikeliydi. Kali onları temizlemek için resmi izin almaya gerek duymazdı oralarda.

On beş dakikalık bir yürüyüşten sonra yoldan ayrılıp sahile indiler. Etraf ıssızdı. Kumsal Bali-Beach'e doğru uzanıyordu. Kum-

ların üzerinde diz çöküp soluk aldılar.

— Otele dönmemiz imkânsız, dedi Sophia.

— Bir şansımız var, dedi Malko. Tanıştığımız genç İndonezyalıdan bize yardım etmesini isteyeceğim. Hükümetle arası pek iyi değil. Belki bize yardımcı olur.

— Hangi İndonezyalı bu?

Malko Wintija'yı nasıl tanıdığını anlattı. Sophia hemen ayağa kalktı.

— Gidip görelim onu öyleyse.

Kumların üzerinde yürümeye başladılar. Dalgaların sesi adımlarının gürültüsünü boğuyordu.

*

* *

Wintija'nın evinde hiç ışık yoktu. Malko soluğunu tutarak kapıyı çaldı. İki saat sonra gün ışıyacaktı. Sophia, genç İndonezyalıyı korkutmamak için ilerde, kumsalda bekliyordu.

Malko ses alamayınca tekrar kapıyı çaldı. Cevap alamayınca evin arka tarafına dolanıp pencerelerden birinin kepenklerine vurdu. İçerden bir köpek havladı. Ardından bir hışırtı duyuldu. Bir kadın sesi:

— Ne oluyor? diye sordu.

Malko sevinçten haykırmamak için kendini zor tuttu.

— Wintija, siz misiniz? diye fısıldadı. Ben Malko Linge. Bali-Beach'deki müşteriniz. Size ihtiyacım var.

İndonezyalı bir şaşkınlık çığlığı attı.

— Oh, siz misiniz? Ön kapıya gelin, açıyorum.

Malko koşarak ilerledi. Kapıya geldiğinde

Wintija eşikteydi. Üzerine rasgele biçimde aldığı sabahlığının önünden göğüsleri görünüyordu. Elinde bir gaz lambası vardı. Malko hemen içeriye süzüldü.

Oturma odasına geçip koltuklara oturdular.

— Ne oldu?

Malko başından geçenleri kısaca anlattı.

— Ada yetkilileriyle başınızın dertte olduğunu biliyordum, dedi genç kadın, ama bunun bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

— Adayı terketmem gerek, dedi Malko. Burada ölüm tehlikesiyle karşı karşıyayım ve bu ihtilal girişimini haber vermeliyim.

Wintija ellerini ovuşturarak:

— Size yardım edemem, dedi. Bu çok tehlikeli. Ama isterseniz, ortalık yatışana kadar sizi saklayabilirim. Kadın arkadaşınızı da tabii...

Malko'nun bakışlarıyla karşılaşınca başını önüne eğdi.

— Bunu herkes için yapardım, dedi. Komünistlerden hoşlanmam.

— Teşekkür ederim, dedi Malko. Ben gidip Sophia'yı alayım.

Wintija ayağa kalktı.

— Gürültü yapmayın. (Bir an durdu.) Evde yalnız değilim. Arkadaşım burada...

Malko Garuda'nın pilotunu hatırladı ve aynı anda da kafasında bir fikir belirdi.

— Ona güveniniz var mı? diye sordu Malko.

— Son derece.

— Bana bir yardımda bulunur mu dersiniz? Benim için çok önemli ve onun için de hiç

tehlikesi yok.

Kadın tereddüt etti.

— Bir sorayım kendisine. Haydi, siz de acele edin

Malko'nun Sophia'yı getirmesini bekledi, fakat genç kadının elindeki makineliyi görünce kaşları çatıldı.

— Burada silah istemem. Onu bana verin. Giderken iade ederim.

Sophia bir anlık tereddütten sonra silahı uzattı.

— İşte, bizim odamız burası, dedi Malko.

Sophia Wintija'ya gülümsedikten sonra odaya girip kapıyı kapadı. Malko genç İndonezyalıyla yalnız kalmıştı. Bulunduğu durumda ona itimat etmekten başka çaresi yoktu.

— Size bir şey vereceğim, dedi Malko. Arkadaşınızın bunu Jakarta'ya götürmesini istiyorum. Bunu yapar mısınız?

— Bir bomba değil ya bu?

Malko gülümsedi. Yirmi dört saattir ilk kez gülümsüyordu.

— Hayır.

— Sanırım, götürmeyi kabul eder.

— Öyleyse bekleyin gidip getireyim.

Genç kadının cevabını beklemeden çıktı. Denizin bu saatte çekilmiş olması işini kolaylaştıracaktı...

On dakika sonra elinde ıslak ve kumlu siyah bir çantayla dönerek genç İndonezyalıya uzattı. Wintija çantayı aldığı sırada:

— Bana bir de kâğıt, kalem verir misiniz? dedi.

Genç kadın istediklerini getirdikten sonra ona teşekkür etti.

— İyi geceler, Wintija. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, dedi.

Wintija gülümsedi ve tek kelime etmeden odasına çekildi.

Malko bir an düşündü. Masaya oturdu. Bali'ye geleli bir hafta olmuştu. Bu zaman zarfında hayli işler becermişti. Ama şimdi fare gibi kapana kısılmıştı. Kali bu sıralarda Sophia'nın silahlarını ele geçirmeye çalışıyor olmalıydı. Daha sonra neler olacağını Tanrı bilirdi.

Tek şansı Garuda'nın pilotundaydı. Wintija'nın Sophia'dan makineliyi almasına sevinmişti. Sophia dolarlarının uçtuğunu görmeye sessiz kalamazdı.

Bunları düşünerek raporunu hazırlamaya koyuldu. Ev son derece sessizdi ve dalgaların gürültüsü oraya kadar ulaşmıyordu.

*

* *

Garuda'nın kaptan pilotu Malko'nun tam karşısındaki koltukta oturuyordu. Yanında çantası vardı. İçinde dolarlar ve Malko'nun sabaha kadar yazmış olduğu rapor bulunuyordu.

Pilot yakından bakıldığında daha sevimli görünüyordu. Üniforması buruşuktu. Sophia hâlâ dinleniyordu.

İki adam ayağa kalktı. Dostça el sıkıştılar. Pilot gitmek üzereydi. Wintija arkalarında durmuş, gergin bir tavırla onları seyreliyordu. Malko bu işte onlara içgüdüsel bir güven duygusu besliyordu.

Wintija genç adama Malko'nun isteklerini aktarmış, o da tek kelime sormadan kabul

etmişti.

— Jakarta'ya iner inmez bir taksiye atlayın ve ABD Elçiliği'ne gidin, dedi Malko. Üçüncü katibi görmek istediğinizi bildirerek bu zarfı ona verin ve bunun elinize nasıl geçtiğini anlatın.

— Anlaşıldı, dedi pilot.

Malko samimi olma ihtiyacını duydu.

— Sizden istediğim tehlikeli bir şey. Kabul etmek istemiyorsanız söyleyin, sizi zorlamam. Çünkü peşimdeki kişiler çok güçlü.

Onun yerine Wintija cevap verdi:

— Korkmayın, dedi. Komünistler 1948'de bütün ailesini öldürdüler. Meseleyi ona açtım. Verdiğiniz emanetleri gerekli kişiye teslim etmekte kararlı.

— Öyleyse, size iyi şanslar dilerim. Ne zaman gidiyorsunuz?

— İki saat sonra. İlk durak Jakarta.

— Buradan çıktığınız andan itibaren herkesten kuşkulanan, dedi Malko.

Pilot gülümsedi.

— Buna alışığım. PNI*'de komünistlerden nasıl sakınacağımızı öğrettiler, dedi. Havalandıktan sonra ise, hiçbir şey yapamazlar.

Malko genç adamın haklı çıkmasını diledi. Artık saate karşı bir yarış başlamıştı. Kali ne yapıp yapıp silahları ele geçirecekti. Bu nedenle CIA'nın bir an önce harekete geçmesi gerekiyordu.

İndonezyalı pilot çantayı alarak çıktı ve Wintija'nın Mercedes'ine bindi. Bütün umutları beraberinde götürüyordu. Geriye Sophia'yı oyalamak kalıyordu.

(*) İndonezya Milliyetçi Partisi

Wintija Malko'ya yaklaşıarak:

— Onu geçirmem gerek, dedi. Havaalanına bırakıp döneceğim.

Genç kadının arkasından kapıyı kapadığında banyodan duşun sesi geliyordu.

*
* *

Wintija tam bir saat sonra geri döndü. Malko genç kadının sıkıntılı olduğunu daha arabadan inerken farketti.

Wintija eve girer girmez:

— Ne oldu? diye sordu Malko.

Genç kadın kaşlarını çatı.

— Önemli bir şey yok. Küçük bir aksilik oldu. Malang çantasının aranmasına karşı çıktı. Gizli polis herkesi arıyor. Emri vali vermiş. Malang'ı durdurmaya cesaret edemediler, ama olayı hemen bildireceklerdir.

Malko kalbinin durduğunu sandı. Kali er veya geç durumdan haberdar olacaktı. Belki uçağın kalkmasını bile engellerdi.

Avusturyalı birkaç saniye içinde kararını verdi.

— Beni havaalanına götürün, dedi Wintija'ya. Durumu bilmeliyim. Çıkabilecek aksilikleri önleyebiliriz belki.

— Ama bu çılgınlık olur! diye karşı çıktı İndonezyalı.

Malko genç kadını kolundan tutarak dışarıya sürükledi.

— Arabanın arka koltuğuna yatacağım. Beni görmezler. Havaalanına yaklaştığınızda inecek ve yaya gideceğim. Eğer bir aksilik olursa, Malang'ı kurtarabilirim. Makineliyi getirin.

Genç kadın Malko'nun laf anlamayacağını sezmişti. Tek kelime etmeden silahı getirdi ve birlikte arabaya bindiler.

Malko genç kadının arabasından indi, otoparkı geçti ve havaalanı binasına girerek kalabalığa karıştı. Pencerenin önünde durarak Lockheed Electra'nın piste doğru ilerlediğini gördü. Demek Malang tehlikeyi atlatmıştı.

Malko orada daha fazla kalmanın gereksizliğini düşünerek geri dönmeye karar verdi. Binadan çıktığında Kali'nin Mercedes'yle burun buruna geldi.

Kali, peşinde iki sivil memur olduğu halde arabadan çıkmıştı. Malko'yu görünce gözleri iri iri açıldı. Uçak motorlarının sesini bastırmak istercesine bağırarak:

— Ne yapıyorsunuz burada? dedi.

Electra döndü ve doğu-batı yönündeki kalkış pistine doğru yöneldi. Birkaç dakika sonra İndonezyalı şeytan hiçbir şey yapamamıştı.

— Uçakların havalanmasını seyrediyorum, dedi Malko.

Kali hırsla ayağını yere vurdu.

— O uçağın pilotuyla ne dümen çevirdiniz? diye sordu.

Malko heyecanını bastırmaya çalıştı. Electra gitgide hızlanıyordu. Gözlerini İndonezyalı kadına dikerek:

— Hapı yuttunuz! dedi. Artık sizi kimse kurtaramaz.

Artık Malang'ı durduramazdı.

Kali bir uçağa, bir de Malko'ya baktı.

— Sersem! diye bağırıldı.

Döndü, peşindeki sivillerle Mercedes'e atladı. Araba lastiklerini öttürerek kalkış

pistine yöneldi.

Birkaç saniye içinde, sanki Mercedes uçağı yakalayacakmış gibi göründü. Aralarındaki mesafe gitgide kapanıyordu. Mercedes pistte yüz altmışla gidiyordu. Birden, Electra ile olan mesafesi büyümeye başladı.

Malko ciğerlerindeki havayı boşaltarak derin bir soluk aldı. Kali davayı kaybetmişti... Uçak ilk ağaçları yalayarak havalandı, yan yatarak irtifa kazanmaya başladı. Mercedes pist sonunda fren yaparak durdu. Geri döndüğünde, uçak denizin üzerindeydi.

Mercedes, Malko'nun şaşkın bakışları altında son sürat geri dönüyordu.

Havaalanı binasının önünden yıldırım gibi geçerek yan taraftaki kontrol kulesine yöneldi.

Kontrol kulesinin önünde durdu. Kali ile iki adam arabadan fırlayarak koşar adım kulinin merdivenlerini tırmanmaya başladılar.

Malko'nun içi rahattı. Malang asla geri dönmezdi. Binadan uzaklaşarak Wintija'nın arabasına doğru köştü. Genç kadın iki yüz metre ötede, çalılıkların arasında bekliyordu.

Malko arabaya atladığında iri yağmur taneleri düşmeye başladı.

*
* * *

Kali'nin kontrol odasına dalmasıyla İndonezyalı iki teknisyen şaşkın şaşkın ona baktılar. Kadın ve peşindeki adamların ellerindeki silahların anlamını çıkaramamışlardı.

Kali sert bir dille istediklerini anlattı. Radar ekranının yanında duran adam önündeki mikrofona eğilerek konuşmaya başladı.

— Papa Delta, burası Bali Radar... 12.3.75 megasaykılada Bali Radar'ı bulun...

Kısa bir sessizlik oldu, sonra pilotun sesi duyuldu:

— Bali Radar, burası Papa Delta. Anlaşıldı...

Yine bir sessizlik ve ardından bir cızırtıyla birlikte pilot şöyle dedi.

— Bali Radar, burası Papa Delta... Rota 310, yükseklik 1800 ayak...

— Papa Delta, burası Bali Radar. Tamam...

Adam konuşmayı kestikten sonra Kali'ye döndü.

— Şimdi ne yapacağım?

Kadın düşünüyordu.

— Geri dönmesini istesen, yapar mı?

Diğeri başını salladı.

— San... Sanmıyorum, efendim. Böyle bir emir vermeye yetkim yok. Verirsem bir şeylerden kuşkulandır.

Radarda pirinç tanesi büyüklüğündeki yeşil ışık gitgide uzaklaşıyordu.

— Bu uçağı ne yapıp yapıp durdurmalıyız, diye tepindi Kali.

Derin bir sessizlik oldu. İki görevli başlarını önlerine eğdiler. Radarcı ellerinin titremesini engellemek için yumruklarını sıktı. Korkunç sığağa rağmen, tropikal yağmurun ilk damlaları camları dövmeye başlamıştı. Agung volkanının zirvesi ile görünmez olmuştu.

Yağmurun gürültüsünü hoparlörden yükselen ses bozdu:

— Bali Radar, burası Papa Çarli... Jakarta'dan geliyoruz. Yükseklik 20000 ayak..

— Papa Çarli, burası Bali Radar... Yüksekliğinizi koruyun, iniş için talimat vereceğiz. Tamam...

Ses kesilince, görevli Kali'ye dönerek:

— Jakarta'dan gelen uçak, dedi.

Kali düşüncelerle dalmış gibiydi. Sessizce radar ekranına yaklaştı ve iki küçük noktayı inceledi. Noktalar her saniye birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Kali'nin gözlerinde hain bir parıltı belirdi.

— Bu iki uçak kaç dakika sonra karşılaşacaklar? diye sordu.

Şaşırان radarıcı:

— Birkaç dakika sonra, efendim! diye kekeledi.

Kali adama doğru eğildi.

— Onları çarpıştırmak için elinden geleni yapacaksın! emrini verdi Kali.

Radarcının korkudan ağzı açık kalmıştı.

— Ama bu imkânsız, dedi. Bir cinayet bu. Her iki uçak da yolcu dolu... Yapamam bunu.

Kali silahını çekip adamın kulağına dayadı.

— Dediğimi yap, yoksa seni gebertirim.

Adam başını salladı. Kali horozu kaldıracak silahı biraz daha ittirdi.

— Dediğimi yapmazsan gebertirim seni.

Adam korkudan titriyor, ama kımıldamıyordu da.

— Çabuk ol, yoksa gebereceksin.

Kali öfkeden kuduruyordu. Adamın başını salladığını görünce tetiğe bastı. Kuru bir patlama oldu. Adamın dağılan kafası ve beyni etrafa yayıldı.

Kali silahını bu kez diğer görevliye çevirdi.

— Dediğimi yap, yoksa sen de gebereceksin.

Adam bir an bile tereddüt etmedi. Arkadaşının yerine geçerek mikrofonu aldı.

— Papa Delta, burası Bali Radar... Durumunuzu bildirin.

Birkaç saniye sonra cevap geldi:

— Bali Radar, burası Papa Delta... Aynı rotada, 18000 ayaktayız...

— Anlaşıldı Papa Delta.... Rota 320'de ve 18000 ayakta kalın. Tamam...

Görevlinin alnı ter içindeydi. Kali tabancasının namlusunu kulağına dayadı.

— Şimdi de öbürünü ara!

Adam titreyerek mikrofonu aldı:

— Papa Çarli, burası Bali Radar... İnişe geçmeden önce rotanızı 100 olarak değiştirin. Önünüzde fırtına var. 18000 ayak irtifaya inin. Tamam...

— Bali Radar, burası Papa Çarli... Uçuş planımızı rota 100, 18000 ayak irtifa olarak değiştiriyoruz. Tamam.

Cızırtılar kesilir kesilmez, Kali görevliye eğildi.

— Evet, ne olacak şimdi?

Adam hiçbir şey söylemeden eliyle radar ekranını işaret etti.

Ekrandaki iki küçük nokta birbirlerine doğru yaklaşıyorlardı. Pilotların böyle korkunç bir tuzaktan kuşkulamaları imkânsızdı.

Kule görevlisi başını göğsüne indirmiş, gözlerini kapamıştı. Kali gözlerini bir an olsun radardan ayırmıyordu. Arkasındaki iki adam hareketsiz onu izliyordu.

Birden, ekrandaki iki nokta birleşti. Aynı anda hoparlörden bir ses duyuldu:

— Karşımda bir uçak va....

Ses aniden kesildi. Uçaklardan birinin

pilotu son anda diğeri farketmiş, ama kendini kurtarmakta geç kalmıştı.

Artık iş işten geçmişti.

Radardaki noktalar kaybolmuştu. Kali derin bir soluk aldı, sonra silahını görevlinin ensesine çevirerek tetiğe bastı.

Korkunç planı başarıya ulaşmış, iki uçak da düşmüştü. Artık, Bali'de olup bitenleri duyuracak kimse yoktu.

Ölen yüzlerce masum, Kali'nin umurunda bile değildi. Uçakların geciktiğini görenler bilgi almak için kuleye gelecekler ve iki cesetle karşılaşacaklardı.

Kali iki sivili alarak dışarı çıktı. Mutluydu. Başkan karısından kim şüphelenebilirdi?

Arabasına atlayıp hemen hareket etti. Elbisesi terden üzerine yapıştıyordu. Bir an önce bir banyo almalıydı.

XIII. BÖLÜM

Casus uyduları gibi her yanları kamera dolu kısa şortlu üç Alman turist orman gezintisine çıkmak üzerelerken otelin holüne dalan kominin çığlıklarıyla oldukları yerde kalakaldılar.

— Tamiller! Tamiller! Herkesi öldürüyorlar! diye bağıırıyordu çocuk.

Almanlar İndonezya dilini bilmedikleri için olaya kayıtsız bir ifadeyle bakıyorlardı. Çocuk sözünü bitirdiği anda hole silahlı bir yığın adam daldı. Hepsinin üzerinde siyah giysiler vardı. Bunlar PKI'nın saldırı militanlarının üniformasıydı. Ellerindeki gıcır gıcır son model silahları sağa sola savurarak tehditlerde bulunuyorlardı. Saf saf gülümseyen Almanların çevresini sardıklarında, otel müdür yardımcısı Bay Lim koşarak yardımlarına geldi. Tam ağzını açmak üzereyken karşısında Kali'yi buldu. Kadın saçlarını topuz yapmış, siyah giysisinin üzerine kırmızı bir kurdele bağlamıştı.

— Halk düşmanlarını bana teslim edecek-sin! emrini verdi Bay Lim'e.

Tamillerden biri işin ciddiyetini göstermek için makineliyle asansörün kapısını taradı. Şaşırان Almanlar sapsarı kesildiler.

Burada insan hakları maddelerinden söz etmek yersizdi.

Bay Lim'in alnında derin kırışıklıklar belirmişti. Elinden gelse, ihtilalcilere büyük halk düşmanlarını teslim ederdi, ama halk

düşmanından neyin kastedildiğini bilmek gerekirdi önce!

— Ekselans... diye söze başlayacak oldu.

— Ekselans yok artık. Ben Bali Adası Milli Kurtuluş Komitesi Başkanı'yım... Giriştiğimiz hareket tüm ülkeye yayıldığında, yeni bir hükümet oluşturulacak. O zamana kadar Bali'nin güvenliğini ben üstleneceğim.

Sesine belli bir sertlik katarak devam etti.

— Sevgili kocam ve Başkanımız İndonezyalı kanı akıtan büyük çakalları gebertmeye ve halkı sömüren zenginlerin canına okumaya karar verdi...

Konuşması kendisini çevreleyen Tamiller tarafından kesildi:

— PKI açların karnını doyuracak. Yaşasın İndonezya! Yaşasın Başkan! Yaşasın PKI!

Lim belleğini zorlayarak geçmişte Kali'nin canını sıkacak bir şey yapıp yapmadığını hatırlamaya çalıştı. Çünkü söz konusu halk düşmanları oldu mu, nasıl olsa birkaç tane bulunurdu en azından!

*

**

Kali'nin Bali'yi seçmesinin nedeni ortadaydı. Askeri garnizon mevcudu burada iki yüzü geçmiyordu. Oysa, ihtilalcilerin sayısı binleri aşıyordu. Üstelik, yepyeni silahları vardı. Valiye gelince, onun da PKI yandaşı olduğu ortadaydı.

— Bendeniz kulunuz emrinizde, ekse... Öhö... Şey... Ama bu zavallı Almanlar. Eliyle Alman turistleri gösteriyordu.

— Söyle odalarında kalsınlar, emrini verdi Kali. Havaalanı bu sabahtan itibaren kapatıl-

mıştır. Şimdi oteli arayacağız...

Sophia ile Malko'yu bulduğu taktirde zaferi tam olacaktı. PKI örgütünün tümünü uyarmıştı. Kali, Bay Lim ve katilleri eşliğinde asansöre doğru ilerledi.

*

**

Bodrumun kapağı öyle ani açıldı ki, Sophia hemen makinelisine atıldı. Ama, gelen Wintija idi. Havaalanından dönüşte İndonezyalı kadın onları buraya saklamıştı.

Genç kadının yüzü endişeliydi.

— Artık burada kalamazsınız, dedi Komünistler bu sabah adada idareyi ele geçirdiler. Şüpheli gördükleri bütün evleri arıyorlar. Buraya da gelebilirler. Başlarında Kali var. Şu sırada Bali Beach'deler.

Başka bir deyişle beş yüz metre ötede.

— Nereden öğrendiniz bunları? diye sordu Malko.

— Güvendiğim biri haber verdi.

Sophia makinelisini okşuyordu.

— Peki, Bali'de askeri güç yok mu?

Wintija başını salladı.

— Çok az sayıda asker var. Onlar da korku içindedirler.

— Dilerim arkadaşınız sağ salim Jakarta'ya varmıştır, dedi Malko. Zaman kazanmaya bakmalı ve Kali'nin eline geçmemeliyiz.

— Bali'den kaçmanız imkânsız, dedi Wintija. Sizin ve bizim için intihar olur bu. Bu konuda size yardım edemem.

Malko sustu. Kadın haklıydı. Onun yardımını olmadıkça da hiçbir şey yapamazlardı.

— Peki, ne yapacağız şimdi?

Bir pirinç çuvalının üstüne oturmuş olan Sophia yere bakıyordu.

— Havaalanı ne durumda? diye sordu.

Malko güldü.

— Bütün ihtilalcilerin tek ortak noktası vardır: O da harekete geçtiklerinde ilk iş olarak havaalanını ele geçirmek. Eğer ölmek istiyorsanız, doğruca oraya gidiverin!

— Emniyette olabileceğiniz bir yer biliyorum, dedi Wintija. Dağda bir köy var. Halkı putperesttir. Oralara kimse gitmez. Olaylar yatışana kadar orada kalabilirsiniz...

Malko öyle düşünmüyordu.

— Buraya iş yapmaya geldim, saklanmaya değil, dedi.

— Saçmalama, dedi Sophia. Önce postu kurtarmaya bak!

Wintija tartışmayı kesti.

— Bu akşama kadar burada kalın. Harekete geçmeniz için havanın kararması gerek.

Bodrumun kapağı kapandı. Genç kadın gitmişti. Elindeki gaz lambasının ışığı tahtaların aralıklarında bir zaman sonra yok oldu.

Canı sıkılan Malko bir pirinç çuvalının üzerine uzanarak uyumaya çalıştı.

XIV. BÖLÜM

Mercedes 190 havanın kararmasıyla birlikte yola koyulmuştu. Malko ile Sophia arabanın arkasında döşemeye uzanmışlardı. O ana kadar her şey yolunda gitmişti. Denpasar sokakları boştu.

Şimdi, Bali komünistlerinin en önemli kalelerinden biri olan Bangli'ye yaklaşıyorlardı. Bura halkının yüzde sekseni PKI yanlısıydı. Burayı atlattılar mı, birkaç kontrol noktası dışında yol Batur Gölü'ne kadar açıldı. Wintija Sophia'nın makinelisini almasına karşı çıkmıştı. Silahla yakalandıkları taktirde linç edilirlerdi.

— Dikkat, diye uyardı Wintija, yaklaşıyoruz. Kıvıldamayın. Dursam bile hiç ses çıkarmayın.

*

**

İki dakika sonra, Wintija iç çekerek frene bastı. Köyün girişinde otuza yakın silahlı adam vardı. Yolu meşalelerle aydınlatmışlardı.

Arabanın önü bir anda İndonezyalılar tarafından sarıldı. Wintija pencereden gülerek kornaya bastı. Adamlar yavaş yavaş dağıldılar. Çoğunun kolunda PKI kollukları vardı. Araba ağır ağır köye girdi. Yol kenarında yıkık kulübeler ve tecavüze uğradıkları her hallerinden belli olan kadınlar vardı. Başlarını çevirip arabaya bakmadılar bile.

Bangli'de müthiş bir sessizlik vardı.

Meşalelerin dışında tek bir ışık yoktu. Birden, yol üstüne siyah üniformalı bir adam fırladı. Elinde Rus malı bir silah vardı. Göğsü fişekliklerle kaplıydı. Wintija durdu, sonra yeniden hareket etti. Köye girdiğinden bu yana tek kelime etmemişti.

Yol kıvrılıyordu. Virajdan sonra, Wintija aniden frene bastı. Mercedes yol üzerine kurulmuş bir ağır makinelinin yirmi metre ötesinde durdu. Silahın başında siyah üniformalı iki militan vardı. Wintija motoru durdurduktan sonra arabadan indi ve adamlara doğru ilerledi.

Çevrede, olup bitecekleri seyretmeye hazır bir yığın köylü vardı.

Militanlardan biri silah başında uyukluyordu. Diğeri köylüleri dağıttıktan sonra arabaya yaklaştı ve genç kadını kolundan sürükleyerek Mercedes'in yanına getirdi.

— Dağa gitmem gerek, dedi Wintija.

— Olmaz. Emirler böyle...

Genç kadın ısrar etti.

— Ama annem çok hasta. Her an ölebilir.

Adam başını salladı. Annesinin ölüp ölmemesi umurunda değildi. Daha iki saat önce yirmiye yakın adam öldürmüştü, cesetleri de nehre atmıştı.

PKI şefleri onlara komünizmin tüm düşman'larını öldürmelerini emretmişti. Karşılığında da bol pirinç alacaklardı. Adam onu kuşkuyla izliyordu. Şüpheli biri olabilirdi, çünkü arabası vardı. Wintija daha fazla ısrarın yersiz olduğunu anladı. Şansını başka bir yolda deneyecekti.

— Bari yardım edin de, arabayı çevireyim, dedi Endonezyalı kadın.

Adam arabanın arkasına geçmek üzereyken kolu genç kadına sürtündü. Bu bile umulmadık duygular oluşmasına yol açtı.

Adamın şaşkınlığından yararlanan Wintija, onu elinden tutarak arabanın arkasına sürükledi. Oradan kendilerini kimse göremezdi.

— Annemi muhakkak görmem gerek, diye fısıldadı. Buna mecburum.

Sözünü bitirdiği anda karnını adamın vücuduna yasladı.

Her şey öyle çabuk olmuştu ki, adamın bu durumu kavraması olanaksızdı. Yavaş yavaş akli başına gelmeye başladı. Kadın kendini vermeye hazırdı. Arkadaşı uyukluyordu.

Adam ellerini etekliğin altından sokarak kadının kalçalarına sarıldı.

Böyle bir kadına sahip olmak bir rüyadan farksızdı. Aceleyle pantolonunun önünü açtı ve sert bir hareketle kadına sahip oldu.

Mercedes adamın hareketleriyle sarsılıyor, ama o buna aldırımıyordu bile.

Wintija başını uzaklara çevirmiş bambaşka şeyler düşünmeye çabalıyordu. Neyse ki, adamın işi umduğundan çabuk bitti. Gözleri ışıltılı oldu. Bu olay, hayatının en önemli hatırası olacaktı.

Wintija etekliğini düzelterek:

— Artık dağa çıkabilir miyim? dedi.

— Biraz bekle, arkadaşşıma sorayım.

Ağır makinelinin başında uyuklayan arkadaşının yanına gitti, onu dürterek uyandırdı. Sonra fısıltılı bir sesle tartışmaya başladılar.

Neden sonra, Wintija'ya sahip olan militan elinde bir paketle geri döndü.

— Dağa gidebilirsin. Bu paketi Susutra köyündeki Çinli bakkala vereceksin. Eğer

uykudaysa paketi kapısının önüne bırak. Tamam mı?

Susutra: Bundan sonraki köydü bu. Wintija paketi ön koltuğa atıp direksiyona geçti. Tam hareket etmek üzereyken, az önceki militan cama yaklaştı.

— Sen PKI üyesi misin? Kartın var mı?

— Elbette, dedi Wintija sakın bir tavırla.

Adam üstelemedi. Arkadaşına işaret etti. Öteki de silahın namlusunu yana çekti. Mercedes hareket etti.

Barikatı geçmişlerdi.

Bangli'den sonra yol ıssızdı ve ormanın içinden ilerliyordu. Birden, arabanın farlar kilometre taşlarının üzerine konmuş cisimler aydınlattı. Genç İndonezyalı bir çığlık atarak frene bastı. Malko ile Sophia hemen örtünün altından çıkarak önlerindeki manzaraya baktılar. Taşların üzerinde yeni kesildikleri belli olan insan başları vardı.

Midelerinin bulanmasını engellemeye çalışarak tekrar önlerine döndüler.

Bu manzara Wintija'nın içine bir kuru düşürmüştü. Militanın verdiği paketten kuşku lanarak ipi çözdü ve kâğıdı açtı.

Bir insan başıydı bu. Bir Çinlinin başı. Yaşlı adamın gözlerini oymuşlardı. Wintija boğuk bir ses çıkararak kesik başı içgüdüsel bir hareketle pencereden dışarı attı.

Sonra derin bir sessizlik içinde tekrar yola koyuldular.

Bir süre sonra Wintija bir patikaya saptı ve arabayı durdurdu.

— Burada uyuyacağız. Batur Gölü'ne gece varmamızın hiçbir yararı yok. Bu saatte bizi Trumjan'a götürecek kimse bulamayız.

Sinir gerginliğinin yarattığı yorgunlukla hemen uykuya daldılar.

Çevreden maymun ve kuş çığlıkları geliyordu.

*

* *

Batur Gölü'ne hakim Agung yanardağından ince bir duman tütüyordu. Volkan hâlâ aktif durumdaydı.

Göl ise, sönmüş bir kraterdi. Mercedes tam tepede, köy girişinde durmuştu. Çevrelerinde hemen birkaç köylü bitti.

Malko ile Sophia açlıktan ölüyorlardı, ama kendilerini emniyete almadan yemek yemeye niyetleri de yoktu. Ayakları dibinde uzanan Batur Gölü'nün çapı aşağı yukarı yirmi kilometre kadardı.

Birden, ağaçların arasından küçük çocukların çektikleri atlar çıktı. Wintija onlarla pazarlık ettikten sonra dostlarına döndü.

— Bunlar bizi köye götürecekler. Ben geri dönüyorum. Tehlike geçince sizi almaya gelirim.

Malko ile Sophia genç kadının uzaklaşmasını üzüntüyle izlediler. Sonra çocuklara dönerek gitmeye hazır oldukları işaret ettiler.

*

* *

Wintija içi huzur dolu bir durumda Mercedes'i sürüyordu. Birazdan Bangli'den geçecekti ve her şey yolundaydı.

Malko'ya hizmet etmekten mutluluk duymuş, fakat yanındaki kadının varlığı az da olsa canını sıkıyordu. Eğer o olmasa, Malko'nun yanında kalabilirdi. Açık tenli sarışın erkeklere

bayılırdı.

Kilometre taşlarının üzerindeki kesik başlar kaybolmuştu, ama yakılıp yıkılmış evler hâlâ hüznün vericiydi.

Birden, Bangli girişinde bir barikat farkettiler. Wintija frene bastı. Bu sefer gizleyeceği hiçbir şey yoktu ve ağır makinelinin görüntüsü de hiç korkunç değildi.

Camı indirip gülümseyerek başını uzattı. Geceki geçişte kendisine sahip olan PKI militanını hemen tanıdı.

— Günaydın, dedi.

Adam tek kelime etmeden sert bir hareketle kapıyı açtı ve Wintija'yı yakasından tuttuğu gibi dışarı çekip yere savurdu. Genç kadının etekliği sıyrılmış, kalçaları ortaya çıkmıştı. Genç kadın ayağa kalkmak üzereyken, adam elindeki silahın dipçliğini Wintija'nın suratına indirdi. Kırılan kemik sesiyle birlikte kadının yanağı açıldı ve kanamaya başladı.

Wintija yere yığılarak kendinden geçti.

Adam onu saçlarından tutarak içinde iki sivilin bulunduğu Jeepe sürükledi.

— İşte bu! dedi araçtaki adamlara. Onu öldürmemeye izin verir misiniz?

Hatasını bir an önce telafi etmek istiyordu. Ama Başkan karısının bu kadınla ilgilendiğini nereden bilebilirdi ki?

Jeepin direksiyonundaki adam arabayı çalıştırıp hareket ederken:

— Sersem! diye bağırdı militana.

Jeep hızla hareket etti ve Wintija'nın döşemede bir somuna takılan burnu yırtıldı.

Sophia gölü çevreleyen kumsalda yere yarı gömülü insan kafatasını seyrediyordu. Çevrelerinde delice çılgılık atan maymunlar vardı.

Hayvanlar, cesetlerin bırakıldığı yere yaklaşan Malko ile Sophia'yı gördüklerinde kendilerine yiyecek getirildiğini sanmışlardı. Şimdi de bunun acısını çıkarmak istercesine küfrederek gibi çılgılık atıyorlardı.

Malko ile Sophia insan kemiklerinin üstünde ilerliyorlardı. Bulundukları yer, bir açık hava mezarlığıydı. Yükseklik nedeniyle burada hava serindi.

Sophia ile Malko göz göze geldiler. Aynı şeyi düşünüyorlardı. Bir süre sonra onların da kemikleri buradakilere karışabilirdi.

Malko başını göle çevirdi... Ve bir an kalbi durur gibi oldu. Uzakta hızla hareket eden bir şey vardı. Bunu önce alçaktan uçan büyük bir kuş sandı. Sonra cismin arkasında köpükler farkettiler: Bu, kendilerine doğru gelen motorlu bir tekneydi.

— Şuraya bak!

Sophia'nın gözleri bir anda iri iri açıldı. Malko'ya döndüğünde dudakları titriyordu.

— O karı bize ihanet etti, diye mırıldandı.

Koşarak köye döndüler. Gölde motorlu tekne bulunmadığı kesindi. Dikkatle baktıklarında bunun şişme bir bot olduğunu ve içinde altı adamın bulunduğunu gördüler. Onları kimin gönderdiği belliydi.

Ellerindeki silahlar güneşte parıltıyordu.

Malko ile Sophia köyü geçerek arka tarafta bulunan yıkıntının içine girdiler ve taş bloklardan birinin arkasına sindiler. Adamlar sahile çıkmışlar, köye girerek arama yapmaya başlamışlardı.

Köylüler konuşmadığı takdirde kurtulma şansları vardı.

Birden, önlerindeki yıkık duvar üzerinde

bir yerli bitti. Kendi dilinde bağıra çağıra bir şeyler söylemeye başladı.

Bir silah sesi duyuldu ve yerli taş gibi aşağı uçtu. Birkaç saniye sonra aynı yerde siyah üniformalı bir militan belirdi. Duvarın üstünde çevreyi araştırıyordu.

Malko ile Sophia iyice sindikleri anda arkalarında bir ses duyuldu. Döndüler. Üzerlerine çevrili bir silahla karşılaştılar.

Yakalanmışlardı.

Malko ellerini havaya kaldırarak doğruldu. Onu Sophia izledi.

Köy halkı az önce vurulmuş olan adamın çevresinde toplanmışlardı. Elleri palaları, nefretle yeni gelenleri süzüyorlardı.

Malko bir an militanların üstüne atılmayı düşündüyse de bu fikrinden hemen vazgeçti. Adamların silahlarının şakaya gelir yanı yoktu.

Beş dakika sonra, Sophia ile onu sosis gibi bağlamışlardı. Şişme bota bindirildikten sonra hemen hareket ettiler.

Adamlardan biri kumsala toplanıp kendilerini seyreden köy halkının üzerine ateş açtı ve kahkahalarla şarjörünü boşalttı.

XV. BÖLÜM

Malko ile Sophia, bağdaş kurup oturmuş olan PKI militanlarının oluşturduğu dairenin ortasına itildiler. İhtilal başlangıcından bu yana, olup bitenlerden hoşnut bir ifadeleri vardı. Bangli'deki yıkık mabet gece gündüz aralıksız görev yapan halk mahkemesinin merkezi haline getirilmişti. Tamiller çevreden topladıkları şüphelileri oraya getiriyorlar, kısa bir yargılamadan sonra da hemen idam ediyorlardı. Bütün bunlara rağmen, Malko'ya birkaç dipçik darbesi dışında fazla kaba davranmamışlardı.

Onları bir hangarın dibine atmışlar ve Kali gelene kadar da ilgilenmemişlerdi.

Başkanın karısı onları tek kelime etmeden uzun uzun seyretmişti. Ama, gözlerinden ne denli mutlu olduğu belliydi. Hangarda bir gün kalmışlardı ve ilk kez olarak dışarı çıkarılıyorlardı.

İndonezyalılar beyaz tutsakları görünce sustular. Şimdiye kadar hiç beyaz adam öldürmemişlerdi.

Nöbetçiler tutsakları Kali'nin önüne getirdiler. Kali, üzerine kilim serilmiş bir taşın üzerinde oturuyordu. Sabahtan beri sonsuz bir neşe içindeydi. Artık Başkan her istediğine boyun eğecekti. Bali kırk sekiz saattir ellerindeydi.

Bali'den sonra Java ve Borneo'yu da ele geçireceklerdi. Kali kendisini şimdiden önemli bir siyasi şef olarak görüyor, ilerde yabancı

diplomatlarla yapacağı görüşmeleri hayal ediyordu.

Malko'nun sesiyle kendine geldi.

— Bizi öldürürseniz başınıza büyük iş açarsınız, dedi SAS. Bali uzun süre bu durumda olacak değil... Jakarta'ya bir haber gönderdiğimi unutmayın.

Kali ayağını yere vurarak güldü.

— Gönderdiğiniz "haberci" öldü, dedi sakın bir sesle. Ayrıca, burada olup bitenleri hiç kimse anlamıyor. (Eliyle çevredeki militanları gösterdi.) Çünkü İngilizce bilmezler.

Sonra, gerçekleştirdiği kurnazlığı ve iki uçağı nasıl çarpıştırdığını anlattı.

Malko bembeyaz kesildi. Böyle bir canavarlığı asla düşünemezdi.

— Siz bir canavarsınız, dedi. Ama başaramayacaksınız. Sizin gibiler hiçbir zaman başaramadılar.

Ama şu an için başarılıydı. Bunu hatırlayan Malko umutsuzluğa düştü.

Bangli'de inanılmaz bir hareket vardı. Asker ya da sivil militanlar devamlı tutuklu getiriyorlardı. Olup bitenlere akıl erdiremeyen zavallı köylüler ise, istenilenleri hiçbir şey anlamadan yapıyorlardı.

Malko çevresine bir göz atarak, Sophia'nın silahlarını yalnızca kırmızı kolluk takmış olan militanların kullandığını farketti.

— İhtilal mahkemesi tarafından yargılacaksınız, dedi Kali. Suçunuz ihtilale karşı çıkmak.

— Yargıçlar kimler? dedi Malko.

İndonezyalı kadın şeytanca gülümsedi.

— Yanımdaki iki adamım ve valinin bir temsilcisi. Bir diğeri de PKI'nın Bangli şefi.

Çünkü onun topraklarında tutuklandınız.

Malko omuz silkti. Bütün bunlar soytarılıktı.

Acımasız bir soytarılık. Bali'nin dünya ile ilişkisi kesilmişti. Kali'nin dehşet verici sesiyle kendine geldi Malko.

— Birazdan yargılanacak ve suç ortağınız Wintija'nın yanına gideceksiniz. Kendisi şurada.

Eliyle, Balililerin genellikle çıplak yıkandıkları kutşal havuzu gösterdi. Malko Wintija'nın kendilerini ele vermediğini öğrenince içinin rahatladığını hissetti. Ama bu, kurtulmaları konusunda hiçbir fayda sağlamayacaktı.

Yargılanmaları üç dakika sürdü. Kali ile iki adamı kısık sesle bir şeyler konuştular. Önlerinde ne kâğıt vardı, ne de kalem. Zaten Kali'nin dışında okur yazar da yoktu. Sonunda, Kali yüksek sesle kararı bildirdi.

— Yasalar sizi suçlu buldu. Cezanızı geleneklere göre çekeceksiniz.

Suçlarının ne olduğu açıklanmamıştı. Yasanın hangi maddesi gereğince suçlu bulundukları da belli değildi. Hele, geleneğin ne olduğu konusunda hiçbir bilgi verilmemişti...

Ama, kendilerini hiç de hoş olmayan şeylerin beklediği kesindi.

Sophia'nın bakışlarındaki ifadede en küçük bir değişiklik olmadı. Beklediği trenin gecikeceğini öğrenen bir insan gibi kendini çimenlere bırakıp oturdu. Malko'nun kafasında bir yığın düşünce vardı. Daha önce bir kez daha ölüme mahkum edilmişti: Burundi'de olmuştu bu. Ama orada kendisini kurtarmaya çalışanların bulunduğunu bildiğinden umutlarını hiç kaybetmemişti. Burada ise, gelecekleri Kali'nin

vahşet derecesine kalmıştı.

Nöbetçiler onları alandan aldılar. Malko idamın hemen gerçekleştirileceğini sanarak Sophia'ya döndü ve:

— Dilerim, fazla uzun sürmez, dedi.

Kontes kadenci bir tavırla omuz silkti.

— İnsan alınyazısını değiştiremez.

Fakat idam alanına götürülecekleri yerde, nöbetçiler onları alanın dip tarafına sürüklediler. Anlaşılan Kali işkenceyi uzatmak istiyordu.

Malko yavaş yavaş yoğun bir kötümserliğe kapıldı. Öldürülenlerin çığlıkları bir ses perdesinin ardından gelir gibiydi. Çevresinde aralıksız insanlar öldürülüyordu. İşin korkunç yanı, her dakika yeni tutsakların getirilmesi idi.

Birden Kali'nin cellata bir işaret yaptığını farketti. Cellat dev gibi bir Baliliydi. Adam Kali'nin yanına geldi. Birlikte ilerdeki kulübe-ye doğru ilerlediler.

Malko, önlerinden geçen Kali'nin gözlerine dikkat etti. Kadının yüz ifadesinden cellatıyla kulübede ne yapacağı anlaşılyordu.

Sonra çevreye bir sessizlik hakim oldu. Kali'nin ortadan kayboluşuyla uyku saatinin geldiği belirlenmişti. Herkes yavaş yavaş ortalıktan çekildi.

El ve ayakları bağlı olarak yere uzatılmış olan Malko ile Sophia birbirlerine sokuldular. Belki de birlikte geçirecekleri son saatlerdi bunlar.

XIV. BÖLÜM

Malko yakasına yapışıp kendisini ayağa dikmeye çalışan ellerin temasıyla sıçrayarak uyandı. Bu kez sonunun geldiği kesindi.

Kali'nin ortadan kaybolmasından hemen sonra uyumuştı. Debelenmeye çalıştı, ama el ve ayakları bağlı olduğundan başaramadı.

Dört militan onu yakapaça çimenlikten geçirerek idam sehpasının merdivenlerine göturdüler.

Kali yine ortaya çıkmıştı. Yüzünde bir rahatlama, gözlerinde tuhaf bir parlaklık vardı. Küçük grubu peşlerinden izledi. Bu arada Sophia'yı da sürükleyerek getiriyorlardı. Kali bir emir verdi. Sophia'yı Malko'nun önüne geçirdiler.

Genç kontes ilk kurban olacaktı.

Genç kadını taş zemin üzerinde diz çökmeye zorladılar. Malko içinin ezildiğini hissetti. Birkaç saniye sonra kanlar içinde bir et yığını olacaktı bu güzel kadın.

CIA'ya, İndonezyyalılara, Kali'ye ve ihtilal yapmaya kalkan deli Başkana lanetler savurdu. Ama artık çok geçti. Kali yaklaştı ve adamlardan birinin palasını aldı. Sonra Sophia'yı saçlarından tutarak başını arkaya atmaya zorladı.

Sophia'nın bakışları uzaklara çevrilmişti.

Kadının bu sakin halini gören Kali dudaklarını kulağına yaklaştırarak palayla karnını açacağını ve içine canlı bir kedi koyacağını anlattı. Kedinin tırnaklarını hisse-

derek ölecekti.

Malko ölümden kurtulmak için umutsuzca çareler arıyordu. Her şey an meselesiydi. Muhteşem belleği saat gibi işliyor, İndonezya'ya geldiğinden bu yana yaşadığı olayları tek tek gözden geçiriyordu. Fakat korkunun yarattığı şok, istediğini bulmasını zorlaştırıyordu. Bilinçaltının bir köşesinde deneyebileceği bir şeylerin var olduğunu biliyordu.

Ama bunun ne olduğunu bulup çıkaramıyordu.

Kali'nin elindeki pala kalkıp da Sophia'ya ineceği sırada var gücüyle bağırdı:

— Kali, Kali, oyunu kaybettiniz artık! Başkan artık sizi istemiyor. Yerinize başka birini buldu.

Bir anda aklına uçaktaki hostesin söyledikleri gelmişti. Genç hostes "Başkanın bir zamanlarki karısı" demişti. Kali'nin bu durumdan haberi varsa, Malko'nun ruhunu Tanrı'ya teslim etmekten başka çaresi kalma-yacaktı.

Kali'nin elindeki pala bir an havada asılı kaldı, sonra yavaşça yere indi. Kali, Sophia'yı bırakarak Malko'nun yanına geldi. Kadının suratı allak bullaktı. Malko bir an kadının öfkelenip kendisini bıçaklayacağını sandı.

Ama öyle olmadı. Kali buz gibi bir sesle:

— Ne dediniz? diye sordu.

Malko ipnotize etmek ister gibi gözlerini gözlerine dikti.

— Artık bir rakibiniz olduğunu söyledim, dedi. Uzun zamandan beri Başkan karısı değilsiniz....

Hostesin anlattıklarını kelimesi kelimesine tek tek tekrarladı. Kali'nin yüzü ürkütücü bir

ifadeye bürünmüştü. Bakışları kin ve nefret doluydu. Malko iyi iş yaptığını hissetti. Ama bunun sonu neye varacaktı?

Kadın ayağını yere vurarak:

— Yalan bu! dedi. Seni geberteceğim.

Ama yerinden kımıldamadı. Malko'nun bilmediği bir şey vardı. Kali rakibesi Dewa'dan haberdardı. Birkaç ay önce Başkana gürültülü bir kıskançlık sahnesi oynamış ve o kadını görmesini yasaklamıştı. Başkan da sözünü tutacağına dair bütün değerleri üzerine yemin etmişti.

Yani, hiçbir şeye yemin etmemiştir!

Malko'nun söyledikleri şimdi bir gerçeği ortaya çıkarıyordu: Başkan ona yalan söylemişti. Dewa son derece genç ve güzel bir kızdı. Başkanın ondan vazgeçmesi pek kolay değildi. Nitekim de öyle olmuştu. Bu sarışın Avrupalı uydurmuyordu.

Kali dayanılmaz bir kuşkunun tutsağı oldu. Başkanın ihtilali başlatması için kendisini Bali'ye göndermesinin başka amaçlar taşıdığını düşünüyordu. Başkan çok kıskançtı ve onu hiçbir zaman yanından uzaklaştırmamıştı. Oysa şimdi Bali'deydi.

Ya her şey kuşkulandığı gibiyse?

Gücü ancak Başkanın gözdesi olduğu sürece vardı. Aklından kendisinden nefret eden saray erkanını geçirdi. Tek başına kalınca fazla yaşayamazdı. Kali düşmanlarına hiç acıamazdı. Şimdi ise, onların hepsini öldürtmediğine pişmandı.

Bakışlarını Malko'ya çevirdiğinde soğukkanlılığını yine kazanmıştı. Küçük beyninde yeni bir plan oluşuyordu.

Malko'nun bu durumda kendisine yardımcı

dokunabilirdi. Ama bu anlattıkları kendi uydurmalarıysa, canına okuması için yanında bulunması yerinde olacaktı.

Adamlarına bir emir verdi.

Militanlar hemen Malko'yu idam sehpasından uzaklaştırdılar. Malko bağırdı:

— Sophia'yı da getirin.

Kali omuz silkti. Şu anda o kadınla ilgilenecek durumu yoktu. Ama militanlar onu aldılar ve Malko'nun yanına attılar.

— Neler oluyor? dedi Sophia. Bize işkence mi yapacaklar?

Malko kulağına eğilerek fısıldadı:

— Hayır. Aklıma bize zaman kazandıracak bir fikir geldi ve onu uyguladım. Belki de hayatımız kurtulacak.

Kali gözden kaybolmuştu. Hayalkırıklığına uğrayan militanlar dağıldılar. Şenlik şimdilik sona ermişti.

*
* *

Kali duyduğu öfke ve kinden boğulacak gibiydi. Kulübeye girer girmez kendine çay hazırlatmış, ama henüz elini bile sürmemişti. PKI şeflerine beyazların Denpasar'da idam edilmeleri gerektiğini anlatmış ve buna neden olarak da orada daha büyük bir kalabalığın olduğunu ileri sürmüştü.

Aslında, bütün bunların tek nedeni içine korku tohumlarının atılmış olmasıydı.

Başkanın çevresinde kendi adamları da vardı. Ama bu alçaklar da ona bir şey söylememişlerdi. Yoksa artık gerçekten mi gücünü yitirmişti? Artık ondan korkmuyorlar mıydı? Kali delirecek gibiydi. Gerçeği bir an

önce öğrenmek istiyordu ve Bali'ye çakılıp kalmıştı. Düşündükçe atlatıldığına daha çok inanıyordu.

Başkan kıskançlık sahnelerinden hiç hoşlanmazdı.

Oynanan bu oyunun nedeni de buydu işte. Onu kandırarak Bali'ye göndermiş, sonra da kendine körpecik, eli henüz kana bulanmamış bir kızı ziyafet çekmişti. Kali çökmüştü.

Durumu ortaya çıkarmanın tek yolu Başkanı aramak ve Bali'de durumun iyi olduğunu bildirerek yanına döneceğini söylemekti. Bu arada rakibesi Dewa'dan hiç söz etmeyecek ve Jakarta'ya adım atar atmaz onu kendi elleriyle gebertecekti.

Ama Jakarta ile ertesi günden önce ilişki kuramazdı. Ancak bu görüşmeden sonra rahatlayacağına inanıyordu.

Bangli PKI şefi Kali'yi ziyafete davet etti. İndonezyalı kadın biraz olsun rahatlamıştı. Bu işi halleder halletmez, o iki beyazın gırtlığını kendi kesecekti. Birden, içini yine sıkıntı bastı..

Ertesi sabaha kadar önünde çok uzun bir gece vardı.

*
* *

Malko ile Sophia'nın bulunduğu yer zifiri karanlıktı. Onlara yiyecek getirilmemişti. Getirilse de neye yarardı ki bu? Onlar yaşayan ölülerdi şu an. Kendilerine ayrılacak pirince yazık olurdu.

Kapatıldıkları kulübenin önünde, cellatlardan biri nöbetçiye dert yanıyordu. Günde yirmi saat çalıştığını ve ancak dört, beş saat uyuduğunu ileri sürüyordu.

— Bunca çalışmaya haksızlık bu, diyordu. Piriñ istihkâmı iki katına çıkarmalılar.

— Haklısın, diye onayladı nöbetçi.

Kulübede zaman geçmek bilmiyordu. Bangli yavaş yavaş uykuya daldı. Vahşet duruldu.

Malko, Sophia'nın yanına yuvarlandı. Kadın korku içindeydi, ama bunu gözlerinden anlamak imkânsızdı.

Malko ona umut etmesini söylemeye cesaret edemiyordu. Kurtulmaları için bir mucize gerekiyordu. Girişimiyle ancak kısa süreli bir zaman kazanmışlardı. Bunun ardından işkenceler yine başlayabilirdi.

*

* *

Mercedes'ini çukur dolu yolda hızla süren Kali durmadan küfrediyor, aklına gelen herkese lanetler savuruyordu. Korku ve kin tüm benliğine hakimdi, ama yine de kafasında özel bir duyguya yer bırakmıştı: İntikam. İntikamını almalı ve ona çektirenleri ödetmeliydi.

Kocasıyla yaptığı konuşma kelimesi kelimesine aklındaydı. Özellikle de uzun süreli suskunluğu. Jakarta'ya döneceğini bildirdiğinde, karşı taraftan bir süre ses gelmemiş, sonra onun Bali'de kalmasının şimdilik daha uygun olduğu ileri sürülmüştü.

Kocası başından savmak istediği generallerine söylediği sözleri tekrarlamıştı ona da.

Kazandığı başarıyı övmüş, ona güvendiğini ve onu çok güzel bulduğunu söylemiş ve bu başarısına karşılık vermek istediği hediyeği şimdiden seçmeye çalıştığını bildirmişti. İri bir

zümrüt alacaktı ona.

Kocası konuşurken Kali'nin gözleri önünde Dewa'nın hayali hiç eksik olmamıştı. Kocasının zümrüt hediye hakkında söyledikleri doğruydı. Ama bunu ona değil, öteki kariya alacaktı.

Bunu sezdiğinde Kali patlamış, telefonda küfretmeye başlamıştı. Rakibesi hakkında ağza alınmayacak sözler söylemiş, kocasına lanet etmişti. O sinirlendikçe kocası alttan almış, ona kendisini sevdiğini söylemişti. Ama Kali onun bu kez yalan söylediğinden emindi. Kocasının yalan söylediği zamanlardaki ses tonunu çok iyi tanırdı.

Küfürlerinin doruğa çıktığı bir sırada telefonu Başkanın suratına kapamıştı.

Bu hareketi yaptıktan birkaç saniye sonra da kendi ölüm fermanını imzaladığını anlamıştı. Başkan böylesine kinle dolu bir kadını hayatta bırakmazdı. Özellikle de bir başkasını sevdiği sırada. Kali kapana kısılmış gibiydi. Mücevherleri, parası, diplomatik pasaportu Bogor'daydı.

Öfkeden ağlamaya başladı. Başkanın gözünü korkutmuştu. Bu durumda adamın harekete geçmesi an meselesiydi.

Öyleyse onun da boş durmaması gerekiyordu. Ona yaptıklarını ödetecekti.

*

* *

Malko Kali'nin karşısında ayakta duruyordu. Görünüşte İndonezyalının farklı bir yanı yoktu. Herkese üstten bakan, soğuk ve asil görünümlüydü. Ama dikkati çeken çok ufak bir ayrıntı vardı: Gözlerini sürekli olarak

Malko'dan kaçırıyordu.

Ama konuştu mu, yine kendinden emin bir havaya bürünmesini çok iyi beceriyordu.

Malko'ya dönerek:

— İdamınızı şimdilik geri bıraktım, dedi. Denpasar'a götürülecek ve orada idam edileceksiniz...

Malko sevincini saklamakta güçlük çekti. Umud verici bir haberdirdi bu.

— Ya Sophia?

Kali umursamaz bir tavır takındı.

— Kontes Sophia bugün idam edilecek.

— Öyleyse beni de onunla birlikte öldürün, dedi Malko.

Bu sözü Frank Thorpe duysa, şaşkınlıktan sigarasını yutardı! Ajanların hayatında duygusalığa yer yoktu. Mesleğin ilk kuralı buydu.

Kali oralı olmadı.

— Size fikrinizi soran olmadı. Öldürülmesi için emir verdim bile.

Malko'nun midesi kasıldı. Kali her şeyi yapacak huyda biriydi. Onunla burada gevezelik ederken genç kadını öldürtür, sonra da cesedini önüne atıverirdi.

Birden, Malko son derece öfkelenirdi.

— Bana ihtiyacınız olduğunu biliyorum, diye bağırdı. Öyle olmasa, beni çoktan öldürtürdünüz. Eğer o kadını öldürtecek olursanız, en büyük düşmanınız ben olacağım. Bunu böylece bilirsiniz.

— Kes sesini! Yoksa seni de gebertirim. Benim kimseye ihtiyacım yok. Ben Başkan karısıyım.

*

**

Son cümleyi istemeden ağzından kaçırmıştı.

Malko kadının bundan hiç de emin olmadığını farketmekte gecikmedi. Kali'nin elleri titriyordu. Kısa bir sessizlikten sonra, konuşmaları anlamadan dinleyen Tamillerden birine dönerek bir şeyler söyledi. Adam hemen dışarı fırladı. Kali Malko'ya döndü.

— O kadını da Denpasar'a götüreceğiz. O da sonra idam edilecek.

Sophia şimdilik kurtulmuştu.

— Benden istediğiniz nedir? diye sordu Malko.

Kali tereddüt etti. Korkudan değil de gururdan susuyordu.

*

**

— Gerçekten CIA ajanı mısınız? Bu kadın gibi bir maceraperest değil misiniz?

Sesi sakinleşmişti.

— Burada CIA adına görev yapıyorum, dedi Malko.

Kali bir an sustu, sonra devam etti:

— Size Endonezya ordusunda PKI'ya kayıtlı subayların listesini versem, patronlarınız ilgilenirler miydi? Başkan yeşil ışık yaktığı anda başkaldıracakların tümünün listesi, ne dersiniz?

Malko sıçradı. Bu bir tuzak da olabilirdi, ama kadının gerçeği söylediğinden emindi.

— Bunu niye yapıyorsunuz?

Kadın omuz silkti.

— Nedenini bana bırakın da sorumu cevaplayın. Bu liste ilginizi çeker mi?

— Elbette, dedi Malko temkinli davranarak. Ama bunun doğru olduğunun kanıtlanması şartıyla. Peki, karşılığında ne istiyorsunuz?

Kadın yine şeytanca güldü.

— İki yüz bin dolar ve bir pasaport... Ayrıca, beni bu ülkeden çıkarmanızı.

Malko süratle düşündü. Hazırlanan komployu hâlâ engelleyebilirdi. CIA'ya bağlı subayların varlığını hatırladı. Bunlardan biri de General Unbung idi.

— Bu pazarlık gerçekleşebilir, dedi Malko. Karşılığında Bayan Sophia'yı da istiyorum.

— Para ne zaman elime geçecek?

Malko gülümsedi.

— Şu an bu parayı nereden bulacağımı bilsem bile size tek kuruş vermezdim. Parayı bu ülkeden çıktıktan sonra alacaksınız...

Kali öfkeden kıpkırmızı kesildi.

— Bana güveniniz yok mu?

— Biz kimseye güvenmeyiz, dedi Malko.

— Sizi geberteceğim, diye bağırdı Kali. Ben bu işten kendi başıma sıyrılacak kadar güçlüyüm hâlâ. Listeye para verecek başkaları da bulunur...

Bir emir verdi. Nöbetçi dipçik darbeleriyle Malko'yu dışarı çıkardı.

Malko dipçik darbelerini farketmedi bile. Kali onu kurşuna dizemezdi. Ona ihtiyacı vardı. Aralarında ölümüne bir poker oynanıyordu.

Malko önce kendi hayatını ve Sophia'nın hayatını kazanmıştı. Şimdi son eli oynayıp görevini başarıya ulaştırmaya çalışacaktı.

XVII. BÖLÜM

Kali'nin avucunda sımsıkı tuttuğu bir telgraf vardı. Telgraf Başkanın adamlarından biri tarafından Kali'nin dostu olan valiye gönderilmişti. Tabii, vali hâlâ dostuysa şu an. Havaalanında kendisini almaya gelen askeri bir uçak bekliyordu. Uçakta güvenliğini sağlayacak üç "goril" vardı.

Kali harekete geçmek için çok az vaktinin kaldığını biliyordu. Başkanın gorillerinin eline düştüğü taktirde öldürüleceğinden emindi.

Koşarak kulübeye daldı. Malko sıçrayarak gözlerini açtı. Hava hâlâ karanlıktı. Köşede yatmakta olan PKI'li nöbetçi gözlerini ovuşturarak kalktı ve Kali'yi selamladı.

Kali Malko'nun önüne dikildi.

— Teklifimi düşündünüz mü? dedi. Daha fazla sabrım kalmadı....

Sinirli ve ürkek görünüyordu.

Malko neler olduğundan habersizdi, ama Kali için işlerin terse döndüğü bir gerçektir.

— Önce bizi çözün, dedi Malko.

Kali nöbetçiye bir göz attı. Adam yine uyukluyordu.

— Şimdi olmaz. Önce paradan söz edin.

— Yanımda para yok, dedi Malko. Ama parayı alacaksınız. Washington ile temas kurar kurmaz...

Kali inanmış görünüyordu.

— Size inanmak isterim. Ayrıca, beni bu ülkeden çıkaracağınıza da söz verin.

— Eğer mümkün olursa, çıkartırım.

Sophia atıldı.

— Bu orospuya yardım etmemelisin.

Kali bir sıçrayışta Sophia'nın karşısına dikildi ve kasıklarına bir tekme savurdu. Sophia inleyerek çöktü.

— Onu geberteceğim, diye fısıldadı Kali.

— O ölürse, anlaşılmamız bozulur, dedi Malko.

Kali bir an düşündü, sonra:

— Beni buradan çıkaracağınıza nasıl inanacağım! dedi.

— Ben yalan söylemem, dedi Malko. Özellikle de kadınlara. İstedığınız parayı alacaksınız ve ülkeden çıkmanıza da yardım edeceğim. Ama bana bunda yardımcı olmalısınız.

Hava aydınlanmaya başlıyordu. Kali uymakta olan nöbetçiye baktı.

— Kabul, dedi.

Yavaşça nöbetçinin arkasına geçti, belinden çektiği bıçağı bir hamlede adamın kalbine sapladı.

Nöbetçi birden sarsıldı, sonra elindeki otomatik silahı bırakarak yana devrildi. Göğsü bir anda kan içinde kalmıştı.

Malko derin bir soluk aldı. Kali artık geri dönemezdi.

Sonra elindeki bıçakla Malko'nun ve Sophia'nın iplerini kesti. Kontes bileklerini ovuşturarak Kali'ye baktı. Malko bir an onun Kali'nin üzerine atlayacağını sandı.

— Sophia, dedi, Bali'de kaldığımız sürece ölüm tehlikesiyle burun burunayız, dedi. Şahsi kinlerinizi sonraya bırakın ikiniz de.

— Onu hiç unutmayacağım, diye fısıldadı kontes.

— Buradan arabamla kaçacağız, dedi Kali. Denpasar'a kadar sorun çıkmaz. Ondan sonra da planım herhalde yürür....

Kali kulübeden çıktı. Onu Malko ile Sophia izledi. Araba biraz ilerleydi. İki Avrupalı arkaya, Kali de direksiyona geçti.

Hareket ettiler.

Beş yüz metre ötede barikat vardı. Yol üzerine bir sürü militan çıktı. Fakat Kali'yi tanıır tanımaz hepsi kenara çekildi. Arkadaki-lerin kim olduğuna bakmamışlardı bile.

Kali barikatı geçtikten sonra gaza bastı.

— Denpasar'dan nasıl çıkacağız? dedi Malko.

— Pilot bir arkadaşım var, dedi Kali.

Malko ile Sophia bakıştılar. Durum nasıl da değişmişti! Şimdi Kali de en az onlar kadar tehlikedeydi.

— İhtilal İndonezya'nın diğer kesimlerinde ne durumda? diye sordu Malko. PKI her yerde yönetimi elé geçirdi mi?

— Ne gezer! dedi Kali.

— Öyleyse bu durumda, sığınabileceğimiz tek kişi General Unbung, dedi Malko.

Kali merakla arkaya döndü.

— Onu nereden tanıyorsunuz?

— Bunun önemi yok. General hâlâ Moluques adalarında mı?

— Elbette, dedi Kali şeytanca bir gülümsemeyle. Oraya sevgili Başkanımızın emriyle gönderildi. Bir şeyden kuşkulanasını ve canımızı sıkmasını istemedik....

Malko generalin niçin uzaklaştırıldığını şimdi daha iyi anlıyordu.

— Bu durumda Moluques'a gideceğiz.

Havaalanına az bir mesafe kalmıştı.

Havaalanı binasının önünde birçok askeri kamyon vardı, ama görünürlerde kimse yoktu. Askerler uyuyor olmalıydı. Alan dört gündür kapalıydı.

Kali binanın çevresini dönüp kontrol kulesinin biraz ilersinde duran çift motorlu Beechcraft'a doğru yöneldi.

— Tamam, bizimki orada, dedi Kali derin bir soluk alarak. Onu uyandıracağım.

Uçağın arka tarafındaki ahşap kulübenin önünde durdular. Kali arabadan inip kapıya gitti. Malko ile kontes arabada kaldılar. Malko elindeki silahla kendini emniyette hissediyordu. En azından kendisini tavuk gibi boğazlamalarına göz yummayacaktı....

Kali kapıyı çaldı. Birkaç saniye sonra kapı aralandı. Genç bir adam çıktı. Kali'yi içeri çekip kapıyı kapadı. Sophia Malko'ya döndü:

— Ne çeviriyor bunlar içerde?

Malko omuz silkti.

— Ona ne kadar ihtiyacım varsa, onun da bana var.

Birden, omuzlarında genç kadının sivri tırnaklarını hissetti.

— Benim için yaptıklarını asla unutmaya-
cağım, dedi kontes.

— Henüz kurtulmuş değiliz.

Kapı açıldı. Dışarı üniformalı bir adam çıktı. Kali arkasındaydı. Subay merakla onları süzdü. Siyah saçlı genç biriydi bu.

— Çabuk, dedi. Acele etmeliyiz. Diğer subaylar Denpasar'da. Her an gelebilirler.

— Moluques'a gidecek kadar yakıtınız var mı? dedi Malko.

Pilot başını salladı.

— Ne gezer! Şu an yakıt ikmali yapmamız

da imkânsız. Bunun için validen yazılı emir almak gerekir.

— Peki eldeki yakıtle o yönde nereye kadar gidebiliriz?

Subay biraz düşündü, sonra:

— Makassar, dedi. Oraya zor ineriz.

— Ne yapalım, dedi Malko, biz de Makassar'a gideriz.

Pilot uçağa girdi. Bitmez gibi gelen on dakikanın sonunda dışarı çıktı.

— Siz odama girip bekleyin, dedi. Ben motorları kızdıracağım. Havalanmaya hazır olunca sizi çağırırım. Ne yaptığımı merak edip bir gelen olursa sizi görmemeli.

Pilotun isteğine uyarak kulübeye girdiler. İçersi ter kokuyordu. Malko elindeki silahı sıkarak beklemeye başladı. Heyecandan avuçları terlemişti.

Küçük pencereye yaklaşarak uçağı seyretmeye başladı.

Sol pervane birkaç dönüşten sonra hızlandı ve küçük kulübeyi titreterek çalışmaya başladı. Hemen arkasından sağ motorun pervanesi de döndü. Ama bu düzenli çalışmıyordu. Nitekim, biraz sonra durdu. Pilot birkaç marşa basıştan sonra tekrar aldı.

Motorlar kızmaya başlamıştı. Birden sağ motor yine durdu.

Kali bir küfür savurdu. Sophia ile Malko birbirlerine bakarak aynı şeyi düşündüler.

Sonunda, sağ motor da çalıştı. Bir süre sonra pilot gaz keserek yere atladı ve koşarak kulübeye geldi. Motorların sesi kimsenin merakını çekmemişti.

Pilot içeri girer girmez:

— Ne olup bittiğini bilmiyorum, ama sağ

motorun devri çok düşük. Ayar yapılmamış.

— Tamiri mümkün mü?

Soruyu Sophia sormuştu.

— Zaman ve malzeme gerek, dedi pilot.

— Peki, gidemeyecek miyiz? diye sordu Malko.

Pilot bakışlarını onlardan kaçırmaya çalışıyordu.

— Gidebiliriz, dedi. Ama ancak iki kişi alabilirim. Yoksa havalanamayız. İki kişi bile tehlikeli, ama...

Kulübede bir ölüm sessizliği oldu. Malko Kali'ye, o da Sophia'ya baktı. Kontes sarardı. Malko'nun Kali'ye, onun da Malko'ya ihtiyacı vardı. Bu durumda kurban edilecek kişi belirlenmiş oluyordu.

Sophia tek kelime etmeden Kali'nin üzerine atıldı.

Saldırı o kadar ani oldu ki, Kali boynuna geçen parmaklardan kendini kurtarmaya vakit bulamadı. Yalnızca, Alman dilberin saçlarını yakalamakla yetindi...

Sophia Kali'nin boynunu öldürmek amacıyla sıkıyordu. Kali'nin gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi.

Subay yatağın altına uzandı ve elinde bir Tokarev ile doğruldu.

Kadınların silahı görececek halleri yoktu. Malko elindeki silahı kurarak İndonezyalı subaya çevirdi.

— Siz karışmayın. Bırakın, kozlarını paylaşınlar.

Kadınlar hâlâ birbirlerine sarılı durumdaydılar. Ölmek üzere olduğunun bilincine varan Kali, bütün gücünü toplayarak Sophia'nın kasığına müthiş bir diz çıkardı.

Sophia iki kat olarak parmaklarını rakibinin boğazından çekti. Soluk almak ister gibi ağzını açmıştı. Kali fırsatı kaçırmadı. Masanın üzerinde duran ağırca bir sürahiyi kaptığı gibi Sophia'nın başına indirdi.

Sophia bir an ayakta kaldı, sonra kendinden geçerek yere yığıldı. Kali sırtını duvara vermiş, düşmemeye çabalıyordu.

Subay elindeki Tokarev'i yatağın üzerine atarak ileri fırladı ve Kali'yi düşmeden önce belinden tuttu. Sonra kapıyı açarak onun uçağa ilerlemesine yardım etti.

Malko, elinde silah, arkalarından gidiyordu. Uçağa ulaştıklarında Kali'yi kanada çekip uçağa sokmaya çalıştılar. Kadın her seferinde kayarak düşüyordu.

Malko kanada tırmanıp Kali'yi çekmeye karar verdi. Yukarı çıktığında silahı uçağın koltuğuna attı ve pilota Kali'yi kaldırmasını söyledi.

Tam o sırada kulübenin kapısı açıldı ve Sophia görüldü. Uyurgezer gibi ilerliyordu ve elinde subayın Tokarev'i vardı.

Malko kendi silahını almak istedi. Başını eğdiği anda peşpeşe üç patlama duyuldu.

Göğsünden vurulan pilot sendeledi. Uçağın kanadına tutunmak istedi, başaramadı. Yere yığıldı. Malko gırtlığına bir yumrunun yerleştiğini hissetti.

Bali'de kapana kısılmışlardı.

XVII. BÖLÜM

— Sen delinin tekisin! diye bağırdı Malko. Bağlanması gereken bir zırdeli.

Silahlı almaktan vazgeçerek kanattan aşağı atladı ve Tokarev'in karşısına dikildi. Öfkeden kuduruyordu. Bir an Sophia'nın kendisini de öldüreceğini sandı. Sophia acımasız bir tavırla gülümsüyordu.

— Ben uçak kullanmasını bilirim, dedi buz gibi bir sesle. Atla uçağa. Hemen havalanacağız.

Malko şaşkınlıktan cevap veremedi. Genç kadın yalan söylüyor olamazdı. Durup dururken intihar edecek hali yoktu ya!

Sophia pilotun cesedinin yanından geçti, silahı beline soktu ve uçağa girdi. Kali onu görünce vahşi bir çığlık attı ve koltuğundan kalkmak istedi.

Malko elini omzuna koyarak durdurdu onu.

— Uçak kullanmayı biliyormuş. Hayatımız onun elinde... Korkacak bir şey yok.

Sophia pilot koltuğuna oturmuş kalkmadan önce son kontrolleri yapıyordu. Sonunda, gaz kolunu ileri itti. Sağ ve sol pervaneler hızlandı ve Beechcraft ilerlemeye başladı.

Hiçbir sorun çıkmadan pist başına geldiler. Sophia Malko'ya eğildi.

— Havalanınca iniş takımlarını el pompasıyla içeri alacaksın, dedi. Gözün devir saatinde olsun. Eğer üç ben iki yüz devri aşamazsak pist sonundaki hindistancevizi ağaçlarına çarparız.

Onca heyecana rağmen, Malko şu an kendini son derece sakin hissediyordu. Kısmette Bali'de ölmek varsa, elden ne gelirdi!

Gri beton pist uçağın altında kaymaya başlamıştı. Malko gözlerini devir saatine dikerek saymaya başladı: 2800, 2850, 2900, 3000, 3100.

Ve 3200...

Sophia kuyruğu kaldırmak için lövyeyi ileri itti. İbre hâlâ aynı rakamı gösteriyordu. Malko başını kaldırdı. Hindistancevizi ağaçları gitgide yaklaşıyordu. Sophia lövyeye sımsıkı sarılmış, sanki uçağı bilek gücüyle havalandırmaya çalışıyordu.

Malko elinin ayağının kesildiğini hissetti. Ölüm kaçınılmazdı artık. Önlerindeki ağaçlardan oluşma yeşil duvara beş yüz metre kalmıştı ve tekerlekler hâlâ pistten kesilmemişti.

Birden, Beechcraft hafifçe sallandı. Malko motor devrine baktı: 3500!

Sophia yavaş yavaş lövyeyi kendine doğru çekiyordu. Malko sevinçten çığlık atmak istedi. İniş takımları ağaçların iki metre üstünden geçti. Uçak yana yatarak denizin üstüne doğru yükseldi. Biraz sonra da kumsal altlarında kaybolup gitti.

Uçak batıya doğru yükselerek ilerliyordu.

Şu an için kurtulmuşlardı. Kali hiç sesini çıkarmamıştı.

Sophia uçağı çok sakin bir biçimde kullanıyordu. Yüzündeki kanları silerek Malko'ya döndü.

— Pilotu öldürmek zorundaydım, dedi. Uçağı ben de kullanabileceğime göre, Bali'de kalmam düşünülemezdi. Seçim şarttı: Ya pilot, ya da ben ölecektim.

Malko cevap vermedi. Genç kadın haklıydı. Konuyu değiştirmek için:

— Makassar'a ne kadar zamanda varırız! diye sordu.

Sophia omuz silkti.

— Oraya varabileceğimizden de emin değilim. Hava raporundan, dolayısıyla rüzgâr hızından haberim yok ve radarlar nedeniyle üç bin ayakta uçmak zorundayım. Bana yardımcı olacaksın. Her yarım saatte bir benzin göstergesini kontrol ederek ne kadar harcadığımızı hesapla. Böylece ne durumda olduğumuzu anlarız.

— Timor'a varamaz mıyız?

— Bu imkânsız.

Sophia kendini uçağın yönetimine verdi. Bali adası bulutların ardında kaybolmuştu. Şimdi Celebes Denizi üzerinde uçuyorlardı.

Bir saat sonra Malko göstergeleri kontrol etti ve yakıt hesabı yaptı. Sonuç fena gözüküyordu. Makassar'a varacak olurlarsa, kurtulma şansları artacaktı. Sophia profesyonel bir pilot gibiydi.

Malko birden çok yorgun olduğunu hissetti. Kali uyuyordu. Temkinli biri olmasına rağmen, yorgunluğa yenik düşmüştü. Malko, Sophia'yı hayretle seyretti. O ölüm kavgasından sonra, nasıl oluyor da bu kadar diri bir halde uçak kullanabiliyordu.

Kadın sanki çeliktendi.

Onun bir an şatosunda siyah bir tuvalet içinde konukları karşılayışını hayal etti.

Sonra, bu düşünceyi kafasından kovdu. O bir kobra idi ve kobra da siyah gece elbiseleri giymezlerdi!

O sırada Kali kımıldadı ve gözlerini açtı.

Yüzünü buruşturarak öne eğildi.

— Bana telsizin kulaklığını verin, dedi. Bizi arayıp aramadıklarını öğrenmeliyiz.

Havalandıklarından bu yana Sophia telsize elini bile sürmemişti.

Kali'nin fikri uygundu. Telsiz konuşmalarını dinleyerek kaçtıklarının farkına varıp varmadıklarını öğrenebilirlerdi.

Malko kalktı, ikinci pilot koltuğunu Kali'ye bıraktı.

Kali gözlerini ufka dikmiş, kulaklıktaki konuşmaları dinliyordu. Bütün frekansları sırasıyla deniyor, kendileri hakkında bilgi edinmeye çalışıyordu.

Neden sonra:

— Makassar ile Surabaya'yı dinledim, dedi. Anormal bir durum yok. Bali alarm vermiş bile olsa, bizim Timor ya da Avustralya'ya gittiğimizi sanmışlardır.

Kulaklığı bırakıp arkaya geçti. Malko yerini aldı.

— Pilot bröven olduğunu bilmiyordum, dedi Sophia'ya.

Sophia gizemli bir biçimde gülümsedi.

— Bildiğim daha birçok şey vardır benim.

Sessizlik çöktü. Sophia yoğun bulutlara girmemek için biraz yükseldi. Sağ motor hâlâ iki bin devri geçmemişti. Diğer bir deyişle, tehlikeli biçimde ısıniyordu.

*

* *

Birden, sol motorda bir kesiklik oldu.

Sophia uçağı sertçe dikerek birkaç saniye aşağı doğru pike yaptı, sonra lövyeyi çekerek düzeltti. Her şey yoluna girmiş gibiydi.

Fakat, beş dakika sonra sağ motor sorun olmaya başladı. Sophia Malko'ya döndü.

— Makassar'a ulaşamayacağız. Her saniye irtifa kaybediyoruz.

Malko altlarında uzanan denize baktı. Metrekarede iki yüz elli köpekbalığı vardı.

— Daha ne kadar uçabiliriz?

— On beş, yirmi dakika. Yakıt pompaları deponun dibini emdiklerinden tortu alıyor ve tıkanıklık yapıyor. Motorların teklemesi bundan...

— Neredeyiz şu an?

— Birkaç yüz millik bir mesafemiz kalmış olmalı. Nerede olduğumuzu tam olarak kestiremem, çünkü rüzgârın durumunu bilmiyorum.

— Yapabileceğimiz bir şey yok mu?

Sophia dudaklarını ısırды.

— Tek şey var. Mümkün olduğunca yükselmek ve planör uçuşu yapmak. Makassar'ı görür görmez süzülürüz. Tabii görebilirsek...

— Deneyelim, dedi Malko.

Sophia lövyeyi çekti, gaz verdi. Beechcraft hızla altı bin ayağa tırmandı.

Bir süre öyle uçtular. Sonra, sol motor tekledi, aksırdı ve sonunda tamamen durdu. Benzin göstergesi sıfırdıydı.

Beechcraft şimdi tek motorla uçuyordu, ama her an irtifa kaybediyorlardı. Malko önlerindeki bulutların arasından bir şeyler görmeye çabalıyordu. Birden, ön tarafta sağda bir karaltı farketti.

— Şuraya bak! dedi Sophia'ya.

Genç kadın uçağı sağa yatırdı. Kali pencereden baktı.

— Orası Sulawesi, dedi.

Tam zamanında görmüşlerdi. Sağ motorda üç dakikalık yakıt kalmıştı.

*

* *

Makassar, yemyeşil ormanın ortasında sarımsı bir leke gibiydi. Uçak iki bin ayakta uçuyordu. Kali:

— Pist kentin doğusunda, dedi.

Sophia pisti görebilmek için biraz daha alçaldı. Pisti bulamazsa felaketleri demektir.

*

**

Birden, pist bulut kümelerinin ardında belirdi. Aşağıda yarım düzine kadar uçak vardı. Bunlardan ikisi, Garuda Hava Yolları'ninkiydi. Sophia Malko'ya dönerek:

— Kontrol kulesini aramayacağım, dedi. Bir sürpriz yapalım onlara.

Hepsi soluklarını tutmuşlardı. Uçak yüz ayakta ağaçları yalayarak uçuyordu. Pisti karşılarında bulduklarında Sophia gazı kesti. İniş takımları beton yola değdi. Birkaç kez zıpladılar ve piste tam anlamıyla oturdular.

Malko derin bir soluk alarak arkasına yaslandı.

Sophia havaalanı binasına doğru ilerliyordu.

Binanın yakınlarında durduklarında hangarların birinden çıkan bir Jeep onlara doğru gelmeye başladı.

Malko elini silahına attı. Fakat Kali silahı Malko'dan aldı.

— Bunu bana verin. Siz İndonezyaca bilmiyorsunuz. Eğer bir aksilik olursa, hareket geçmekte gecikebilirsiniz. Sonra yabancıları

nız. Silahlı olmanız dikkati çeker.

Malko tereddüt ediyordu.

— Korkmayın, dedi Kali. Size ihtiyacım var. Bir kalleşlik yapacak değilim.

Malko istemeyerek boyun eğdi. Durum Rus ruletine dönüşmüştü.

Kali elinde silah, kanattan aşağı atladı. Onu Malko ile Sophia izledi.

Jeepten iki subay çıktı. Kali onlara otoriter bir tonla bir şeyler söyledi. Adamların tavırları hemen değişti. Kali'nin önünde saygıyla eğildiler. Kali Jeepe atlayarak Malko ile genç kadını çağırdı.

— Subaylara telsizimizin bozulduğunu söyledim, dedi. Manado'ya gitmek istediğimizi, ama yakıt ikmali yapmak zorunda olduğumuzu bildirdim.

Malko'nun içinde bir huzursuzluk vardı. İşlerin bu kadar yolunda gitmemesi gerek, diye düşünüyordu. Diğer taraftan Kali'nin eski gücüne kavuştuğunu hissetmesi de işine gelmiyordu. Bundan yararlanıp onları güç bir durumda bırakabilirdi.

Kali bu düşüncesini sezmiş gibi bir açıklama yaptı.

— Bunların ne durumda olduğumdan henüz haberleri yok, dedi.

Jeep küçük bir binanın önünde durdu. İçeri girdiler. Biraz sonra bir er çay getirdi. Havaalanının askeri kısmında bulunuyorlardı.

İki subay ortalıktan kaybolmuştu. Kali silahı masanın üzerine koymuş, çayını içiyordu.

Malko uyumamak için büyük savaş veriyordu.

— Bali'de olanlardan haberleri yok mu?

diye sordu.

— Sanırım, dedi Kali. Adanın dört gündür her tarafla ilişkisi kesikti.

Kapının önünde duran bir arabanın gürültüsüyle doğruldular. Pencereden baktıklarında araçtan beş subayın indiğini gördüler. İki onları karşılayanlardı. Yüzleri asıktı. Malko yaklaşan felaketi hemen sezdi.

— Dikkatli olun! diye fısıldadı.

Subaylar içeriye girdi, selam verdiler. İçlerinden en yaşlısı Kali'ye doğru ilerledi. Kali masanın üzerinde silahın namlusunu subaylara çevirmiş, parmağını da tetiğin üzerine koymuştu.

Subay Kali ile sıkılğan bir tavırla konuştu. Kali önce dinledi, sonra sert bir sesle cevap verdi. Subayın son derece canı sıkkındı. Kali Malko'ya döndü ve İngilizce olarak durumu açıkladı:

— Jakarta'dan emir aldıklarını ve beni Bogor'daki saraya götürmeleri gerektiğini söylüyor. Kocam hayatımdan endişe ediyormuş. Bizi askeri bir Dakota ile Java'ya götüreceklermiş...

Bal gibi bir tuzaktı bu. Subaylar gülümseyerek bekliyorlardı.

— Kabul etmezseniz ne olur?

— O zaman Makassar'daki bir otelde gözetim altında tutulacağız. Yani, birilerinin gelip bizi boğazlamasını bekleyeceğiz.

Odada gerilim artmıştı. Subaylar sabırsızlanıyordu. Kali ayağa kalktı ve şakin bir sesle karşısında duran subayla konuştu. Adam bir anda gevşer gibi oldu.

— Ne dediniz? diye sordu Malko.

Kali'nin yüzünde sevimli bir ifade vardı.

— Düşünceli kocamın beni böyle sevimli ve nazik subaylara teslim etmesine çok sevindiğimi ve kendilerini ilk fırsatta ödüllendireceğimi söyledim...

Kali "söyledim" kelimesiyle birlikte aniden döndü ve elindeki silahın horozunu kaldırdı.

— Eller yukarı, yoksa hepinizi gebertirim!

Şaşkına dönen beş subay emre hemen uydular. Böyle bir hareket beklemedikleri belliydi.

En yaşlı olanı bir şey söylemek için ağzını açtı, ama namlu hemen ona döndü.

— Kes sesini, yoksa tetiğe basarım!

Adam ağzını kapadı. Ölmeye hiç niyeti yoktu.

— Üzerlerindeki silahları alın, dedi Kali Malko'ya.

Malko iki dakikada söyleneni yaptı. Subaylar ellerini başlarının üzerine koymuşlar, korkulu gözlerle onları izliyorlardı. Kali Sophia'ya döndü.

— Onlarla ilgilenebilir misiniz? Biz uçağa yakıt koydurtalım.

Sophia silahı alıp masaya dayandı.

— Onlara dillerini bilmediğimi ve bu nedenle de ilk kımıldayanı vuracağımı söyleyin, dedi Kali'ye.

Kali söyleneni tercüme etti ve Malko ile dışarı çıktı.

Dışarı Bali'den daha sıcaktı. Alan boştu. İlerde yakıt tankerlerinin durduğu bir park vardı.

Kali Malko ile Jeepe bindi.

*

* *

Kali en öndeki yakıt kamyonuna yaklaştı.

Şoför ön tekerleğin dibinde uyuyordu.

Kali bir tekmede adamı uyandırdı.

— Araç dolu mu?

Şoför şaşkın şaşkın baktı.

— Evet, ama...

— Direksiyona geç ve şuradaki uçağa yakıt doldur. Acele et, hemen kalkacağız.

Malko silahını çekmeye gerek bile duymadı. Zavallı İndonezyalı emir almaya o kadar alışmıştı ki, hemen direksiyona geçti ve şoför mahallinde uyumakta olan arkadaşını uyandırdı. Malko onların yanına oturdu. Kali de Jeepe peşlerine düştü.

Yakıt uçağın depolarına akmaya başladığında Malko derin bir soluk aldı. Kali Jeepte nöbet tutuyordu. Bir çeyrek sonra Beechcraft'ın depoları dolmuştu.

— Dakota'ya da yakıt konacak mı? diye sordu asker.

— Sen git aracını doldur, dedi Kali.

Hortumları toplayan askerler işlerini bitirdikten sonra tankere atlayıp hareket ettiler.

Kali Jeepi çalıştırdı ve Sophia'yı bıraktıkları binaya doğru hareket etti.

Küçük oda bıraktıkları gibiydi. Herkes eski yerinde, kımıldamadan duruyordu. Subaylar mermer heykeller gibiydi. Kali, Sophia'nın elindeki otomatik silahı aldı.

— Ne yapmak istiyorsunuz? diye sordu Malko.

Kadın şaşırarak Malko'ya baktı.

— Onları öldürmeyecek miyiz?

— Buna gerek yok, dedi Malko. Pistteki iki avcı uçağını sabote edelim yeter. Bu adamların bize bir zararı dokunmadı ki!

Kali omuz silkti. Bu tekliften hoşlanmamış-

tı.

Malko Sophia'ya döndü.

— Sophia, Kali ile birlikte uçağa gidip motorları çalıştırın. Ben avcı uçaklarını haklayacağım. Kali, bu subayları buraya kilitleyeceğiz. Onlara söyleyin, biz havalanana kadar yerlerinden kıpırdamasınlar.

Kali istenileni tercüme etti. Binadan en son Malko çıktı, kapıyı kilitledi.

Alanın bir köşesinde duran iki avcı uçağı, Pasifik Savaşı'ndan kalma pervaneli iki Hellcat idi. Malko uçakların yanında durdu ve Beechcraft'ın çalışmasını bekledi.

Motorların çalışmasıyla birlikte de silahındaki kurşunları avcı uçaklarının motorlarına boşalttı. Beechcraft'ın gürültüsü silah seslerini örtmüştü. Sonra uçakların lastiklerine ateş ederek Jeepe atladi.

*
* *

Beechcraft pistte ilerlemeye başladığında beş subay kapıyı kırarak dışarı fırladı.

Geç kalmışlardı.

İki dakika sonra uçak hangarların üzerinden geçerek kuzeye yöneldi. Onu Dakota ile takip edemezlerdi. Bulundukları yere en yakın askeri üs beş yüz mil güneydeydi.

— Menado ne kadar mesafede? diye sordu Malko.

— Altı yüz otuz bir mil, dedi Sophia. Radara yakalanmamak için çok alçaktan uçmak zorundayız. Tehlikeyi göze alamam.

Malko, General Unbung'u düşündü. Adamı Menado'da bulamazlarsa işleri bitikti...

XVIII. BÖLÜM

Malko alnındaki teri sildi. Çalışan vantilatör içeriye ancak sıcak hava üflüyordu. Dışarda sıcaklık güneşte elli beş dereceydi.

Malko parmaklarını daktilonun tuşlarından çekerek Kali'ye döndü.

— Bu albayın adı nasıl yazılıyor?

Kali, albayın adını heceledi.

İki saatten beri bu küçük odadaydılar. Kapıda General Unbung'un altı paraşütcüsü nöbet tutuyordu. Kali söz verdiği gibi PKI yanlısı subayların listesini veriyordu. Malko bir yanlışlığa mahal vermemek için listeyi bizzat hazırlıyordu.

Uçakları Menado'ya öğleden sonra inmişti. Malko kendilerini hemen General Unbung'a götürmelerini istemişti askerlerden.

General Unbung dev gibi biriydi. Çıkkı elmacık kemikleri, zeki bakışları vardı. Malko'nun hikâyesini dinlemiş ve sonunda:

— Bali'de bir şeyler olduğundan kuşkulandı mıştım, demişti. Bazı telsiz konuşmaları kaydettik. Jakarta'dan hiç ses çıkmıyordu. Fakat sizin kim olduğunuzdan ve gerçekleri anlatıp anlatmadığınızdan emin değilim.

— Bunu doğrulamak kolay. Herhangi bir Amerikan üssünü arayarak sorabilirsiniz...

General gülmüştü.

— Bunun daha iyisini yapacağım. Geçen hafta Manilla yakınlarındaki Clark Field Amerikan Üssü'ne bir ziyarette bulunacağıma söz vermiştim. Bu akşam oraya gidiyorum. Yarın döneceğim. O vakte kadar burada

benim konuklarımsınız. Villam emrinizde. Buraya beş dakika mesafededir. Rahat edeceğinize eminim.

İki adam iki saat boyunca konuşmuşlardı. General devamlı not alıyordu. Malko ona son derece gizli olan CIA kimlik numarasını vermişti. Sohbetin sonunda:

— Çok önemli bir görev yüklenmişsiniz, dedi general. Başkanın uzun zamandır PKI'ya yakınlık duyduğunu biliyordum, ama bunu bu kadar ileri götüreceğini hiç tahmin etmezdim.

General gittikten sonra gözaltına alınmışlardı. Ama bunu kendilerine hiç hissettirmeden yapıyorlardı. Kali son derece değişmişti. Çok korktuğunu ileri sürerek Malko'nun yanından ayrılmıyordu. Hatta ihanet eden subayların listesini bile, vadedilen parayı almadan vermişti.

Sophia'ya gelince, kendisine ayrılan odadan dışarı çıkmıyordu.

Malko'nun içi rahattı. Üzerlerindeki bütün silahları almışlardı. Dolayısıyla Sophia'nın çılgınlık yapacak durumu yoktu.

Malko yine daktilosuna döndü. Son ismin altına bir çizgi çektiği sırada kapı açıldı. İçeri General Unbung girdi. Kali'yi buz gibi bir ifadeyle selamladı, Malko'nun elini sıktı.

— Sizinle konuşmak istiyorum, dedi.

Malko kalktı ve generalin peşinden koridora çıktı. Kali içerde kalmıştı. Yalnız kaldıklarında General Unbung gülümsedi.

— Sizi tebrik ederim! dedi Malko'ya. Büyük bir iş başardınız. Ayrıca, Washington da size tebriklerini iletmemi istedi.

Karşısında İndonezyalı bir tip olmasa, Malko kendini Pentagon'da sanacaktı.

Generalin bürosuna geçtiler.

— Clark Field Üssü'nün komutanı General Butler gerekli önlemleri alacağını bildirdi, dedi Unbung. İstediklerimi yarından itibaren emri-me verecek.

— Ama zaten sizin elinizde seçkin bir paraşütçü birliği yok mu?

— Kâğıt üstünde öyle, dedi general Birlik var, ama sevkedecek uçağım yok...

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Önce Bali'deki çibanbaşını yok edeceğim. Böylece PKI'den kesin bir biçimde kurtulmuş olacağız. Bundan sonra Başkana ülke çıkarının neler olduğunu anlatmak daha kolay olur.

— Kali ne olacak?

General masum bir tavırla gözlerini açtı.

— O size ait. Eğer isterseniz sizinle birlikte gidebilir.

Malko derin bir soluk aldı. Rahatlamıştı.

— Bu gece benim davetlimsiniz, dedi general. Başarımızı kutlamamız gerek. Villam-da sekizde akşam yemeğinde buluşalım.

*
* *

General Unbung şampanya kadehini kaldırıp bir dikişte bitirdi. Yemek hayli sessiz, ama mutlu geçmişti. Generalin gözleri devamlı Sophia'da idi.

Kahveler içildikten sonra ayağa kalktı ve genç Almanya yaklaşarak:

— Size üssü gezdireyim, dedi. Ay ışığında manzara çok güzeldir.

Sophia teklifi gülerek karşıladı. Ayağa kalkarken, general Malko'ya döndü.

— Siz de gelmek ister miydiniz?

Malko teklifi kibarca reddetti. Zaten davet yarım ağız yapılmıştı. General, Sophia ile Jeepe binerken Kali:

— Beni yalnız bırakmayın, dedi Malko'ya.

Genç İndonezyalı Avusturyalının arkasında duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Zavallı bir hali vardı. Malko onca vahşeti yaşamamış olsa, kadına acıyabilirdi.

— Ben yatmaya gidiyorum, dedi Malko. Siz de yatsanız iyi olur.

Kali birden kendini onun kollarına attı. Karnını ve göğüslerini Malko'ya yasladi. Tırnaklarını sırtına batırıyordu.

— Gelin! diye fısıldadı Malko'ya. Gelin!

Sesinde dokunaklı bir ton vardı. Malko kendini kollarından kurtardı.

— Sizinle sevişemem, Kali, dedi. Çok istesem bile yapamam bunu. Yarın görüşmek üzere.

Arkasına bakmadan odasına doğru yürüdü. Fakat genç İndonezyalıdan da tahrik olmuştu. Bir an ona sahip olmayı düşündü. En azından Sophia'ya bir ders vermek için. Sonra bu düşüncesinden vazgeçti.

*

* *

Malko kendini bir ahtapotun kollarında gibi hissediyordu. Rüya mıydı bu, gerçek mi? Birden, ani bir sıçrayışla uyandı.

Kali çırlıçıplak yanına uzanmıştı. Gözlerini açtığını görünce dudaklarını kulağına dayayarak:

— Çok korkuyorum, diye fısıldadı. Beni koruyun.

Bir yandan da ağır ağır kalçalarını oynatıyordu. Eli Malko'nun bacakları arasında dolaşıyordu. Dudaklarını Avusturyalının boynundan aşağılara kaydırarak karnına doğru indirdi.

Malko genç kadını boynundan tutarak kendinden uzaklaştırdı.

— Size sizinle sevişemeyeceğimi söylemiştim. Nasıl biri olduğunuzu yeterince gördüm. Bu da kararım için yeterli bir neden.

Ayağa kalktı, kadını kapıya sürükleyerek dışarı çıkardı ve kapıyı kilitledi.

*

**

Malko bir türlü uyuyamadı. Sırtüstü uzanmış, Sophia'yı düşünüyordu. Bir kolej öğrencisi gibi kıskanıyordu. Bir ara kalkıp odasına gitmeyi düşündü, ama vazgeçti bundan. General Unbung'a rakip olmak istemiyordu.

*

**

Sophia yataktan usulca kaydı. General Unbung büyük bir mutluluk içinde, ağzı açık uyuyordu. Sophia ile buldozer inceliğiyle sevişmişti. Neyse ki alkol sayesinde çabuk sızmış, genç Alman da altında ezilmekten kurtulmuştu.

*

* *

Sophia karanlıkta bir kedi gibi ilerliyordu. Generalle birlikte uyumayı kendisi istemişti.

Aceleci bir tavırla generalin iskemleye attığı üniformasını yokladı, sonra eline bir yastık geçirip ayaklarının ucuna basarak koridora çıktı.

Koridorda soğuk havayla ürperdi. Vakit kaybetmemek için elbisesini giymemişti. Kafasına koyduğu şeyi bir an önce gerçekleştirmeliydi.

XIX. BÖLÜM

Malko sıçradı.

Gecenin sessizliği üç boğuk patlamayla bozuldu. Hemen ardından korkunç bir çığlık yükseldi.

Malko ayağına bir pantolon geçirerek koridora fırladı. Aynı anda da, kendisi gibi sadece pantolonlu olan General Unbung ile çarpıştı.

Bir patlama daha oldu. Ama onu izleyen çığlık bir öncekinden çok daha zayıftı.

Sesler koridorun sonundan gelmişti. İki adam birlikte o tarafa koştular.

Kali'nin kapısı açıktı. Işığı yanıyordu. Sophia'nın çıplak vücudu odanın hemen ortasında farkediliyordu. Sağ elinde generalin 38 kalibrelik toplu tabancası, sol elinde de patlamaların gürültüsünü kesmek için yararlandığı bir yastık vardı.

Kali ayaklarının dibinde yerdeydi. Göğsü kan içindeydi. Yüzü donuklaşmış, bakışları tavana çakılı kalmıştı.

Sophia uysal bir tavırla tabancayı generale uzattı.

— Umarım, bu hareketimi başılsanız, dedi. Uykunuzu bölmek istemezdim, ama ilk atışta ıskalayınca biraz gürültü çıktı. Özür dilerim.

Unbung şaşkınlıktan hâlâ hareketsizdi. Sophia kendinden emin bir tavırla önünden geçip dışarı çıktı. Malko Kali'nin üzerine eğildi. Kadın ölmüştü. İndonezya canavarı

artık soluk almıyordu.

— Yapacak bir şey yok, dedi generale.

General uykulu gözlerini ovuşturdu. Sonra Malko'ya döndü. Artık iyice ayılmıştı.

— Kali intihar etmiş olamaz mı? dedi.

Malko bir an bile tereddüt etmeden cevabı yaptırdı:

— Mümkündür.

General Unbung silahını beline geçirdi. Neşesi yerine gelmişti.

— Kontes Sophia ne çılgın bir kadın! diye mırıldandı.

Malko cevap vermedi. Koridorda generalden ayrıldı ve odasına girmeden önce Sophia'ninkine gitti, kapıyı çaldı. Kontesin sakın sesi içeri girebileceğini duyurdu.

Çıplak vücuduna bir çarşaf sarıp koltuğa oturmuş, sigara içiyordu.

— Beni kınamaya mı geldin? dedi aldırmaz bir tonda. Sanırım, sayemde birçok sıkıntıdan kurtuldun. En azından bu şeytanın koynuna girme tehlikesini atlattın...

Malko başını salladı.

— Koynuna girmeye hiç meraklı değildim. Ama yine de öldürdün onu!

Sophia biraz daha gevşeyerek:

— Az daha seni de öldürecektim, dedi.

— Beni mi? O niye?

Genç kadın gözlerini döşemeye çevirdi.

— Kali odana girdiğinde koridorda onu gözetliyordum. Her şeyi duydum. Eğer odanda kalsaydı ikinizi de öldürecektim.

— İyi ama niye?

Gözlerini Malko'ya dikti.

— Bulunduğunuz pozisyonda aynı kurşun ikinizi de öldürecekti.

— Onu ayağa kaldırabilirdin.

Sophia güldü.

— Ayağa kalkacak gücü bulabilir miydi dersin?

*

* *

Clark Field'den gelen Sivil Nakliye Şirketi'nin Lookheed C-141'i Manado'ya Kali'nin gömülüşünden tam bir saat sonra indi. Cenaze merasimi yaklaşık on beş dakika sürmüştü.

Dev uçak otomatik silah ve cephaneyle doluydu. General Unbung'un paraşütçüleri malı boşaltır boşaltmaz uçak hemen hareket etti.

İkinci uçak ilkinden on beş dakika sonra piste indi. Bu Honolulu'da Hickam Field'den geliyordu.

Sivil Nakliye Şirketi, CIA'nın yan kuruluşlarından biriydi. Özel yetiştirilmiş personelin görev yaptığı bu kuruluşun parolası "Eve teslim ölüm paketi" idi.

İkinci uçağı diğerleri izledi. Uçaklar on beşer dakikalık aralarla iniyorlardı. Personelin üzerinde ABD üniforması yoktu. Aslında, uçağı şöyle dikkatlice arayacak olsanız, bir köşeye tıkıştırılmış bir ABD üniformasına kolaylıkla rastlayabilirdiniz.

İlk uçağın inişinden dört saat sonra, General Unbung Malko'yu buldu. Generalin üzerinde savaş giysisi vardı.

— İki saat sonra Bali'ye gidiyorum, dedi İndonezyalı subay. C-141'ler altı yüz paraşütçümü oraya nakledecek. PKI yandaşlarına güzel bir sürpriz olacak.

— Niyetiniz ne? dedi Malko.

General güldü.

— İndonezya'yı PKI'den temizlemek. Sonra yüz sene boyunca rahat bir hayat süreceğiz.

Malko kaba gücü sevmiyordu. Amacı bir ihtilali engellemekti. Kan gövdeyi götürsün istememişti.

— Bunun bir kan davasına dönüşeceğinden ve PKI'nın bir gün intikam alacağından korkmuyor musunuz?

General yine güldü.

— Kan davasına meydan vermemek için bunların bütün ailelerini ve çocuklarını temizleyeceğiz.

Bunları anlatırken ses tonunda hiçbir değişiklik olmamıştı. Sanki basit bir olaydan söz ediyordu.

— Sanırım, artık İndonezya'da yapacak bir işim kalmadı, dedi Malko.

— Bu işi ayarladım, dedi general. Kontes Sophia ile buradan Jakarta'ya bir C-141 ile gideceksiniz. Orada Thai Hava Yolları'nın 424 uçuş sayılı uçağına geçeceksiniz.

— Jakarta mı? dedi Malko. Ama...

— Korkacak bir şey yok. Sizden önce oraya dört yüz paraşütçüm inecek. Bir kısmı yola çıktı bile. Ayrıca, Java hava üssü komutanı bana katıldığını bildirdi. Sivil havalimanı da onun kontrolünde.

General, Malko'nun elini sıktı.

— Ülkeme büyük yardımda bulundunuz, dedi. Birkaç ay sonra yine gelin. İndonezya'nın diğer sakin yüzünü de görün.

Malko General Unbung ile dışarı çıktı. Paraşütçüler uçaklarına binmeye başlamıştı.

Hepsinin ellerinde M 16'lar vardı.

İlk uçağın havalanmasını seyretti, sonra Sophia'yı almaya gitti.

XX. BÖLÜM

Thai Hava Yolları'nın Caravelle'i Bangkok'a inişe geçmişti. Sophia bütün yolcular gibi kendisine de verilmiş orkideyle oynuyordu. Malko üçüncü kadeh şampanyasını bitirmişti.

Gözü Taylandlı hostesteydi. İnce ve çekici bir kadındı. Kendini biraz bıraksa, genç kadının peşine rahatlıkla takılabilirdi.

Sophia kolunu dürttü.

— Sen hiç doymak bilmez misin?

Malko genç kadının elini öptü.

— Ben güzelliklere hayranım. Dünyanın her türlü güzelliğine. Ama sen, hayatımda rastladığım en çekici dişisin.

Sophia'nın bakışlarındaki ifade biraz olsun yumuşadı.

— Teşekkür ederim.

— Niye birkaç gün Bangkok'ta kalmıyoruz? Pataya'da yüzeriz. Sim Körfezi'nde nefis bir kumsaldır...

Sophia başını salladı.

— Kusura bakma, yapamam. İşlerimi halletmem gerek. İlk uçakla Saygon'a gideceğim. Bu hikâyede çok para kaybettim...

Yine işkadını yanı ağır basmaya başlamıştı.

Uçak piste indi. Transit binasına gidene kadar Malko ile Sophia tek kelime konuşmadılar. Birbirlerinden orada ayrılıyorlardı. Sophia durdu. Malko tereddüt etti. Eğilip kadının elini öptü.

Sophia biraz daha yaklaşıp dudaklarını dudaklarına kapattı.

— İyi şanslar, sevgilim! diye mırıldandı Malko'ya.

Sonra, kalçalarını sallayarak uzaklaştı. Malko bir an hareketsiz durdu.

Hayatta CIA'dan daha önemli şeylerin de olabileceğini düşündü.